MAI * LỘC

LAS VEGAS
ĐỊA NGỤC RỰC RỠ

1992

May 1999

5/25/99 Table Hop
for last Try.

1, 1, 1, 3 chi Thua 4 ván liên Đôi
Thua 20 chi Đôi BA
Thua Thêm 20 chi nữa Đ
Chòi 2 xuất (4 giờ

7/6/99

Đánh bạc không là trận chiến
giữa mình với sòng bạc, mà là
trận chiến giữa mình với mình.
Với nếu không tự thắng mình được
thì làm sao có thể thắng sòng bạc.

Trang 97.

20 chi đầu → thắng hay không
20 chi sau → gỡ lại 20 chi đầu
Không có lối lối nước ngược.

MAI · LỘC

LAS VEGAS ĐỊA NGỤC RỰC RỠ

XUÂN THU

. Cùng một tác giả:

Las Vegas, Thiên Đàng Cay Nghiệt
Thi Ca xuất bản lần đầu năm 1988
Xuân Thu tái bản lần thứ nhất năm 1989

Las Vegas, Địa Ngục Rực Rỡ
Xuân Thu xuất bản lần đầu năm 1989

12 Năm vẽ chân dung hay
Tự học tốc học trong một ngày
Xuân Thu xuất bản lần đầu năm 1989.

- Copyright 1989 by Mai Loc. All rights reserved.
- No part of this book may be reproduced or used in any form of any means graphic, electronic including photocopying, recording, taping or information storage and retrieval systems without written permission of the publisher.

- Published and distributed by:
  Xuan Thu Publishing, P.O. Box 97
  Los Alamitos CA 90720.
- Manufactured and printed in the USA

Kính tặng chị Thu Hà Bạch
Đa tạ những thâm tình
Riêng tặng Trần thị Phúc
để tưởng nhớ hai năm trời lận đận.

Thay lời tựa: Vài hàng viết cho Mai Lộc

Lá thư này tôi viết cho anh từ miền Trung Nam nước Mỹ, như một bông hồng xin gửi tặng anh, một người đang đấu tranh quật khởi và đang làm nhiệm vụ của một kẻ dấn thân. Tôi đã mến phục anh từ lâu và vẫn còn quý mến anh hơn. Tính tình anh từ hai năm qua vẫn không thay đổi, thắng anh vẫn không kiêu và khi bại anh chưa nản. Tôi đồng ý với anh đời phải có lúc lên lúc xuống như con nước khi đầy khi vơi. Nhân vô thập toàn, tôi hơn anh cái này nhưng lại kém anh cái khác, sống tha hương cầu thực ai ai cũng bôn ba bương chảy mà anh vẫn luôn luôn thoải mái về vật chất lẫn tinh thần thì quả là "nhất thiên hạ" rồi!

Tôi tin rằng dù giàu nghèo hay sang hèn gì ai cũng có số và ai cũng đều "lo lắng" đến ngày mai, đến tương lai; chính những điều đó đã làm cho chúng ta giảm thọ. Nếu tôi không lầm, anh là con người có tâm hồn nghệ sĩ, anh chơi nhạc, vẽ báo nổi tiếng ở tại quê nhà, sang đây anh vẽ chân dung lấy lừng khắp nơi trên đất khách đã vậy anh còn kiêm luôn "cờ bạc sĩ" nữa!

Anh đã từng sống huy hoàng như những "Top night rollers" *qua nhiều thành phố và thủ đô cờ bạc trên thế giới và cũng là có nhiều lần phơi áo trắng tay sạch sẽ và về, vậy*

mà cho đến giờ anh vẫn bền chí vẫn hiên ngang ngẩng mặt nhìn đời.

Quyển sách BJ đầu tiên của anh quả thật là "Las Vegas... cay nghiệt!" *Cho đến giờ tôi cũng chưa tìm ra hai chữ nào hay hơn, súc tích và sâu đậm hơn hai chữ* "cay nghiệt" *tựa đề đó.*

Thêm một lần nữa tôi mến phục tinh thần phục vụ và hy sinh của anh, biết rõ là viết và in sách không có lợi, vả lại phát hành không đúng lúc (khi mà bao nhiêu con bạc lấy lừng trong cộng đồng Việt Nam ở hải ngoại đã lần lượt phá sản, đã giống như những con bệnh ngặt nghèo chờ chết thì quyển sách của anh không thể là một liều thuốc thánh để cứu chữa họ), vậy mà anh vẫn hy sinh tiếp tục cái sứ mạng dùng kinh nghiệm xương máu cay nghiệt của chính mình để hy vọng cứu vớt một phần nào lớp trẻ già, đang chập chững hoặc đang mải mê đắm chìm trong nghiệp cờ bạc, hoặc kẻ mới chiến thắng chút đỉnh đã vội vỗ tay reo cười.

Tôi đã đọc đi, lại thật nhiều lần và coi quyển "Las Vegas thiên đường cay nghiệt" *của anh như một quyển sách gối đầu mà vẫn thấy chưa đủ, giờ may mắn được đọc bản thảo quyển* "Las Vegas địa ngục rực rỡ" *thấy ở phần sau anh viết sâu sắc hơn với vô số kinh nghiệm quý giá; nhất là đoạn anh viết về* "những điều nên tránh" *hay* "đừng bao giờ".

Tôi đã từng đánh BJ lâu năm đã viếng thăm Las Vegas hàng trăm lần và cũng đã lập nhiều kỷ lục thắng trận, làm bàn ở đó, tôi cũng phải công nhận là những điều anh viết

nếu thua sẽ đánh giờ quang

ra rất ư là xác thật. Hình như chưa có một quyển sách về BJ bày bán trên thị trường hiện nay nhắc tới (hoặc những điều đó chỉ thích hợp với người Á Đông như chúng ta nhưng đối với kinh nghiệm bản thân, tôi rất đồng ý với anh, vì chính tôi đã trải qua và trúng đến 85, 90%). Tôi cũng xin đóng góp một vài ý kiến rất quan trọng về vấn đề tâm lý của phần lớn phe ta khi viếng thăm Las Vegas, ai ai cũng đều đến đó với giấc mơ sẽ được thắng lớn dù rằng số vốn họ mang theo ít hay nhiều, tay chơi ít khi ăn 1/3 hoặc 1/2 bank roll mà chịu vui vẻ ra về, lòng tham không đáy đã xui họ đánh ào ạt, đánh điên cuồng, cho đến giờ lên phi cơ hoặc lên xe hơi trở về không còn một xu dính túi và rồi bao nhiêu lần sau đó cũng đều một bổn cũ soạn lại.

Thật ra thì, ai ai vốn BJ cũng một bồ, nào luật căn bản, nào du di luật căn bản, nào đếm bài, nào đi tiền trồi sụt nhưng ít ai chịu khó điều nghiên chiến trường, biết người biết ta nhất là chuyện thiếu tự tin, không biết tự kiềm chế, đặt quá lớn hoặc đánh quá lâu vô tình biến họ thành những "pháp sư" hay "thầy cúng" *cho các sòng bạc lớn nhỏ ở Las Vegas nói riêng và khắp nơi trên thế giới chung.*

Sau đây tôi xin đóng góp một vài kinh nghiệm sống với quý độc giả:

Đối với quý vị mới lên Las Vegas lần đầu hoặc một hai lần kế, lỡ đánh thua cố dành lại ba bốn trăm bạc để enjoy shows, ăn gourmet và hưởng thụ những tiện nghi xa hoa của thủ đô giải trí thế giới. Đừng để thua sạch túi đến độ không còn tiền đổ xăng về hoặc tiền trả Parking xe ở phi trường.

Một năm ghé ngang đây hai ba lần để nghỉ ngơi hưởng thụ, lỡ thua năm bảy trăm coi như huề vốn chứ đừng mơ ước sẽ thắng to. Nên bắt chước người Mỹ, khi thắng họ vui vẻ nhưng khi thua họ cũng... hân hoan vì họ đã chấp nhận điều đó rồi.

Nếu quý vị đi Las Vegas thường xuyên mà thiếu bản lãnh lời khuyên chân thành của tôi vẫn là nên... give up! Hơn mười năm đi về ở đó tôi chưa thấy ai ăn bạc cả, nói chi đến chuyện làm giàu về cờ bạc (kể cả người ngoại quốc) quý vị nên giải nghệ càng sớm càng tốt vì người đi trước có câu: "Đường vào Casino có trăm lần thua có... một lần huề"! *Hoặc cay cú hơn nữa:*

Cờ bạc là bác thằng bần.
Cửa nhà bán hết tra chân vào cùm!

Ngoài ra tôi cũng xin đề nghị riêng cùng độc giả: Để tiết kiệm tiền nong và enjoy tối đa mọi tiện nghi của sòng bạc, cách hay nhất là quý vị làm sao được "đi chung" *với các* "high rollers" *để* "share complimentary" *với họ. Luật "comps" ở sòng bạc cho phép quý vị đó mời người yêu, bạn bè và mọi thứ đều miễn phí. Nên nhớ khi đi theo có muốn đánh mua vui thì cứ đánh, làm ơn đừng đỏ đen sát phạt mà hối hận sau này.*

Ngoài ra, trước khi viếng Las Vegas, xin quý vị chịu khó tìm đọc và tập dượt phần chuyên môn trong quyển "Las Vegas thiên đàng cay nghiệt" *của Mai Lộc. Ít ra quý vị cũng save được một số tiền không nhỏ đủ để trang trải mọi chi phí ăn ở, cho tips hoặc đổ xăng dọc đường. Riêng cá nhân tôi hai quyển sách của Mai Lộc đã gia tăng số lần*

thắng trận và giá giảm số lần chiến bại của tôi rất nhiều. Tôi chưa đọc một quyển sách BJ nào bày bán trên thị trường có đầy đủ kinh nghiệm xương máu và thực tế như sách của Mai Lộc.

Thành thật cầu chúc Mai Lộc tiếp tục chiến thắng trên con đường cờ bạc, tiếp tục tìm tòi những vi diệu trong bộ môn BJ hầu giúp độc giả yêu thích BJ bốn phương tiết kiệm được vô số tiền bạc và biến những vụ nghỉ hè của họ là nhữngvụ nghỉ hè ngoạn mục. Riêng đối với độc giả và thân hữu tôi xin có đôi lời nhắn nhủ sau cùng:

- Đi Las Vegas để hưởng thụ và enjoy: OK!

- Đi để cờ bạc và mong mang nhiều tiền về: No Way!

Thân ái kính chúc tác giả thành công và may mắn.

• BS. Trịnh Quang Vinh

Chương I

Bản trắc nghiệm về bộ môn BJ ở Las Vegas.

Xì dách Mỹ, 21 hay Black Jack là một môn chơi ưa thích của hầu hết tay chơi Việt Nam khi viếng thăm các sòng bài ở Nevada và Atlantic City. Lợi tức và chu vi bàn chơi BJ chiếm gần phân nửa hầu hết các sòng bài ở Las Vegas. Một điều lầm lẫn tai hại mà hầu hết mọi người đều nghĩ môn chơi BJ nặng phần may rủi và họ muốn chơi ở đâu hoặc cách nào cũng được. Phần lợi về phía nhà cái du di từ 2% đến 16%tùy theo trình độ tay chơi; trên đường dài phần rơi rớt bỏ lại *(drop percentage)* vẫn là 20% có nghĩa là nếu bạn chơi khá đến với $1,000 ra về còn $800 là thường! Điểm độc đáo của bộ môn này là phần lợi khi thì ở bên nhà cái, lúc thì nhảy sang phe nhà con tùy thuộc vào những con bài đã chia ra và những con bài còn sót lại trong hộc hoặc cỗ bài chưa chia.

BJ là một môn chơi khó khăn nhất mà tài năng, kinh nghiệm và tâm linh dự phần vào nhiều hơn là may mắn. Khi bạn chọn BJ làm thú tiêu khiển, mua cảm giác hoặc enjoy với bạn bè, người yêu, đánh một hai đồng một ván, áp dụng luật căn bản ngồi nhâm nhi rượu mạnh miễn phí một đêm thua một hai trăm bạc thì đúng câu "*mua vui*

cũng được một vài trống canh", còn bất tài, thiếu đức, ít vốn lại toan tính mua một góc trời Las Vegas thì có mà in ra tiền cũng không đủ để thỏa mãn cái cơn ghiền... cờ bạc!

Các sách Mỹ thường sắp hạng dân chơi Xì Dách làm nhiều loại: con mồng, tay mơ, tài tử, kiếm chút cháo, cơm gạo, ăn cắp vặt, ăn ở chùa, dân thợ, dân chuyên nghiệp, dân gian lận, tay tổ, điếm cờ bạc... Trả lời đúng tất cả 60 câu hỏi sau đây, bạn chỉ được sắp vào loại... cờ bạc kiếm chút cháo hoặc cơm gạo mà thôi, phần còn lại thời gian và kinh nghiệm sẽ cho bạn tự động lên lon, tự động đặc cách ngoài chiến trường hoặc chết thê chết thảm giữa chợ đời!

1.- Bạn có biết rõ ràng về luật lệ của bộ môn BJ hay không?

a.- Biết chút đỉnh.

b.- Biết kha khá.

c.- Biết rõ ràng.

2. Bạn biết dùng luật căn bản (basic strategy) khi chơi BJ hay không?

a.- Chỉ dùng một phần.

b.- Dùng đúng luật và thay đổi cách đánh tùy điểm cộng thực sự.

c.- Dùng đúng y trang.

3.- Bạn có biết đếm bài hay không?

a.- Đếm 2, 3, 4, 5, 6, 7 = + 1; 9, 10, J, Q, K, A = - 1

b.- Đếm 2, 3, 4, 5, 6 = + 1; 7, 8, 9 = 0; 10, J, Q, K, A = - 1

c b b

c.- Đếm 2, 3, 4, 5, 6 = + 1; 8 = 0; 9, 10, J, Q, K, A = - 1.

4.- Bạn có thể đếm một cỗ bài 52 lá trong thời gian:

a.- 45 sao.

b.- 30 sao.

c.- 15 sao.

5.- Áp dụng đúng luật căn bản khi được bài điểm 12 bạn phải:

a.- Dằn khi mặt cái con 2.

b.- Dằn khi mặt cái con 3.

c.- Kéo khi mặt cái con 3.

6.- Áp dụng đúng luật căn bản, bài bạn đôi 4 (4, 4) bạn nên:

a.- Chẻ đôi khi măt cái con 4.

b.- Kéo khi mặt cái con 6.

c.- Chẻ đôi khi mặt cái con 5.

7.- Theo đúng luật căn bản, khi có đôi A (A, A) bạn nên:

a.- Đặt đôi tiền khi mặt cái con 6.

b.- Lúc nào cũng nên chẻ đôi.

c.- Chỉ nên kéo cho đến 17 điểm.

8.- Theo đúng luật căn bản khi có đôi 6 (6, 6) bạn nên:

a.- Chẻ đôi khi mặt cái con 7.

b.- Chẻ đôi khi mặt cái con 2.

c.- Dằn khi mặt cái con 5.

9.- Áp dụng đúng luật căn bản, bài bạn có A, 2 bạn nên:

a.- Đặt đôi tiền khi mặt cái con 4.

b c c b b c

b.- Kéo khi mặt cái con 5.
c.- Đặt đôi tiền khi mặt cái con 6.

10.- Áp dụng đúng luật căn bản bài bạn có A, 7 bạn nên:

a.- Dằn khi mặt cái là con 6.
b.- Đặt đôi tiền khi mặt cái con 3.
c.- Đặt đôi tiền khi mặt cái con 2.

11.- Bạn có nên mua bảo hiểm hay không?

a.- Không bao giờ nên mua bảo hiểm.
b.- Chỉ mua bảo hiểm khi số con 10 còn lại trong hộc bàn chưa chia nhiều hơn 1/2 số con bài không phải là con 10.
c.- Chỉ mua bảo hiểm khi số con bài nhỏ còn lại trong hộc bài chưa chia nhiều gấp đôi số con bài 10.

* **12.- Nếu là dân đếm bài, khi điểm cộng là + 2. Bài bạn 12, mặt cái 2, 3 bạn nên:**

a.- Kéo theo đúng luật căn bản.
b.- Đặt đôi tiền.
c.- Chỉ nên dằn (vì còn nhiều con 10 dễ hoắc).

* **13.- Khi đếm bài, điểm cộng - 2. Bài bạn 12, mặt cái 4, 5, 6 bạn nên:**

a.- Kéo (vì còn nhiều con nhỏ).
b.- Dằn theo luật căn bản.
c.- Đặt đôi tiền.

14.- Như trường hợp trên điểm cộng + 3. Bài bạn 16, mặt cái 9, 10, A bạn nên:

a.- Dằn (vì còn nhiều con 10, nhà cái có thể có con đáy nhỏ.

kéo sẻ hoắc
hy vọng rằng

b b c a a

b.- Đặt đôi tiền.
c.- Kéo theo đúng luật căn bản.

A & 2

15.- Khi đếm bài điểm cộng + 2. Bài bạn 3, mặt cái 5, 6 bạn nên:

a.- Kéo như thường lệ.
b.- Đặt đôi tiền.
c.- Dằn vì cái dễ hoắc.

16.- Khi bài bạn 11 bạn nên:

a.- Đặt đôi tiền từ 2 đến 10 khi điểm cộng - 2.
b.- Đặt đôi tiền bắt cứ con bài nào.
c.- Chỉ nên kéo khi điểm cộng - 2.

17.- Khi đếm bài, điểm cộng + 2. Bài bạn A, 2 bạn nên:

a.- Đặt đôi tiền khi mặt cái 2.
b.-. Đặt đôi tiền khi mặt cái 4, 5, 6.
c.- Kéo khi mặt cái 4.

18.- Khi đếm bài, điểm cộng + 1. Bài bạn A, 8 bạn nên:

a.- Kéo để được tăng điểm.
b.- Dằn bất luận mặt cái con gì.
c.- Đặt đôi tiền khi cái 3, 4, 5, 6.

* * **19.- Bank roll của bạn là $2,000 bạn nên đặt:**

a.- $25 minimum $100 maximum.
b.- $5 minumum $20 maximum.
c.- $10 minimum $50 maximum.

21.- Ở một bàn bài BJ ăn bao nhiêu được gọi là "đủ"?

a.- 3 lần mini bank roll.
b.- 5 lần mini bank roll.

b c b c b c

c.- 3/4 mini bank roll.

22.- Trong ngày xui lỡ thua bao nhiêu mini bank roll thì bạn nên đi về?

a.- Thua tối đa 3 mini bank roll.
b.- Thua hết cả 10 mini bank roll.
c.- Thua 5 mini bank roll.

23.- Sòng bài "tốt" là khi nào?

a.- Trong bàn bài ai cũng ăn và khay đựng chips trống.
b.- Thiên hạ sắp hằng dài cash chips ở cashier case.
c.- Có tất cả 3 yếu trên.

24.- Bạn nên đánh ở sòng:

a.- Cho chẻ đôi bất cứ đôi nào.
b.- Cho đặt đôi bất cứ 2 con bài nào.
c.- Cho tất cả luật lể kể trên.

25.- Ở sòng cái phải kéo soft 17 (A, 6):

a.- Có lợi cho bạn vì khi thấy cái mặt 6 nhà con dằn non, cái có đáy A (soft 17) khỏi sợ thua ngay.
b.- Có lợi cho nhà cái vì họ ít hoắc và dễ tăng điểm.
c.- Không có lợi cho đôi bên.

26.- Khi đánh ở sòng chơi một bộ bài:

a.- Bạn nên đánh một mình để được chơi 4, 5 ván.
b.- Bạn nên đánh với 3 người để được chơi 3 ván liền.
c.- Bạn nên đánh với 3 người để được chơi 2 ván.

27.- Khi chọn chỗ ngồi bạn nên:

a.- Chọn tụ chót để thấy nhiều con bài, kéo dằn tự do.
b.- Ngồi tụ đầu để khỏi bị phá bài, và đoán được con bài sắp ra.

a c c b c c

c.- Ngồi sau người biết đánh và có người tụ chót biết đánh.

28.- Ở sòng check đáy khi mặt 10 làm sao bạn biết đáy là con 10?

a.- Dealer nhìn sơ và úp xuống ngay.
b.- Nhìn thoáng qua rồi bẻ sâu hơn để nhìn thêm.
c.- Nhìn lâu hơn thường lệ.

29.- Bạn nên đánh với Dealer cùng quốc tịch vì:

a.- Họ có thể nói cùng tiếng mẹ đẻ.
b.- Họ muốn thấy bạn ăn nhiều hơn.
c.- Không nên đánh với họ vì khi họ muốn bạn ăn nhiều chừng nào bạn lại càng thua nhiều chừng nấy. Ngoại trừ trường hợp họ là thân bằng quyến thuộc hoặc là người yêu.

30.- Khi nào bạn nên Token (cho tips dealers)?

a.- Sau mỗi ván bài ăn.
b.- Sau khi ăn 1 ván to.
c.- Sau khi đứng lên kiểm điểm lời lỗ.

31.- Khi Floor man, Pit Boss đến xem xét những con bài đã chia, đem 1 hoặc nhiều cỗ bài mới đến thay hoặc ra lệnh xào chẻ mỗi khi bạn đặt lớn... bạn nên:

a.- Làm như "pha" không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục đánh.
b.- Đứng lên đi Pit khác hoặc sòng khác.
c.- Làm thân thiện và cười xã giao với họ.

32.- Muốn được ở "chùa" bạn phải:

a.- Đánh $25 đến $50 một ván 4 tiếng mỗi ngày.
b.- Đánh $10 một ván 5 tiếng mỗi ngày.
c.- Đánh $100 một ván 1 tiếng mỗi ngày.

a c c b a

33.- Sau khi ăn "comps" (complimentary) xong bạn nên:

a.- Trở ra đánh tiếp tại sòng đó.
b.- Làm bộ thua chút đỉnh để lấy lòng họ.
c.- Bỏ đi sòng khác đánh.

34.- Khi trong bàn có 1 tay mới tập tểnh đánh bài, bạn nên:

a.- Chỉ cho họ biết cách đánh trúng sách vở.
b.- Giận dữ hoặc chửi đổng.
c.- Đứng dậy đi bàn khác ngay.

35.- Bài bạn 10, 5 hoặc 9, 6, mặt cái 10 ở sòng cho surrender, bạn nên:

a.- Kéo cho đủ điểm dằn.
b.- Nên đầu hàng.
c.- Nên dằn.

36.- Sòng cho surrender, bài bạn 9, 6 hoặc 9, 7; cái 8 điểm + 2, bạn nên:

a.- Kéo cho đủ điểm.
b.- Dằn và hy vọng cái có con đáy nhỏ.
c.- Nên surrender vì bạn dễ kéo được con 10 và thua ngay.

37.- Bạn nên đặt tiền cá tối đa bằng bao nhiêu đơn vị gốc?

a.- Bằng 20 lần.
b.- Bằng 4 lần.
c.- Bằng 10 lần.

c c b c b

38.- Bài bạn 20, cái 16, kéo 5 được 21 đến hai ba lần, bạn nên:

a.- Đứng dậy đi sòng khác, bàn khác hoặc đi về.
b.- Đặt nhồi lớn để gỡ lại tiền thua.
c.- Đặt nhỏ lại để khỏi thua thêm.

39.- Khi thua một cây bài ác hiểm, bạn nên:

a.- Giận dữ, vất bài, chửi Dealer.
b.- Coi như pha (không có gì), thận trọng và đánh kỹ hơn.
c.- Đặt tiền thật lớn để gỡ lại tiền thua.

40.- Khi ăn tổng cộng $12,000, bạn nên:

a.- Đem cash ra tiền mặt một lúc cả $12,000.
b.- Đổi làm năm lần khác nhau, mỗi lần $2400. *2500
c.- Đổi làm hai lần mỗi lần $6,000. (sẽ bị hỏi ID.

41.- Bạn nên đánh mỗi ngày tối đa:

a.- Ba hiệp, mỗi hiệp 45 phút.
b.- Sáu hiệp, mỗi hiệp một tiếng.
c.- Đánh liên tục 12 tiếng.

42.- Trong khi đánh bài, bạn nên:

a.- Nghĩ tới vợ con đói rách mà đặt kỹ, đánh nhỏ.
b.- Nghĩ tới tiền bạc làm cực nhọc mà đánh nhỏ.
c.- Không nghĩ tới ai hết, để hết tâm tư vào con bài, đặt tiền lớn nhỏ tùy lúc.

43.- Bàn về cách đi tiền:

a.- Khi thua một cây bạn nên đặt nhồi lên ở cây sau.
b.- Khi ăn một cây, nên đặt ít đi ở cây sau.
c.- Khi ăn, thua cây trước chỉ đặt lớn nhỏ tùy theo điểm cộng thực sự.

a b b a c c

44.- Theo dõi Dealer xào chẻ sòng chơi một cỗ bài, bạn xác định nhóm con bài to nằm ở phần thứ hai (cỗ bài chia làm bốn phần từ trên xuống dưới). Nếu được kinh, bạn sẽ:

a.- Kinh ngay chính giữa cỗ bài như đa số tay chơi.

b.- Kinh ở 3/4 cỗ bài dưới đáy.

c.- Kinh ở 1/4 cỗ bài phía trên.

45.- Bạn nên chơi ở sòng bài Dealers xào chẻ kiểu:

a.- Unbalanced shuffle (chẻ hai nhóm bài không đồng đều).

b.- Strip shuffle (đảo ngược cỗ bài bằng cách xốc từng hai lá một).

c.- Xào chẻ kiểu thông thường.

46.- Trong lúc đánh bạc, bạn nên:

a.- Uống bia cho nhẹ nhàng lâng lâng.

b.- Uống rượu mạnh cho lên tinh thần.

c.- Cử uống rượu và chỉ nên uống nước suối, cà, cam ít đá...

47.- Khi đi đánh bạc, bạn nên:

a.- Chưng diện sang trọng, mặc áo lạnh đầy cho đủ ấm.

b.- Mặc quần áo mỏng cho mát mẻ.

c.- Mặc quần áo rộng rãi vừa đủ ấm.

48.- Ở sòng chơi 6 cỗ bài, bạn nên nhập cuộc khi:

a.- Floorman vừa đem 6 cỗ bài mới đến.

b.- Sau khi Dealer vừa xào chẻ xong.

c.- Sau khi cỗ bài chơi ít nhất hai tiếng đồng hồ.

49.- Bạn nên đánh bạc bằng tiền:

a.- Vay mượn của thân bằng quyến thuộc.

b.- Tiền của mình để dành sau khi trừ những chi phí thường nhật.

c.- Vay mượn từ Credit cards, Credit line hay Markers.

50.- Khi ăn bạc, bạn nên:

a.- Mua sắm quần áo, vàng vòng.

b.- Cho bạn bè vay mượn.

c.- Trả hết nợ nần, charge cards, cho hoặc nhờ thân bằng quyến thuộc giữ hộ.

51.- Khi thua bạc, bạn nên:

a.- Đi quanh quanh vay mượn của bạn bè, quyến thuộc.

b.- Cash check, lấy cash advance từ charge cards hay đi cầm đồ để có tiền đánh tiếp.

c.- Đi về nghỉ vì là ngày xui, trở lại vào một dịp khác, một ngày khác.

52.- Ăn "comps" hay ăn uống miễn phí có những điều lợi:

a.- Bạn khỏi phải trả tiền.

b.- Bạn không phải sắp hàng chờ đợi.

c.- Tất cả hai điều trên.

53.- Khi đặt ván bài từ hai mươi lăm đồng, năm chục đồng... trở lên Floor men, Pit boss đến tự giới thiệu, hỏi tên bạn từ đâu đến? Có phải:

a.- Họ muốn làm khó dễ bạn?

b.- Họ chỉ muốn rating tức đánh tên bạn vào computer để giúp đỡ bạn trong vấn đề ăn ở nếu cần.

c.- Họ sợ bạn là dân cờ bạc chuyên nghiệp.

b c c c b

54.- Comps là đặc ân và cũng là quyền lợi:

a.- Khi ăn bài bạn nên trả tiền ăn ở.

b.- Khi thua bài bạn nên ăn uống xả láng để trả thù.

c.- Ăn thua gì bạn cũng đều chặt nó "đúng mức" như thường lệ.

55.- Markers có cái lợi, hại:

a.- Tiền của sòng bạc, đánh cho sướng tay.

b.- Khỏi phải mang tiền mặt kềnh càng lo sợ.

c.- Nếu bạn là dân chuyên nghiệp đó là hình thức củi đậu hoặc gậy ông đập lưng ông.

56.- Khi biết rõ sòng bài xào chẻ gian lận, chia con bài đáy hoặc con bài thứ hai bạn nên:

a.- Ngồi đánh đến khi phát giác sự gian lận đó.

b.- Thưa với Gammming Commissionner của Las Vegas hay Atlantic City.

c.- Bỏ đi và không bao giờ trở lại.

57.- Đánh bằng marker khi ăn bạn nên:

a.- Mua ngay marker và cash tiền ăn.

b.- Dấu tiền ăn đi, đổi lấy tiền mặt phần còn lại mới mua marker.

c.- Không chuộc markers lại cứ để tiền chips đánh tiếp.

58.- Bạn nên đi về khi:

a.- Thua hết tiền mang theo.

b.- Thua 3/10 tiền mang theo.

c.- Thua phân nửa tiền mang theo.

59.- Sau mỗi trận đánh bạn nên:

a.- Nhớ lại những lỗi lầm mình mắc phải.

b.- Hãnh diện về những chiến thắng mình đã làm.

c c c b b c

c.- Ghi chú chi tiết, nơi chốn, giờ đánh, tiền cá, luật lệ sòng bài, cách kinh. Ghi chú ăn thua, Dealer, Pit Boss và những ván ăn thua lớn để xem lại mỗi khi trở lại cùng sòng bạc đó.

60.- Lúc nào cũng tâm niệm:

a.- Cờ bạc là một thú tiêu khiển thanh tao.

b.- Là một cách làm giàu tắt,

c.- Là đánh đu với tinh, nếu không biết tự chủ, nó lại là một độc chất tàn phá tinh thần, thể xác và tương lai của chính bạn, gia đình bạn và cả những người thân yêu.

Giải đáp các câu hỏi trên

1.- c	16.- c	31.- b	46.- c
2.- b	17.- b	32.- a	47.- c
3.- b	18.- c	33.- c	48.- c
4.- b	19.- b	34.- c	49.- b
5.- c	20.- c	35.- b	50.- c
6.- c	21.- c	36.- c	51.- c
7.- b	22.- a	37.- b	52.- c
8.- b	23.- c	38.- a	53.- b
9.- c	24.- c	39.- b	54.- c
10.- b	25.- b	40.- b	55.- c
11.- b	26.- c	41.- a	56.- c
12.- c	27.- c	42.- c	57.- b
13.- a	28.- a	43.- c	58.- b
14.- a	29.- c	44.- c	59.- c
15.- b	30.- c	45.- c	60.- c

Trả lời trúng cả 60 câu, bạn nên chuẩn bị vốn liếng hướng về Las Vegas, Reno, Tahoe hay Atlantic City... để "enjoy" những tiện nghi cùng là kiếm năm bảy trăm hoặc một hai ngàn bạc mỗi cuối tuần...

Trả lời trúng dưới 60 câu, bạn nên tập dượt và hoàn hảo lại bộ môn Black Jack vì cờ bạc là đánh đu với tinh và không có một lỗi lầm sơ hở nào đáng tha thứ cả.

Để nghiên cứu tường tận và tập dợt đúng mức trước khi viếng thăm bất cứ một sòng bạc nào, bạn nên tìm đọc quyển *"Las Vegas, thiên đàng cay nghiệt"* của Mai Lộc

do Nhà Xuất bản Xuân Thu,

P.O. Box 97, Los Alamitos, CA 90720 U.S.A.

Chương II

Cờ bạc nước ta, nước người

Thượng đế từ dạo tạo thiên lập địa và sáng tạo con người chắc Ngài cũng đã do dự rất nhiều và "gamble" với chính mình trong việc quyết định chọn giống cho con đực, con cái. Sau đó con người được Ngài cho xuống trần gian để học hỏi muôn điều thiện ác. Để sinh tồn họ đã đấu tranh, giết chóc lẫn nhau và làm cho tạo hóa xoay vần nên có cảnh con mạnh giết con yếu, kẻ thắng người bại. Giả sử có hai con khủng long đang đánh nhau long trời lỡ đất, chém chết gì cũng có mấy con khác đứng bên ngoài theo dõi, cổ võ và... đánh cá là con nào thắng con nào bại!

Nhiều tỷ năm trôi qua, loài người là giống vật khôn ngoan sau cùng còn sót lại trên hành tinh này, họ đã dùng trí khôn của mình để chế ngự muôn loài vật. Và rồi với giòng máu cha truyền con nối, dân Á Đông bị bạc đãi nhất vì giống bố nên giòng máu cờ bạc đó thấm nhuần trong huyết quản họ kỹ lắm. Cho đến ngày hôm nay, dù sinh sôi nẩy nở và lớn lên ở một góc biển, chân trời nào trên quả địa cầu này giòng máu đỏ đen đó vẫn chảy đều và chảy mạnh.

Riêng đối với những người tỵ nạn buồn, hơn mười bốn năm trước, khi chọn việc bỏ xứ ra đi mỗi người trong chúng ta đã đánh một ván bài thật lớn mà tiền đánh cá là cái sinh mạng của chính mình. Nhiều người đã thắng cuộc và làm bàn ở khắp mọi nơi nhưng có một số lớn khác hẩm hiu thua cuộc làm ma viễn xứ bên kia bờ Thái Bình Dương hay u tối uất hận trong một trại tù cải tạo, trại tập trung nào đó tọa lạc ngay trên chính mảnh đất của tổ tiên mình, được vây quanh bởi hàng rào kẽm gai, lưỡi lê, súng đạn và cặp mắt cú vọ của kẻ đồng chủng với mình. Những người thắng cuộc đã gầy dựng, thành công và hội nhập vào xã hội mới này, đối với họ ngoài việc đầu tắt mặt tối để có được một căn nhà khang trang với giàn bàn ghế Ý Đại Lợi, giàn máy hát Nhật, chiếc Grand Piano hiệu Kim-ball trong phòng khách và trong garage, một chiếc BMW hay một chiếc Mercedes Benz 300-SDL láng coóng để rỡ mày rỡ mặt với bạn bè dù rằng chiều chiều tan sở về nhà vợ chồng đóng cửa cố nuốt cơm dưa muối, cà pháo... Và rồi ngoài chuyện *"eat out"*, *"shopping"* mua sắm, hút sách, nhậu nhẹt, văn nghệ văn gừng hoặc đi du lịch... khi mà tiền bạc rủng rỉnh trong saving account, họ lại nẩy sanh ra một thú vui khác, cái thú vui không bị khinh rẻ và kết án như dạo ở bên nhà: Thú **CỜ BẠC!**

Dân tỵ nạn miền tây nam thì kéo nhau lên Las Vegas, hoặc những sòng địa phương quanh vùng Los Angeles, dân miền tây bắc thì kéo sang Reno, Lake Tahoe... Dân miền đông thì sang Atlantic City hoặc xuống Florida... Chỉ có dân miền trung ương là mạnh ai thích đâu thì đi đó.

Tại mỗi thành phố bực trung đều có sòng gia đình hoặc sòng lậu trong khu Chinatown được đỡ đầu bởi các băng đảng Tàu, Mễ, Phi... và có sự giúp đỡ ngầm của cảnh sát địa phương để thảng hoặc lâu lâu làm một cuộc càn quét cho có lệ là mình cũng bài trừ tệ đoan xã hội như ai.

Nhắc chuyện đời xưa, tổ tiên ta thường hay tự hào và ca tụng về cái lè phè của chính mình:

"Tháng giêng là tháng ăn chơi,
Tháng hai cờ bạc, tháng ba rượu chè..."

Một năm vacation liền tù tì ba tháng lại để riêng ra một tháng để cờ bạc cho vui, thì thử hỏi còn một quốc gia nào trên thế giới dám qua mặt Mít ta? Văn minh tối tân cỡ Mỹ thì cũng chỉ được hai tuần nghỉ ngơi, sau một năm dài lao động... tốt!

Nhớ thời Thiệu Khiêm, cờ bạc được coi như là quốc cấm (xếp ngang hàng với thuốc phiện, ma túy và... gần bằng... hối lộ, tham nhũng)! Vậy mà sòng bạc cũng mọc tùm lum nho nhỏ kiểu chợ chồm hổm như Nam Phong Thái ở Cầu Ông Lãnh, Nguyễn Thời Trung miệt Chợ Lớn, bên kia cầu Ba Cẳng, hoặc quy mô vĩ đại hơn một chút thì có chợ Hòa Bình, Tổng Đốc Phương quy tụ vài ba trăm tay chơi mỗi ngày là thường.

Phần trong quân đội, sau cuộc tổng tấn công Tết Mậu Thân, quân dân cán chính mọi tầng lớp đêm đêm phải thi nhau vào ngủ trong đơn vị (cấm trại), bỏ vợ con nằm lạnh lẽo một mình (dạo đó làm gì có vụ *gay, Aids*... và nếu lâu lâu có một anh lỡ dại, phải trốn chui trốn nhủi và sợ bị *"bạn-bè-biếm-bổ-bỏ-bu"*, có đâu như ở San Francisco tổ

chức diễn hành mỗi năm, tổ chức Olympic, đòi quyền sống, ca tụng cái việc bắt chước mấy chú tư cẩu "ớt-lỳ" của mình)!

Cả đêm đọc sách báo, canh gác, tán gẫu chán chường bèn len lén gầy sòng, đánh tay đôi, tay ba, tay tư rồi kéo nhau từ đồn canh lên đến đại đội vô luôn văn phòng Tiểu đoàn trưởng! Ngay cả trong "hăng-ga" nhốt tù lính ba gai cũng đánh bạc ăn... nhổ lông chân!

Sĩ quan thì phải "nâng bi" xếp lớn. Xếp thích phé thì phải hầu phé, xếp thích "mà chược" thì phải o bế "mà chược". Thượng cấp vận hay nhất là bài có suốt thật, xin ăn ít, tố cho xếp có đôi xì văng ra, lỡ xếp nhẹ dạ nhảy vào thì mình cũng đành méo mặt cười ruồi xếp bài lại làm như mình có... suốt giả!

Ngoài đám dân đen thì mỗi cuối tuần cũng thường hay họp bạn, dân giàu có máu mặt, nhà cao cửa rộng, lính tráng không mon men đến được, còn trong xóm trong hẻm thỉnh thoảng có màn xét sổ gia đình đi ngủ bót nộp phạt hoặc ra tòa đi tù là thường.

Dạo đó, mỗi chiều thứ ba (về sau đổi lại chiều thứ bảy), cả nước, mọi hoạt động đều như ngừng nghỉ; mọi người đều nín thở chờ đợi vị xướng ngôn viên tuyên bố khai mạc buổi xổ số sau đoạn nhạc mở đầu bất hủ của sư tổ "comedian" Trần Văn Trạch "cum cắt cụm cắt cùm... Kiến thiết quốc gia giúp đồng bào ta mua lấy xe nhà giàu sang mấy hồi..." là phần xổ hai con số hàng chục và hàng đơn vị. Hai con số đó nó đáng yêu và quan trọng vì nó tăng tiền mình đánh cá lên đến... bảy chục lần! Mua một

trúng bảy mươi, ai mà không ham? Đâu ai thèm để ý đến cái chuyện bọn chủ đề (bookie) ăn trên đầu trên cổ mình đến 30%? Chính quyền cũng biết rõ điều đó, họ chỉ khuyến khích dân chúng mua giấy số, đánh cá ngựa, một mặt dùng cảnh sát lùng bắt chủ đề và dân đánh cá đề.

Ở sòng gia đình, bài cào, cát-tê, xì-dách, xập xám chướng và phé được coi là thịnh hành nhất. Phé có vẻ lịch sự hơn một chút vì phải có bàn có ghế, có dĩa, có "con cóc" (hộp đựng bài, đóng giống hình con cóc ngồi để mỗi lần chỉ kéo được lá bài mà không lộ những con bài khác) và nhiều khi phải tìm mua bài plastic (Kem) để tránh nạn làm dấu, điểm bài... Các tay chơi thường hầu nhau cả buổi, cả ngày hoặc cho đến khi có một anh vồ hết cả làng; tiền xâu vào khoảng 2% tiền ăn. Phần xập xám thì bình dân hơn, đứng ngồi gì cũng xong, hai, ba hoặc bốn tay đều chơi được cả, chưa kể khi có một vài chục anh quây quần, một tụ bài năm bảy tay hùn. Ở xập xám gia đình, mỗi vị luân phiên làm cái ba bàn, thành ra xác xuất thắng và phần lợi đều đồng đều (cái ăn con cặp oanh 5%, con ăn cái mậu binh 2%). Chỉ có chuyện phải ăn xâu khoảng 2 đến 3%. Thành ra đánh từ sáng đến tối ai cũng thua hết, vì tiền mang theo vô túi chủ xâu hết, cho nên tục ngữ có câu: Nhất chứa thổ (em út), nhì đổ hồ (cờ bạc chứ không phải thợ nề).

Còn bài cào, cát-tê, xì-dách kiểu Mít thì thịnh hành trong ba ngày Tết, ở nhà anh chị em, láng giềng hội họp đặt vài đồng bạc lẻ qua lại cho nó có hương vị Tết nhứt, "ăn chơi" đủ mùi.

Sang Mẽo năm 75, ngơ ngơ như anh Tám "sạc-ne" (được làm anh Tám "sạc-ne" còn đỡ, tính ra còn thua anh Mán anh Mường lên tỉnh hay ở miệt "ba chi chèm chẹp" chân hôi phèn lên thăm Saigon). Ở nhà lãnh trợ cấp đi học "accounting" chỉ để mượn "student loan" mua xế hộp "Audi" (dạo đó xe Audi chạy còn êm hơn Mercedes, giá lại hời, và mình thì đâu có biết "consumer report" xếp nó vào hạng xe tệ nhất nước nên ôm cái xế Audi cũng như ôm bệnh ho lao, nó cứ ì ạch thổ tả dài dài), và cuối tuần họp bạn đánh phé còm lấy xâu.

Dạo đó ở Long Beach đi Las Vegas chỉ có 280 dặm, vì chiếc xe cũ nên mình cảm thấy nó xa xăm diệu vợi, vả lại có biết đánh bài xì dách Mỹ đâu mà đi cho nó mất thì giờ. Phé Việt Nam có 28 lá hoặc 32 lá, phé Mỹ có đến 52 con, khó đếm bài bỏ bu. Còn Roulette, Craps, Baccarat thôi chẳng phải thú tiêu khiển của "boat people" thì chuyện mò lên "thủ đô giải trí của thế giới" chỉ tốn công tốn của và mình thì có đánh bài ăn bao giờ đâu (còn có danh hiệu đánh ăn thì đánh... làm dzì?)!

Sang 1977, dọn về Hawaii đóng đô ở đó hành nghề vẽ dạo, cái nghề học lóm của Disneyland được gọi là tốc họa (Quick sketch) bằng phấn tiên (Pastel) và đã thất truyền từ dạo họ đóng cửa năm 1976, lay-off gần một trăm họa sĩ; cứ vài ba tháng là bay về đất liền hoặc đi ngoại quốc để tìm tòi học hỏi (dù mình đã vẽ hơn 120,000 bức chân dung và chỉ tốn hơn bốn phút, kỷ lục cao hơn một vị Mẽo có tên trong Guiness Word Record Book), sau là để "trừ thuế", kế nữa là để du hí, thảng hoặc tạt ngang Lake Tahoe, Reno, Las Vegas đóng xâu vài ba xín cho nó đúng

bản thống kê mười lăm triệu người tạt ngang Las Vegas mỗi năm và bỏ lại sau lưng già trẻ lớn bé gì cũng... ba nghìn ba!

Lần nào cũng vậy, trước khi đi lại giở sách thánh hiền (Mẽo) ra xem, lấy mấy bộ bài ra dợt, học thuộc lại luật căn bản (basic strategy) và bắt Computer vô TV 46" dợt lại ngón nghề (năm 78 đã dự một "seminar BJ" tốn hết bảy trăm bạc, và hai ngày cuối tuần, Scientific Systems ở Chicago họ đi tuần tự nhiều tiểu bang quảng cáo trên báo chí để "bắt" học trò, khi tốt nghiệp họ bảo đảm kiếm ít nhất là $500 mỗi ngày và có cả toll-free để mình liên lạc mỗi khi... thua bài)! Thật ra seminar nào cũng vậy, chỉ là hình thức gạt gẫm và cò mồi để bán sách, băng video hay đồ phụ tùng linh tinh, kết quả tốt hay xấu... tùy người dùng! Lại giở báo tháng của "Gambling Times" ra "up-date" về luật lệ sòng bạc, hoặc vùng mình sắp đến viếng thăm...

Lần nào rồi cũng như lần nấy, đến nơi lấy phòng xong là lủi xuống đánh ào ào như sợ sòng bạc sắp đóng cửa, ban đầu ăn được hai ba ngàn, đánh qua lại tới lui đến khi ra xe đi về cũng... tay không! Dạo đó, trước để mua vui sau để làm nghĩa nên chuyện bỏ một hai xín lẻ thì cũng chỉ vài ba hôm làm việc "chùa" chẳng hại ai mà cũng chẳng chết ai. Nhưng rồi cứ đi như vậy năm lần bảy lượt mà cứ thua hoài thì cũng đâm chán, và chuyện Las Vegas, Reno, Lake Tahoe cũng gần như đắm chìm trong quên lãng. Phần bên Hawaii, sòng bạc mọc lên ôi thôi tùm lum, nào phé, nào xì-dách, đánh tại tư gia thú hơn nhiều, hôm

nay tên này ăn, mai tên kia ăn, mốt tên nọ, còn tiền xâu lẽ dĩ nhiên cũng vô túi chủ chứa!

Tay chơi ở đó thứ nhất là chị em ta làm nghề chiêu đãi, kế đến là nghiệp đoàn tài xế Taxi tư. Ở Hawaii, Mít ta có ba nghề: Nam giới thì lái Taxi. Taxi ở đây là nghề tự do nhất. Mua một xế hộp tốt tốt một tí như Cadillac, gia nhập nghiệp đoàn tư hoặc mướn máy tính tiền, mướn bến. Bỏ cái "dome" đèn hiệu (Taxi) lên nóc là kiếm được bạc trăm. Chạy chán cất cái "dome" xuống, tạt vô Bar nhậu nhẹt hoặc ghé sòng binh xập xám giống y như dân giả; phái yếu thì đi làm Bar. Làm Bar thật ra xấu tốt tùy mình, khách ở Hawaii ngày xưa sộp lắm, vào quán bỏ năm bảy trăm bạc mặt uống cho hết sạch rồi mới chịu ra về. Bổn phận của các em là "mời anh dùng chi?" hoặc xuống "Mama's Kitchen" bưng Lobster, steak (Kaobi) kim chi mời chàng ăn tự do để kiếm tiền Tips hoặc ngồi lắng nghe chàng tâm sự (toàn dân có vợ, già và xấu xí hoặc có chuyện vui buồn riêng tư, hoặc... ăn bạc!) là được mời uống nước lã, rượu mạnh hoặc Champagne tùy hỉ, còn chuyện gì gì thì sau đó là chuyện của thế gian, chẳng cần ai thèm thắc mắc.

Khi có chút tiền còm rủng rỉnh, nam nữ bất luận đều có thể nhảy ra sang một xe "Gift Shop" ngoài Waikiki để bán buôn với du khách và lên làm... "ông bà chủ"!

Đổ hồ (không phải là thợ nề) hay chứa xâu dễ như ăn... hamburger! Cứ mua vài chục bộ bài "con ong" (bài Bee) tốt và mắc hơn bài xe đạp (Bicycle), vài két bia, Coke, một hai chai Wine rẻ tiền, vài ba cây thuốc thơm,

phần ăn uống thì đã có Domino's Pizza hoặc Chicken delivery. Sang hơn một chút thì có một nồi thịt kho trứng nước dừa, ăn với dưa cải chua hay một nồi gà xào xả ớt, gà nướng chan nước mắm tỏi ớt chanh đường là nhất trên đời! Cứ $50 tiền ăn xâu một tì, ngày kiếm năm bảy trăm như bỡn. Cao hơn một bực, quy tụ những tay chơi thứ thiệt, đóng một con cóc gỗ (shoe) hoặc plastic, tìm mua bốn bộ bài "Kem" (Plastic), gầy một sòng phé mỗi đêm kiếm một hai xín là thường, đánh đấm suốt tháng chủ nhân thu gọn ba bốn chục ngàn tiền mặt!

Ngày cũng như đêm, 24/24, ngứa ngáy tay chân, muốn sát phạt cứ mò xuống chợ Tàu! Một sòng mở cửa quanh năm, sòng kia đóng ngày chủ nhật (để đi lễ nhà thờ!) tọa lạc trên căn gác tồi tàn của một tiệm bán hoa, vào cửa phải được một anh gác dan "lố-cồ" Hawaiian khổng lồ nhận diện, trèo lên một tầng gác lại được chị bếp nhận diện thêm một lần nữa.

Chính nơi đó bao nhiêu gái làm "Bar", buôn bán, tài xế taxi đã bán nhà, bán xe, bán tiệm, trốn nợ và bỏ đảo ra đi không hẹn ngày trở lại. Từ đó có người nghêu ngao hát rằng:

"Hawaii đi dễ khó về,
Trai đi bỏ vợ gái về đợ con."

Trên thực tế có ai giàu vì cờ bạc đâu nào (lẽ dĩ nhiên trừ chủ sòng, casino, dân cờ gian bạc lận...), người đi đánh bạc lần đầu cũng như giống như người mới trưởng thành nếm thử rượu, thuốc phiện, bạch phiến... Uống cả một chai rượu thì thấy đắng nhưng nếm một giọt rượu lại thấy

ngọt dịu, hít cả một dọc tẩu thì say sóng và nôn mửa nhưng ngửi một thoáng nhè nhẹ thì nó thơm thơm ngây ngất; đánh một, hai ván bài lần đầu tiên trong đời mình, dám đem "risk" mồ hôi nước mắt của mình thì tai chợt đỏ lên, mặt chợt nóng bừng. Ăn ván bài đó (tổ cờ bạc thường hay đãi kẻ mới vô nghề) niềm sung sướng lâng lâng, cái cảm giác đầu tiên như người con gái vừa mới nếm hương vị tình yêu... Ván bài đó thua, cảm giác mất mát, hậm hực, báo thù, đắng cay dâng lên và rồi cái cảm giác đó gây gây nhung nhớ, nó bắt mình phải trở lại, làm lại như đi tìm người yêu đã mất hoặc như chuyện cai thuốc lào:

"Đã chôn điếu xuống lại đào điếu lên!"

Những lần "thử" tai hại kể trên đã biến con người phàm phu tục tử thành những con sâu rượu, sâu thuốc, sâu cờ bạc và giết lần mòn bao nhiêu người nhẹ dạ ham vui ... như anh, như tôi và bao nhiêu người đáng thương khác. Tôi ở đó mười năm, đánh bạc đều đều và vẫn thường khôi hài với bạn bè:

"Vẽ dạo là nghề tay trái
Đánh bạc là nghề tay phải!"

Cũng như dạo ở quân đội tụi này thường hay đùa dai: "*Quân đội là nghề phụ, cờ bạc là nghề chính*", vì đùa dai đã lâu nên nhập tâm và mình cũng trở thành nguyên nhân của việc mất nước (hay nước mất mình!)? Vậy mà mỗi lần leo lên căn gác tồi tàn bẩn thỉu nằm trên con đường mang cái tên dịu dàng duyên dáng Maunakea đó (tên ngọn núi lửa nổi tiếng nhờ loại hạt Macadamia ngon béo giá đắt như vàng) tôi chỉ "say hello" với chị chủ hoặc mấy anh dealers bè bạn hoặc đệ tử cũ, dòm thiên hạ binh một,

hai ván bài, cười xã giao rồi bỏ ra về, lạnh lùng như con tàu rời sân ga!

Đến năm thứ mười một ở đó, khi mà tình yêu chấp cánh bay cao, khi mà đêm đêm bia ôm, vũ sexy, hoặc đám du khách Mẽo, Nhựt "ghế nhi" (con gái trẻ) ngoài Waikiki, trong mấy cái Disco dọc bờ biển không còn đủ sức cám dỗ mình nữa và già đầu mà còn nhẹ dạ ham vui, tối tối mò xuống chợ Tầu từ tháng ba đến tháng tám 1987 đánh sáu chục trận tôi thua hết... năm mươi tám trận!!

Bao nhiêu vốn liếng, charge cards, credit line, đồ nhạc cụ, thâu âm, Mercedes mui trần... đều tan theo mây khói pháo đi về miền quá khứ mà chẳng kịp "say" một tiếng goodbye! Dù sao tôi vẫn còn cái đức tính tốt của một họa sĩ: tính kiên nhẫn (và đôi khi cũng thích thấy người khác phải kiên nhẫn như mình), học trò vẽ của tôi thường phải gạch hai mươi lăm nét căn bản trên vài trăm trang giấy "*practice*" tập dợt đến... què tay luôn! Nhớ dạo ở trường bộ binh Thủ Đức tôi còn đo sự kiên nhẫn của khóa đàn em bằng cách tóm hai anh lè phè lại, giao cho mỗi anh một cây tăm và bắt đi đo một nửa block đường, chênh lệch năm, ba cây tăm thì tha tàu, chênh lệch năm, ba chục cây thì chưa đều... làm lại) Sau mỗi lần thua cuộc, tôi trở về ngồi trên chiếc ghế dành cho khách vẽ, giở tấm "*card board*" dầy ra gác lên chân bắt đầu quay chầm chậm lại cuốn phim mình thua bạc và chi tiết hóa bộ môn "xập xám chướng"!

Sáu tháng thảm bại liên tục đó cho tôi một cái list "top 50" của tất cả những ván bài xập xám. Từ mậu binh con

rồng cùng nước thắng bao nhiêu chục ngàn bàn khác đến mậu thầu mậu dĩ, sảnh hoặc chỉ... hai đôi bài! Sắp xếp phân loại từng ván bài cặn kẽ theo thứ tự để khi bài hai, ba đường binh mình phải chọn đường binh ăn nhiều ván nhất (còn chuyện binh bậy mà ăn là chuyện chó... ngáp phải ruồi!) Sau đó là biết cách đặt tiền trồi sụt sau mỗi ván bài ăn hoặc thua, rồi đến màn "Lã Vọng câu cá", "mãnh hổ rình nai tơ" hoặc lựa nhà đen ra mà dần trong khi theo nhà đỏ để dựa hơi! Kế tiếp là phải biết lúc nào theo nhà cái hoặc "sạt cái" (cái ăn cặp oanh đến năm phần trăm) cùng là biết cách chọn tụ đổ hột (tụ thứ hai lúc nào bài cũng tốt, ráng đổ số sáu, mười, mười bốn).

Chót hết là phần chống gian lận. Bao nhiêu tay con chết thê thảm trên căn gác tồi tàn đó vì màn ra dấu, gian lận: ở mỗi góc bàn đều có một chị Quảng, một chị Việt gốc Hoa, một chị Phi "lố cồ"... Mấy chị luân phiên ăn dầm nằm dề ở đó như cây tầm gửi và nhiều khi được trả lương cũng nên! Họ chỉ đặt ké mỗi ván mười đồng, dòm bài và ra dấu cho phe bên kia hầu thủ, dương binh đường khác hoặc ác ôn hơn nữa xé đôi xì làm tài ăn bài đối phương mậu thầu mậu dĩ tàn nhẫn!

Nhắc lại chuyện ra dấu bài, tôi muốn kể một giai thoại có thật khi tôi còn là sĩ quan trong đoàn văn nghệ Hoa tình thương. Dạo đó mỗi khi tập họp xong hoặc sau những giờ công tác cả bọn thường kéo nhau gầy sòng trong văn phòng tập dợt thuộc hí viện Biệt đoàn văn nghệ trung ương nằm trong doanh trại Tiểu đoàn 50 CTCT.

Tay xập xám thì toàn dân có máu mặt trong giới văn nghệ từ: H.T.T., Tùng Lâm đến Thanh Việt, Quỳnh Hoa... cùng một số quân nhân "giàu có" trong tiểu đoàn. Buổi trưa hôm đó Tùng Lâm (bầu văn nghệ, hề, nổi tiếng binh xập xám trong hai năm ăn gần mười triệu và thua lại trong... ba tháng vì nhóm T.C. buôn bán xe hơi trên Mạc đỉnh Chi đánh chung vốn chặt thê thảm) đặt một ván bẩy mươi bẩy ngàn đồng, sau khi chia bài chàng bèn chui ra phía hông cửa ra vào và ôm lá 13 bài kỹ lưỡng trong lòng bàn tay. Xui cho anh ta, Thiếu úy C. (khóa đàn em cùng trong đơn vị) đẩy cửa bước vào kịp lúc Tùng Lâm binh xong vừa đặt bài xuống, ván bài binh đó cũng không qua khỏi cặp mắt nhanh nhẩu của vị Thiếu úy trẻ và... lùn gần bằng Tùng Lâm. Tôi đưa mắt "focus" về phía Thiếu úy C. và thấy anh ta cười ruồi (đểu) từ tốn anh chàng đưa tay lên vuốt lỗ tai hai cái (hai sảnh) rồi đưa tay tiếp tục vuốt đầu (mậu thầu đầu, không có đầu). Bài trên tay tôi có cù lũ bồi, đôi già giữa và đầu chỉ có mười lớn nhất. Nhanh như điện tôi sửa bài lại thành thùng, đôi bồi giữa và tài đầu già, mười, tám.

Bài giở ra, tôi ăn hai cái sảnh và tài đầu đầm của Tùng Lâm; trong trường hợp đó những tay chơi khác vội vã xếp bài lại và xào chẻ để chơi ván khác đàng này Tùng Lâm nhanh như chớp vỗ tay xuống bàn đánh rầm một cái chỉ vào ván bài và chửi thề:

- ĐM! Tôi bị hại rồi! Có ai cù lũ bồi đôi già giữa mà binh lại thùng già đôi bồi tài đầu già đâu nào?

Và chàng lặng lẽ mở cửa bước ra về mặt dài ra như Lâm Hào (nhạc sĩ, làm đàn nổi tiếng ở Chợ Lớn, mặt dài nhất trong giới nghệ sĩ)!

Đầu tháng chín 1987, sau khi đúc kết những kinh nghiệm xương máu, viết ra hết những lỗi lầm mắc phải, xếp hạng từng cách binh bài một,tôi trở lại sòng bài chợ Tầu hai mươi hai lần và tôi thắng hết hai mươi trận, làm bàn lại gần năm chục ngàn đồng! Trả ba chục nghìn nợ giang hồ và mang hai chục ngàn về đất liền đưa tiễn con đào Mẽo (Haole: Mỹ trắng) làm ca sĩ sau hai năm trời mặn nồng fried chicken, spaghetti và pizza! (Rebbecca là một bầu Polynesian show ở "Hale Koa Hotel" gần bốn năm làm bầu nhiều ban nhạc ở Sheraton Waikiki và Sheraton Kawaii đã từng có "*Top song Country music*" ở Toronto, Canada với vô số dĩa hát và cassette tape...

Mấy tháng chót ở đó tôi hay cờ bạc rài rạc nên hai đứa đâm chán nhau, nhưng người Mỹ có cái hay là không chanh chua cay đắng như đào Việt Nam. Buổi tối lái chiếc Scooter 180cc Yamaha về nhà ngang qua "Diamond Head" trời chợt đổ mưa làm mình ướt sũng (đang đi mà gặp mưa ướt là điều hanh thông, phát tài) về nhà ướt như chuột lột, tôi thường có cùng một điệp khúc :

- I lost two thousand dollars today!

Nàng ta miệng cười như hoa (cái hay của người Mỹ là lúc nào cũng cười) đặc biệt Rebecca của tôi không thích nghe, xem những chuyện buồn, nàng ta gọi là "*depressed*" nàng cũng không thích ăn món ăn Việt Nam vì nhiều đường và bột ngọt ăn vào là... đau bụng ngay!):

- Don't worry! You get 'em back next time!

Dạo đó bản "*Don't worry, be happy*" chưa ra mà nàng ta đã hát trước rồi!

Ngày hôm sau khi trở về tôi lại nhăn mặt:

- I lost three thousand dollars today again!

- That's all right! You'll get 'em back later!

Tôi không nhớ và không biết là bao nhiêu lần "*allright*", "*next time*" hoặc "*later*" vì như đã kể trên tôi đánh sáu mươi trận thì thua hết... năm mươi tám trận!

Ghé L.A. thăm bà chị yêu dấu và nấu một mâm cơm cúng giỗ ông Già. Ba tôi tuổi tám mươi tư tráng kiện như thanh niên, hai hàm răng còn nguyên và chưa đi nha sĩ... một lần! (Chuyện khó tin nhưng có thật) đi đòi tiền vượt biên bên mấy anh em họ bị họ nói ngang ngược uất hận đứt gân máu chết bất đắc kỳ tử nên ổng linh lắm. Vê đốt ba cây nhang khấn vái cúi đầu xuống thì máu cam trào ra cả tộ. Tôi biết ba tôi giận con cái hư hỏng bạc bài rài rạc mà không giúp đỡ bên nhà nên quở phạt, tôi cũng quên nhắc đây là lần thứ hai tôi bị quở phạt như vậy!

Cần một chiếc xe làm cẳng vì đi xe thuê bị nó chém kỹ quá. Có một cặp vợ chồng ly dị bán rẻ lại cho tôi một chiếc Porsche 928 mười bốn xín, họ còn nợ ngân hàng mấy nghìn lẽ, tôi theo họ ra đó lấy giấy xe, xòe ra mười bốn ngàn tiền mặt trả cho họ, cả hai trợn trừng mắt:

- Aren't you dealing drug?

- *Nah!!*

Tôi trả lời và cũng chẳng buồn phân giải, cầm giấy xe và chiếc chìa khóa bỏ đi ra parking lái trở về nhà.

Chương III

Làm thế nào tôi thắng ba trăm hai mươi lăm ngàn đồng ở Caesars Palace

Đầu tháng mười năm 1987, tôi ghé Las Vegas và check-in ở Flamingo Hilton. Không hiểu vì lý do gì mỗi lần đến đó tôi đều chọn Flamingo Hilton? Có lẽ vì cái tên "Hilton" nghe nó có vẽ sang sang và cứ mỗi lần tôi ghé đó đều ăn hai, ba ngàn rồi cuối cùng ra về cũng bỏ lại một, hai ngàn... năm lần, bẩy lượt như vậy tổng cộng tiền tôi "deposit" ở đó cũng hơi nhiều... Ba ngày ở đó đánh minimum hai mươi lăm đồng, trời sụt đến ba, bốn trăm đồng tôi chặt nó đúng mười tám ngàn cộng với sáu ngàn vốn tôi có tổng cộng hai mươi bốn ngàn đồng. Not bad!

Trời tháng mười ở Las Vegas đã bắt đầu trở lạnh, cái nóng hậm hực nóng chói chang của mùa hè đã kéo đi về miền nam để những cơn gió lạnh buốt từ dãy núi mạn bắc kéo nhau vây phủ thành phố không có ngày đêm này. Tôi băng ngang đại lộ Strip (Las Vegas Boulevard) và tình cờ khám phá một khu rừng cây xanh thẳm với những vòi nước phun cao và tượng đá của thời hoàng kim La Mã: Caesars Palace ngạo nghể đón chào!

Tôi đánh một vòng mấy "*pit*" chánh và khám phá những điều mà mình thiếu sót: ở đây thiên hạ ai cũng đánh lớn và floor man, pit boss có vẽ bất cần đời có nghĩa là họ không thèm chú ý đến những tay đặt chip đen (một trăm đồng) mà chỉ trò chuyện vui vẻ tự nhiên với tay chơi chip trắng (năm trăm đồng) hoặc chip vàng (một ngàn đồng). Trái với Flamingo Hilton mỗi khi bạn đặt chip đen là họ xum xuê dễ sợ lắm nhất là khi bạn ăn thua trên bàn đúng mười ngàn tiền mặt là chém chết gì họ cũng nhào ra hỏi giấy căn cước, số an sinh của bạn để khai báo với IRS!

Cái lối làm việc nguyên tắc và chắc nịch của họ nhiều khi quá đáng và làm cho các tay chơi có cái cảm giác bị quấy rầy, bị lấn áp thành ra "*high rollers*" ít khi xuất hiện ở Flamingo Hilton, nhất là vấn đề "*comps*" (complimentary ăn ở chùa...). "*Pit boss*" ở đó không có quyền hạn gì hết, cả đến "*host*" cũng không có "*host*" Á Đông vì hình như họ không cần chú ý đến thị trường Á Đông nói chung và Việt Nam ta nói riêng.

Tôi bắt đầu nhập cuộc và khám phá thêm một luật lệ mới tương đối thú vị hơn: "*Surrender*" hay đầu hàng tức là khi bạn có hai con bài xấu (mười lăm, mười sáu) chống mặt cái con mười, con Ách bạn có quyền xin "*surrender*" tức là chịu thua phân nửa số tiền đánh cá. Dealer đặt một miếng plastic tròn màu nâu lên tiền cá hoặc khi họ không có con mười trên mặt (không thể có BJ) họ sẽ thu phân nửa số tiền, xếp hai con bài của bạn vào hộc bài đã chia và cuộc chơi tiếp diễn (lẽ dĩ nhiên sau đó nếu họ có hoắc mình cũng thua phân nửa số tiền trên đó rồi, nếu họ có BJ họ sẽ ăn trọn!)

Ngồi bên cạnh tôi là một cặp Việt Nam, cô gái dáng người nhỏ nhắn nhưng lanh lẹ. Ông bạn cô ta (ông Anh, kép, *whatever* đã thua tám ngàn đồng vừa về L.A. thêm bẩy ngàn đồng mới và cũng sắp thua hết. Cô ta cũng không nghĩ tôi là Mít vì tôi thường bị lầm là Phi (ớt lỳ, đen đúa, tóc tai dài lại mặc jacket đen thêm nước da ngâm ngâm nên bị ngộ nhận là "Phi-líp lúa" cũng đáng tội!). Tôi chào hỏi và qua câu chuyện cô ta mách nước cho tôi:

- Anh đánh một trăm một ván, ăn ở đâu phải trả tiền, cứ mang mười ngàn "*deposit front money*" ở "*cashier case*" là mọi thứ *free*!

Tôi đọc cũng hơn hai chục cuốn sách dạy BJ nhưng đến cái mục "*comps" (complimentary)* là tôi đọc lướt nhanh qua, vả lại chủ trương của tôi đến đây đánh bạc để ăn tiền chứ không phải đi ăn ở chùa nhưng nghe cô ta nói có lý nên tôi vội vã làm theo.

Với mười ngàn đồng "*front money*" (tiền ký qũy bạn sẽ lấy ngoài "*pit*" bao nhiêu thì lấy cho đến số tiền tối đa mình có, ăn thua có quyền cất giữ, mua lại *markers* hoặc chuộc lại trong *cashier case* sau đó hoặc trước khi *check-out*) họ cho tôi một căn phòng khá tươm tất. Tôi cũng không quên hỏi một cái "*safety box*" để bỏ hết số tiền còn lại trong đó cho an toàn trên xa lộ. Năm ngày ở đó tôi đã đánh thật kỹ lưỡng *bet* từ một trăm đến một ngàn, ngày đánh khoảng sáu tiếng hit and run và chạy từ bàn này sang bàn khác như châu chấu *(table hopping)* hoặc "*cave*" cuối tuần ở Olympia, Maxim dạo chưa mất nước, ăn thua gì đến sáu ván tôi cũng dzọt!

Lái xe trở về L.A. với tám mươi mốt ngàn trong chiếc xách tay da đen (tôi sống đơn giản đã quen, một bộ mặc một bộ mang theo, chỉ cần đồ lót sạch sẽ là đủ vì mình thơm cho mình chứ chẳng cần thơm cho ai!)

Tôi lái xe thẳng ra phi trường đi Âu Châu hai tuần như dự định. Đi du lịch với tám mươi mốt ngàn tiền mặt quả là một điều ngại ngùng, nhưng sắp hàng gần hai tiếng mới đến phiên mình "check in" thì nhân viên Pan Am từ chối không chịu cho tôi đi lý do: không có Visa không thể nhập nội Pháp quốc được (tôi cũng quên bẳng là tôi phải cần một cái Visa ngắn hạn khi đi Âu Châu). Thôi cũng mừng vì đứng sắp hàng gần hai tiếng đó nhìn nhóm con cháu của Hitler và De Gaulle sắp đi cùng trên một chuyến bay với mình ai ai mặt mày cũng đầy ám khí và vẻ "*devil*" hiện ra từ nét mặt đến giọng nói. Tôi tự hỏi tại sao mình đang ở một nơi được gọi là thiên đàng hạ giới, vây quanh mình là muôn vạn nụ cười (có ai đi nghỉ hè mà khóc bao giờ đâu?) là hoa thơm cỏ lạ (hoa lài hoa sứ phong lan treo đầy cổ) và khí hậu thì thôi trong lành nhất trên địa đàng lại ngu dại tìm đến một nơi lạnh lẽo với ngoại chủng nét mặt lạnh lùng kỳ thị?

Tôi quẩy chiếc xách tay trên vai và hùng dũng trở lại parking với tâm hồn phơi phới như mở hội (chắc ít có ai lỡ chuyến bay lại vui mừng hớn hở như mình được)!

Trở về Huntington Beach ở chung với gia đình bà chị ít hôm, thăm mấy đứa cháu ngoan ngoãn thông minh và nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Thiên hạ ăn bạc là đi mua sắm, tiêu hoang còn mình thì vẫn "*bình chân như vại*", không mua

một cái áo, một cái quần hoặc vàng vòng (đây là kinh nghiệm xương máu, tiền cờ bạc ăn tối kỵ mua quần áo vòng vàng) tôi cũng không ra phố Bolsa "xe cộ" với thiên hạ mà chỉ thỉnh thoảng lái xe xuống bãi biển ngắm hoàng hôn hoặc trở về con hẻm số sáu ở Long Beach thăm bà chủ nhà người Greek, ngày xưa coi bà như mẹ nuôi, ôm hôn một cái rồi ra phía sau nhìn lại "*căn nhà màu tím*" mình đã ở đó mười hai năm trước, cái thuở hàn vi một trăm ba mươi lăm tiền trợ cấp mỗi tháng phải bỏ ra mười đồng mua năm chục đồng phiếu thực phẩm, tám mươi lăm đồng tiền nhà, mười lăm đồng điện thoại và điện gaz, còn lại đúng hai mươi lăm đồng để đi xe bus và thỉnh thoảng đi xem phim... X hoặc uống Hennessy.

Tôi lái xe trở lại Las Vegas tìm con đào ca sĩ hiện đang hát với "*Buddy Wilde*" ở Gold Coast. Đời ca sĩ ở Mỹ cũng phong trần lắm, hai mươi lăm năm trước tụi này đi chơi nhạc club Mỹ mỗi show lãnh một trăm năm chục đồng (dù là chỉ có tụi bầu mới được lãnh đô la đổi tiền chợ đen xong phát lại cho Mít mình). Hai mươi lăm năm sau các ban nhạc cũng chỉ lãnh trên dưới một trăm năm chục đồng một show! Ở các sòng bạc mỗi *casino lounge* đều có hai ba ban nhạc chơi liên tục suốt đêm. Em bé hát năm, sáu tiếng lãnh "cát-sê"... sáu chục đồng mỗi tối, trong lúc ở quận Cam các ca sĩ Việt Nam mỗi đêm hát vài ba bản cũng được phát cho gần trăm bạc! Thế mới biết trong đời sống có người cam chịu thua thiệt đủ mọi thứ chỉ để làm cái việc thỏa mãn cái "*ego*" cao ngạo của mình! Phần còn lại sau rồi hẳn hay. Em bé cũng cam phận lắm, ra mướn tuần ở một Motel rẻ tiền nằm trên đại lộ Las Vegas gần

Tropicana trả hai choạc mỗi đêm. Ban nhạc chở đi chở về miễn phí phần ăn uống thì đã có Denny's cạnh bên, miễn sao đêm đêm được ăn diện và: "*Đời ca hát cho người mua vui*" là đủ rồi!

Tôi trở lại Caesars và dại dột *deposit* ba chục ngàn đồng *front money* (tôi cũng bất cần cái chuyện bất cứ dịch vụ trên mười ngàn tiền mặt đều phải khai báo IRS) lần này họ cho tôi một cái *suite ở tower* chính giữa đối diện với tiệm ăn Nhật "Ah So" (tôi thằng khôi hài với con đào Mỹ *pronounce* là "*át-hô-lờ*"). Căn phòng tôi ở hơi quá sang đối với một họa sĩ vẽ dạo ngoài đường như tôi. Có *big screen TV,* có *Grand piano* để mình dọc những lúc nhàn rỗi, có vườn hoa, tượng Caesars và một, hai tướng lãnh (nửa đêm thức giấc thấy mình bị dòm ngó kỹ quá nhiều khi đâm nhột) có cả một cái *Jacuzzi* đủ chỗ cho ba người tắm *(three company!).* Cái *sauna* mà tôi thường mở he hé để hơi nước thoát ra thay thế cái *humidifier* cho không khí đỡ khô (độ ẩm trong không khí ở Las Vegas tệ lắm nó làm môi nứt và chảy máu cam thường xuyên). Màn rèm đều được điều khiển bằng "*remote*". Bồi phòng săn sóc mình kỹ lắm ngày ba buổi vào dọn giường chiếu, bỏ lại vài thỏi *chocolat "say good night".* Tôi nhớ dạo đó mình lịch sự dễ sợ lắm, "*comps*" là quyền lợi ăn thua gì cũng chặt cho nó chết luôn, tôi không có bạn bè bằng hữu chỉ có mỗi một con đào Mỹ cũng đã chuẩn bị "*say good bye*" nên chỉ phát cho em một cái thẻ VIP để đi ăn "*comps*" một mình mỗi khi em bé thích. Thỉnh thoảng tôi chạy về motel "*hug*" một cái rồi dzọt đi ngay vì thật ra hai đứa cũng hết cảm mến nhau nhiều như cái hồi còn bên đảo và người

Mỹ cũng lạnh lùng dữ lắm, họ không làm phiền mình, không đi theo dõi hoặc ghen tuông mất mặt; khi cần một cú phone là đến ngay, không có việc gì làm bảo đi về là em bé đi ngay, không một lời phàn nàn thắc mắc! Tôi ra đường Main tìm mua một số sách BJ mang về đọc nghiền ngẫm, tập dợt và áp dụng chặt chẽ. Thời khóa biểu của tôi thực nghiêm khắc: ngày ngủ bẩy tiếng lên *Spa* tập thể dục một tiếng, đọc sách ba tiếng, tập dợt ba tiếng, chỉ đánh mười lăm, hai chục phút mỗi *session*, ngày ba *sessions*, mỗi *session* cách nhau tám tiếng. Buổi sáng thức sớm, ăn điểm tâm nhè nhẹ, xong đi một vòng các pit, shift buổi tối *(grave yard shift)* quí vị Dealers, Floor Men, Pit Bosses đều mệt mỏi và chuẩn bị sổ sách, "*markers*" bàn giao cho *shift* kế. Tôi rảo thêm một vòng nữa, thường lệ nhìn một hoặc hai ván bài để xem ván trước có nhiều con nhỏ ra hoặc ra cái đang hoắc bèn nhập cuộc ngay. Dạo đó tôi chưa đếm bài kỹ lưỡng vã lại Caesars Plalace chơi 6 bộ chia bài trong hộp có đếm cũng trầy vi tróc vẩy lắm; tôi chỉ dùng giác quan thứ sáu để nhận diện *"Winning Streak"* của mình (luồng bài ăn). Tôi dùng một *"system"* đi tiền đặc biệt do tôi sáng chế ra được áp dụng hữu hiệu ở những "streak" ăn ba ván liền đó là công thức 1-3-6. Có nghĩa là ở ván đầu tiên đặt một đơn vị, nếu ăn ván đó được chung một đơn vị tôi đặt thêm một đơn vị mới tổng cộng ba đơn vị cho ván thứ hai. Nếu ăn ván thứ hai tôi nhồi luôn sáu đơn vị. Ăn cả ba ván, vốn hai đơn vị ăn được 10 đơn vị. Nếu thua ván đầu vẫn đặt 1 đơn vị, ván thứ ba vẫn đặt 1 đơn vị, nếu thua luôn. *All yours!* Đứng lên đi một cách oai hùng không có màn tiếc rẻ, nấn ná hoặc oán thù, chỉ làm ơn nhớ mặt vị dealer nào đó để *"từ đây mãi*

mãi KHÔNG thấy nhau". Khi ăn mười đơn vị nếu thấy "nước da vẫn còn khá tôi đặt trở lại một hoặc hai đơn vị và làm tiếp thêm một, hai ván nữa rồi cuốn gội lạnh cẳng sau khi đặt vài cái chips xanh, chip đen hoặc một đôi khi cả chip trắng ($500) vỗ nhè nhẹ vài cái trên mặt bàn nhung xanh say *"thank you"* rồi lẩn vào cái đám đông trước đôi mắt ngơ ngác của những tay chơi trong bàn của Dealer hay của Floor Man, Pit Boss!

Đánh shoe chơi 6 bộ khó đếm bài nhưng ta có cái lợi là có thể đánh nhồi (lẽ dĩ nhiên phải có thật nhiều vốn để back-up). Nhà cái thông thường nhất là một bàn ăn, một bàn thua. Tiếp đó là một bàn ăn, ba bàn thua, hoặc ba bàn ăn, một bàn thua. Chuyện cái ăn bốn, năm ván liền cả làng ít khi xảy ra chỉ có từng cá nhân một thua bốn, năm ván liền (vì xui hoặc thiếu đức, cả bàn đều ăn chỉ có một mình kéo trước hoắc, cái sau đó cũng hoắc chung tiền tất cả mọi người. Nhưng ngược lại bạn có thể ăn cái năm, sáu bàn liền dễ dàng lắm. Điều quan trọng ở bài shoe đó là bạn phải biết nhận diện luồng bài ăn của mình để đặt nhồi hoặc đặt *maximum* vì ở game BJ chỉ đến đó đặt hai mươi lăm đồng, năm chục đồng, hai mươi lăm đồng, năm chục đồng... tới lui một lúc đống chips của bạn cũng nhảy vào nằm gọn trong khay đựng chips!

Trong quyển sách đầu tiên về BJ tôi xếp Caesars Palace hàng đầu trong "*Top 10" list* của những sòng bạc nên chơi không phải vì tôi đã thắng thường xuyên ở đó, không phải vì Dealers, Floor Men, Pit Bosses đến Host đối xử lịch sự với tôi nhưng tôi chọn Caesars Palace vì ba lý do chính:

● Chỉ có Caesars Palace chấp nhận ăn thua lớn, nếu bạn có đến đó ăn vài trăm ngàn, nửa triệu không ai thèm dòm ngó hoặc "xe cộ" lăng xăng như bất cứ một sòng nào khác kể cả Golden Nugget hoặc Bally's. Lẽ dĩ nhiên nếu bạn có lỡ dại thua vài trăm ngàn, nửa triệu... cũng chả ai thương tiếc hoặc dòm ngó mà tội nghiệp dùm cho!

● Chỉ có Caesars Palace cho "*surrender*", thật ra "*surrender*" nhiều khi có hại hơn có lợi. Thay vì kéo đủ điểm hoặc dằn non cũng ăn thì khi cái giở ra đáy con nhỏ kéo hoắc (thay vì mình được chung bằng số tiền cá lại thua lỗ hết phân nửa). Trên nguyên tắc, đánh lâu dài "*surrender*" vẫn có lợi cho nhà con nhất là khi bạn đếm bài kỹ lưỡng một chút, khi bạn biết rõ số con mười còn quá nhiều cái chuyện mười lăm, mười sáu kéo là tự sát hoặc chém chết gì nhà cái cũng có con chín con mười dưới đáy nên "surrender" rất hợp lý và là một phương pháp để bảo toàn vũ khí!

● Chỉ có Caesars Palace cho bạn có cái minimum mười đồng, hai mươi lăm đồng đến maximum năm ngàn đồng! Nếu bạn đến đó với vài ngàn bạc lẻ trong túi điều này không ảnh hưởng gì hết nhưng nếu bạn đến đó với năm chục ngàn, một trăm ngàn *bank roll,* con số maximum năm ngàn là một con số đáng yêu.

Không kể lối đánh nhồi classic cổ hủ từ ngàn xưa là việc bạn đặt đôi sau mỗi lần thua (thí dụ đặt mười đồng, thua đặt hai chục, thua đặt bốn chục, thua đặt tám chục, thua đặt một trăm sáu chục, thua nữa nhồi ba trăm hai chục, rồi sáu trăm bốn chục, rồi một ngàn hai trăm tám

chục, rồi hai ngàn năm trăm sáu chục...) cái chuyện thua chín, mười ván liền được coi là "*incredible*" hay là vô lý (tôi cũng đã từng thua bẩy ván liền, thật ra tôi muốn thử xem mình "xui" đến cỡ nào vì kinh nhiệm BJ bắt tôi chỉ được thua tối đa ba ván hoặc lỳ hơn nữa bốn ván là phải nhịn).

Lối đánh nhồi đó bắt bạn phải hy sinh một số vốn lớn chỉ để ăn có một đơn vị mỗi lần ăn bất luận ván thứ ba thứ năm hoặc thứ bẩy... Lối đánh đó cũng thường được quí vị mới biết chơi Baccarat áp dụng nhưng đều bị tất cả sách cờ bạc chê và xếp vào hàng "*classic*". Giang hồ còn có lối đánh nhồi nguy hiểm hơn là một, ba, sáu, mười hai, hai mươi bốn. Lối đánh này cũng không mấy hay vì cũng phải *risk* một số vốn lớn chỉ để ăn mỗi lần có... hai đơn vị! Đối với kinh nghiệm bản thân tôi chỉ đánh nhồi mỗi khi ăn và lại đánh ít đi hoặc trở về đơn vị căn bản mỗi khi thua. Phương pháp này áp dụng đúng theo nguyên tắc:

- Không bao giờ giới hạn số tiền ăn.

- Chỉ nên giới hạn số tiền thua ở một con số nào đó rồi thôi. Thành ra ở những sòng có cái maximum năm trăm đồng, một ngàn đồng, hai ngàn đồng vẫn không hấp dẫn bằng sòng cho maximum ba ngàn đồng, năm ngàn đồng hay nhiều khi mười ngàn đồng nếu bạn có đủ tiền chơi bạo với họ!

Luật lệ, vốn liếng, cách đi tiền, sức khỏe, nghị lực và ý chí tất cả đều là một bản hòa âm tuyệt diệu lẽ dĩ nhiên nó đưa tôi đến một chiến thắng oai hùng mà cho đến bây

giờ khi quay lại cuốn phim đời chầm chậm đó tôi cũng ngẩn ngơ như một giấc mộng... ban ngày *(day dream)!*

Tôi đã từng đặt mười ngàn đồng, hai chục ngàn đồng, hai mươi lăm ngàn đồng và kể cả một ván "*over bet*" tôi đã viết trong quyển "*Las Vegas thiên đàng cay nghiệt*". Bài tôi đôi tám cái mặt hai *split* và *double down* bốn lần vốn nguyên thủy từ năm ngàn nhẩy lên đến bốn chục ngàn. Bài tôi hai tụ hai mươi, một tụ mười chín, một tụ mười bẩy cái mặt hai giở ra con đáy chín kéo đúng con mười thành hai mươi mốt ăn gọn bốn tụ bài!

Tôi đã ăn nhiều ván hai mươi lăm ngàn đồng, vùa đống chips trắng vàng lẫn lộn năm chục ngàn bỏ vào mấy túi quần kiểu nhà binh sau khi bỏ lại một cái chip năm trăm đồng hoặc một ngàn đồng gọi là phần share cho "union" (Tôi thường gọi phe *dealers* là *union* tức là nghiệp đoàn và *casino* là *company,* tôi muốn *union* chia phần chứ không để cho *company* ăn trọn.)

Dạo đó tôi thường "*deposit front money*" năm chục ngàn đồng khi ra ngoài *pit* lấy lại *markers* tôi thường dùng ngón tay để ra dấu số *chips* mình cần; thí dụ cả mười ngón tay là mười ngàn đồng, mười ngón tay ra dấu hai lần là hai chục ngàn đồng. Đặt ván năm ngàn lẻ dĩ nhiên bạn phải cần có một *bank roll* bằng một trăm lần số tiền đặt để có cái xác xuất *double bank roll* của mình chín mươi lăm phần trăm và thua hết vốn là năm phần trăm.

Trong "*safety box*" có lúc tiền mặt lên đến ba trăm ngàn đồng và chips trắng, chips vàng lên đến gần hai trăm ngàn đồng. Tiền mặt và chips tôi dùng bao thư của Caesars

Palace gói gọn thành bó, mỗi lần quí vị làm việc ở *cashier case* kéo cái box ra họ đều suýt té vì họ cứ tưởng là cái box nhẹ, tôi phải cải chính là box chứa máy ảnh, phim, ống kính...

Thời gian đó em Mỹ của tôi có cái "*job*" thơm như múi mít, cứ tám tiếng em lái xe đến lấy bốn ngàn tám trăm đồng đi đổi. Ở Caesars Palace cashier case nếu bạn mang đến dưới hai ngàn năm trăm đồng họ không buồn hỏi han, chỉ nói gọn: "*Black Jack no marker*". Có nghĩa là tôi đánh ở bàn BJ tôi không thiếu nợ sòng bài là mọi sự đều xong ngay, dưới mười ngàn đồng nhất là khi có chips trắng, vàng xuất hiện họ bèn nhắc điện thoại gọi ra ngoài pit để xác nhận. Đổi trên mười ngàn họ sẽ hỏi tên (số an sinh đã có sẵn trong hồ sơ của họ, trừ khi bạn không có tên trong hồ sơ họ sẽ hỏi thêm căn cước).

Em bé Mỹ của tôi là một ca sĩ trình diễn nên em có đủ kiểu quần áo, đủ kiểu tóc giả, em cận thị khi thì kính trắng, kính màu khi thì contact lense, đổi hai nơi ngày ba lần ăn mặc chưng diện, tóc tai khác nhau vậy mà mấy tuần sau cùng, *camera eyes on the sky* cũng phát giác ra em và họ lịch sự từ chối cash số chips nếu em không cho biết xuất xứ những nhóm chips trắng hoặc đen đó!

Mỗi lần đổi như vậy, tôi thường dúi cho em năm, ba trăm có khi một ngàn, tàn cuộc hỏi em còn lại bao nhiêu em bé nở nụ cười chó cắn và khôi hài đúng như trong phim "*Raw deal*" "Tay chơi" Arnold khi gặp một cô gái thua bài trong sòng bạc than thở:

- *Loosing improved character!*

Arnold trả lời:

- *Winning improved wardrobe!*

Bao nhiêu tiền *"tips"* em bé đều đầu tư ở "*Fashion mall*" và mấy tiệm kim hoàn hết nên dù không cờ bạc em cũng có đầy hai tủ quần áo trình diễn đắt tiền để dùng dài dài cho đến khi... retired!

Ba lần chiến đấu mỗi ngày không hơn không kém, chỉ thỉnh thoảng nhớ "*Buffet Golden Nugget*" tôi lại cùng nhau xuống đó và thường khi sau bữa ăn em bé có cái lệ:

- *Mai, double my money please!*

Em đưa tôi vài trăm đầu tư, tôi cũng lũi ra một bàn nào đó mà tám trong mười trận tôi đều vớt nhẹ của Golden Nugget tám đến mười hai ngàn đồng chỉ trong ba, bốn ván đánh chơi ăn thiệt thành ra dù tôi không đánh ở đó "thực sự" bao giờ nhưng computer của họ cũng xếp tôi vào loại "gian tà" có nghĩa là dân "*hit and run*" hay ăn chạy.

Mỗi ngày sau khi chiến đấu tôi thường trở về phòng viết lại chi tiết trong một quyển sổ BJ:

- Tên, địa chỉ sòng bạc (dĩ nhiên hầu hết đều là Caesars Palace chỉ một đôi khi Flamingo, Golden Nugget...)

- Chơi bao nhiêu cỗ bài?

- Cách cắt bài (chơi được nhiều cỗ bài hay dealer chỉ cho phân nửa và xào chẻ lại khi chơi được phân nửa)?

- Vốn đầu tư?

- Tiền đánh căn bản, bet trung bình, bet tối đa.
- Ăn thua bao nhiêu?
- Thời gian chơi bao lâu?
- Dealer, Pit Boss, Floor Men nào?

Sau đó là "*remark*" tức ghi chú những điểm đặc biệt, những ván bài hay dở hoặc tên những dealer sát thủ.

Quyển sổ ghi chú đó rất quan trọng cho mỗi lần lâm trận, nó nhắc nhở những lỗi lầm đã mắc phải, tránh những sòng bài, Dealers quá ác hiểm và chỉ đến những chỗ ta thường thắng hoặc những Dealers ta ăn trùm họ.

Tổng kết trong bảng phong thần đó tôi có một con số trung bình tiền ăn mỗi ngày là bốn mươi lăm ngàn đồng và thời gian đầu tư chỉ có 30 phút cho ra một con số hơi quá đáng: mỗi phút trung bình tôi kiếm một ngàn năm trăm đồng. *Can't beat!*

Tôi đi vẽ dạo, mỗi bức hình chỉ tính mười đồng, lâu lâu *on sale* còn bẩy, tám đồng. Mỗi du khách phải mua thêm một tấm "*mat" (card board)* thêm một tờ "*acetate clear*" (một loại plastic để bảo vệ mặt phấn tiên) và một cái bìa *corrugated* (loại thùng giấy) tổng cộng lên đến mười tám đồng, hai chục đồng năm phút cho mỗi người khách. Giờ đông khách tôi cũng kiếm được một trăm đến một trăm năm chục đồng, con số lợi tức cũng ngang với quí vị đàn anh, tôi thua họ vì không mặc áo veston thắt cà vạt nhưng tôi thảnh thơi hơn họ vì tôi nhận tiền mặt và có làm biếng bỏ ngang đi về nhà nằm xem TV hoặc đóng cửa

đi đánh bạc bất cứ lúc nào mà không sợ làm phiền ai hoặc ai làm phiền mình!

Tôi có một người thân làm Bác sĩ giải phẫu, ông ta cũng kiếm bạo: hơn một ngàn đồng mỗi giờ làm việc, nhưng sau khi khấu trừ chi phí và vì muốn làm công dân lương thiện nên sở thuế cũng cắn ông ta một mẻ lớn và rồi thuyền lớn thì sóng to, cho đến giờ này ông ta cũng làm thạch sùng chắc lưỡi và thở than tối ngày.

Đức Huy, ca sĩ nhỏ nhắn dễ thương cũng là một trong số học trò tốc họa của tôi bên Hawaii thường hay dí dỏm: "Không ai hơn Paul McCartney, tay bass của ban Beatles, mỗi phút anh ta kiếm sơ sơ... năm ngàn đồng kể cả những khi anh ta đi ngủ hoặc... làm công việc vệ sinh!" Thành ra "boat poeple" như tôi dạo đó kiếm một phút một ngàn rưỡi thật là quá quắt lắm rồi (dù rằng mình chỉ... chơi chứ không phải làm việc!)

Về sau, khi viết quyển "*Las Vegas thiên đường cay nghiệt!*" kiểm điểm lại những thành quả chiến thắng cũ, tôi ngỡ ngàng như người trong mộng: "Tôi đã đến đó **right time, right place** với cái **right mind** và **do the right thing** với **right person** thành ra cái kết quả cũng **right** luôn!"

Thật ra tôi cũng chẳng có tài cán gì hết, cái vốn ba mươi năm cờ bạc đó chỉ là ba mươi năm trắng tay phơi áo, đánh đâu thua đó, đánh nhỏ thua nhỏ đánh lớn thua lớn, càng đánh càng thua, thua đến độ bạn bè gán cho cái danh hiệu "đánh ăn thì đánh làm dzì!" (riêng dưới chợ Tầu bên Hawaii mấy "tài lũ" gọi tôi là "hắc quẩy")!

Nhớ dạo 1965 tôi vẫn thường lái chiếc Austin Heally mui trần, MGB và cả Honda Sport 800 (đã mất dạng trên thị trường chỉ còn thấy một chiếc trong phim "*Karate Kid II*" quay ở Hawaii) thua bạc đi từ "xế hộp" xuống vespa, lambretta xuống Suzuki rồi xe đạp và sau cùng là... xe lam ba bánh.

Thua đến nhiều bữa không còn tiền mua sữa cho con bú phải chạy về nhà bà chị ăn cắp gạo mang về nấu nhừ vắt nước cho con bú thay sữa.

Vợ tôi (ca sĩ Mai Anh hát "duo" với Elvis Phương trong ban Shotgun của Pat Lâm, Ngọc Chánh thuộc đoàn Hoa Tình Thương ngày xưa) vẫn thường viết thư từ bên nhà sang trách móc và nhắc chuyện cũ: Anh còn nhớ ngày xưa thua bạc anh về nhà ôm em khóc và hứa từ đây bỏ tật cờ bạc!! Nhưng em ơi em đâu có biết cờ bạc nó như một nghiệp chướng mà ngày xưa tụi này vẫn thường đùa dai: "*Quân đội là nghề phụ cờ bạc mới là nghề chánh!*"

Vốn cờ bạc thua là vốn của tôi, đã vậy tôi lại có cái tánh quân tử Tàu, khi nhập sòng là nhất định phải ăn cạn láng thiên hạ rồi mới chịu ra về. Nhiều khi chỉ còn một vị "*survived*" sót lại một vài trăm, cố mà đánh tay đôi tẩy sạt mệt nghỉ một hồi đi về rồi cũng... tay không! Vốn BJ của tôi thì lại càng èo uột hơn, mang tiếng mãn khóa thực tập BJ và ở nhà thường ráp *Commodore 64* vô *Big Screen TV* đánh BJ một mình cho vui nhưng khi lâm trận tại chiến trường thật sự năm lần, bẩy lượt đều bị cái cảnh... "ớt nè cưởng" hoặc làm "thầy cúng" dài dài.

Khi nhìn các con mòng, các tay mơ tập tễnh học đòi BJ, một Pit Boss đã phải thở dài:

- Phải chi quý vị ở nhà... "mail" tiền thua đến cho chúng tôi thì có phải "save" được... biết bao nhiêu là công với của!

Vị Pit Boss này quả thực là người hiểu đời hơn người, nhưng có ai đồng ý với anh ta đâu, và vì thế nên mỗi năm mới có đến... mười lăm triệu khách giang hồ từ bốn phương tám hướng trên quả địa cầu này lũ lượt kéo nhau về đây làm con thiêu thân để cho những ánh đèn màu rực rỡ lung linh và hơn hai trăm sòng bạc mở cửa quanh năm làm cái bổn phận giúp vui và trả họ trở lại quê nhà sau khi tắm rửa sạch sẽ từng vị một và từng vị một.

KỶ LUẬT DISCIPLINE 1999

Khi bàn về năm yếu tố để chiến thắng sòng bạc tôi vẫn sắp yếu tố tiên quyết là hiểu và biết rõ môn chơi cùng là chơi giỏi; sau đó là yếu tố vốn, cách đi tiền; yếu tố chiến trường; yếu tố tinh thần thể chất và sau cùng mới đến yếu tố may rủi!

Lần đầu tiên khi đặt chân tới Caesars Palace tôi cũng ngơ ngác như bao nhiêu con nai tơ lạc lối khác nhưng không biết vì vô tình hay hữu ý tôi đã làm đúng y trang ba yếu tố tiên quyết đầu tiên:

● Tôi đã đến đó với một tâm hồn phẳng lặng như mặt nước hồ thu, tôi không có địa chỉ *(homeless)* điện thoại (đỡ phải nghe tiếng reng reng) không có bills, không có người yêu (em ca sĩ Mỹ thì tôi coi như đã tan hàng) không có kẻ thù, không có việc làm (lỡ tuyên bố retired) và nợ

nần vướng bận (nếu lỡ có cũng không ai biết mình ở đâu mà tìm!)

Tôi rời Hawaii ngày đầu tháng mười năm 1987 sau khi đóng cửa nốt cái xe vẽ cuối cùng trong Kuhio mall Waikiki Hawaii, nơi đó tôi đã bỏ hơn mười năm trong cuộc đời mình khởi điểm từ một họa sĩ nhà báo của những năm đầu 1958 đến 75. Mười bẩy năm tung hoành từ "*Cười cười*" của Trọng Lang Trần Tán Cửu đến "*chuyện nhi đồng*" với Nguyễn Thạch Kiên, Lê Bá Kông nào "*Xì trum,*" "*Lục xì,*" "*chuyện cổ tích*" đến trang *"lính cười"* trong Chiến sĩ Cộng Hòa, Diều Hâu từ Văn Nghệ Tiền Phong đến Trắng Đen, Đại Dân Tộc, Bồ Câu... Sang Califonia cuối năm 75 và làm họa sĩ tốc họa đầu tiên trong Disneyland. Mười hai năm sau làm "Master" một môn phái hội họa ở xứ người với thành tích hơn một trăm hai chục ngàn bức chân dung treo khắp nơi trên thế giới và tôi còn có thêm một "phép lạ" là có thể huấn luyện bất cứ một tay yêu thích hội họa nào trở thành họa sĩ tốc họa chuyên nghiệp... over night!

Quyển sách duy nhất trên thị trường quốc nội và quốc ngoại với tựa đề "*How to quick sketch over night by Mai Lộc*" kèm theo cuốn video hiện đang xúc tiến thực hiện và sẽ bày bán trên thị trường vào cuối năm nay.

Chuyến đi đó tôi không nghĩ là chuyến đi định mệnh vì tôi đã tuyên bố "retired" và chỉ ghé Walter Foster bên Tustin gần Santa Ana để xúc tiến và điều đình việc in quyển sách tốc họa của mình. Sau đó lên San Francisco, sang Miami hoặc New York mở "*Franchise*" tốc họa. Đến từng nơi có đông du khách thuê một khu đất đủ để năm,

ba cái giá vẽ, huấn luyện năm, bẩy họa sĩ tốc họa địa phương cho chỗ họ vẽ "chùa" mình kiếm tiền lời trên khuôn, mats, bao giấy bán kèm theo từng bức chân dung vẽ ra. Số tiền lời đủ để trả tiền thuê, tiền nhân viên và còn lại một số tiền mặt không nhỏ cho mình.

Nhớ dạo ở Disneyland, tụi này ngồi trong một góc hẻm đường Main cạnh bên Hallmark greeting cards shop, mười bốn cái giá vẽ, bốn mươi sáu họa sĩ (hết bốn mươi bốn là... phái yếu! Thực ra thì toàn... phái "già" đã trụ trì ở đây... hai mươi mốt năm và có vị đã vẽ đến một trăm năm chục ngàn bức tốc họa!). Mỗi ngày tụi này vẽ trung bình ba ngàn người và bán khoảng một ngàn năm trăm chiếc khuôn. Riêng ở Hawaii những ngày đông khách tôi vẽ mỗi ngày đến một trăm bức chân dung; mỗi vị bước ra khỏi "tiệm" chi ít nhất mười lăm đến hai chục đồng, còn vẽ đầu, họa cả gia đình trả một, hai ngàn là thường!

"Kẻ sĩ ba ngày không đọc sách soi gương thấy không phải mình", tôi làm họa sĩ, hai mươi tháng không sờ đến phấn tiên, đầu, cọ màu... hai mươi tháng sống lang thang qua nhiều thành phố, thị trấn và quốc gia cũng như con chim hải âu phi xứ nghĩ cũng buồn!

Thế thôi, đời ai cũng có số, khi **chọn** tức là **đã,** riêng tôi ít khi dùng tiếng "sorry" lại hay nghêu ngao bản "*Don't worry be happy*" nên cũng làm nhiều người... **buồn!**

Bàn về những lầm lỗi thông thường và căn bản mà phần lớn phe ta khi đến Las Vegas hay mắc phải đó là lái xe bốn, năm tiếng đến nơi là đánh ầm ầm, đánh chí chóe cứ sợ giống như bên nhà lính tới hoặc sòng bạc sắp đến

giờ đóng cửa! Họ đánh không nghỉ ngơi, không ăn uống; họ thắng không biết bao nhiêu cho đủ và chỉ biết mỗi một điều: khi trở về chẳng ai còn lấy một đồng xu dính túi!

● Riêng cá nhân tôi, tôi không cầm cái vé khứ hồi có giờ về trên một chuyến bay nào đó, không có việc làm ở sở ngày hôm sau, cũng không có vợ con, đào kép đợi chờ, phải đi về cho đúng giờ đúng giấc. Bills nhà, bills xe, bills bảo hiểm, charge cards tôi không phải lo nghĩ vì tôi ở phòng chùa, ăn uống miễn phí, xe cộ trả tiền mặt (hai chiếc 560SL và chiếc Porche 928) hai chục cái charge cards line of credit sáu chục ngàn tôi đã trả hết lại cho ngân hàng và bao nhiêu vốn liếng tiền mặt đủ cho tôi phè cánh nhạn trong... năm mười năm sắp đến!

Tôi đã ăn, tôi sẽ ăn và tôi phải ăn! Bao nhiêu cái *"positive thinking"* tự nhiên phải đưa tôi tới cái chiến thắng cuối cùng và chiến thắng oai hùng!

Thật ra dạo đó tôi đã sống trong cái *"presidential suite"* ở Caesars Palace gần hai tháng như một tên tù giam lỏng hay như một thầy tu thì đúng hơn. Những ngày tháng chót tôi cũng ít "ô uế" (dù mang tiếng có con đào ca sĩ Mỹ tụi tôi nhiều khi coi nhau như bạn bè và thường ngủ riêng) Tôi lại tin dị đoan nghiên cứu tử vi bói toán, thiền và một đôi khi còn chơi cả bùa phép.

Theo tôi, bùa phép chỉ là một phần của sự tin tưởng và nó trợ giúp yếu tố tinh thần rất nhiều. Bên nhà những người thân như "Thầy Sáu" ở Lương Hữu Khánh sau nhà thờ Huyện Sĩ là một trong những cao thủ bùa Miên thường xuyên gửi bùa làm ăn, bùa hộ mạng, bùa tránh tai

nạn cho tôi... nhưng vẫn thường xuyên khuyên tôi không nên cờ bạc, trừ chị Lan xem bói nổi tiếng lẫy lừng ở Hawaii lại bói là tôi sẽ ăn bạc sẽ làm bàn trở lại cho nên tôi vẫn mòn mỏi đợi chờ...

Trong nhóm bùa phép đó tôi vẫn giữ lại một lá bùa hộ mạng của Duy Linh tự là Nguyễn Đức Quốc Bình nguyên quán ngoài Đà Nẵng và được gán cho danh hiệu "Bốc sư" khóa 26 Thủ Đức.

Đó là lần thứ hai tôi được hoãn dịch, cùng khóa với Trịnh Công Sơn, "Bốc sư" nằm ngay giường trên của tôi dáng người ốm yếu nhỏ thó với gương mặt quái dị và cặp kính cận dầy cộm. Bốc sư nổi tiếng nhờ vô số thành tích như đọc được tư tưởng người khác, đoán số lá cây hái từ ngoài mang vào, số sạn trong tay một khóa sinh khác và đốt một tờ giấy xoa xoa biến thành tờ giấy năm trăm bạc!

Anh đã xem bói cho quân nhân cao cấp ở Trung tâm 3 nhập ngũ, Quân vụ thị trấn và Trung tâm huấn luyện Quang Trung, buổi tối trở về phòng anh lém lỉnh khoe là đã bắt hết nhóm ca sĩ chỉnh huấn "cởi quần" để anh đoán xem "con tôm" và nốt ruồi mọc... ở đâu?

Anh xem quá khứ vị lai tài tình đến nỗi cả Trung tâm huấn luyện từ cấp đại úy đến chuẩn tướng gom góp được hai triệu bạc bỏ vào một cái hộp để anh làm phép biến thành... bốn triệu trong vòng 24 tiếng. Cấp chỉ huy không quên cấp cho anh một cái sự vụ lệnh được phép mặc thường phục cùng là cho mượn một chiếc Honda 50cc để "bốc sư" làm cẳng tới lui cho đỡ mệt!

Ngày hôm sau, chiếc hộp đựng tiền trống không vẫn còn lặng lẽ nằm đó nhưng "Bốc sư" đã biến mất với hai triệu đồng tiền mặt và chiếc Honda. Đêm chót "Bốc sư" có tặng tôi hai tấm vé số và một lá bùa hộ mạng cùng là may mắn. Hai tấm vé số đó trật lất nhưng hai tháng sau tôi trúng vé số lô hai trăm ngàn đồng!

Tháng chín, trước khi rời Hawaii tôi quyết định mang hết nhóm bùa phép đem theo từ năm 75 hoặc gửi qua sau này ra bờ biển trước Ala Moana Park đốt cháy và gửi tro bụi theo gió cho mây ngàn bay. Riêng cái tượng Phật bằng ngà voi được làm phép đã lên nước xanh biếc, tôi cũng thảy ra ngoài sóng biển xa xăm.

Dạo đó, tôi có thói quen ăn mặc đơn giản, áo quần rộng rãi, giày "foot joy" jogging. Quần thì kiểu nhà binh nào túi trên túi dưới, túi trong túi ngoài để cất dấu chips và tiền mặt.

Một trong những điều ngược ngạo nhất lúc đó là khí sắc của tôi trì trệ lắm, mặt không có ám vàng ươm tơ lại tối đen xì xì (tôi vẫn tự hỏi tại sao mình có thể chiến thắng vẽ vang với cái khí sắc ám tối như khói than nhà bếp đó?)

Tôi có thói quen đánh đứng thay vì ngồi (để di tản cho lẹ) thường dùng ngón tay chuyền nhân điện và nội lực để sai khiến con bài, điều này kể ra nghe có vẻ khôi hài nhưng đó là sự thật. Dealer thường chia cho tôi 15, 16, tôi phải làm gì? Ước cho họ mặt 5 mặt 6 giở ra đây con 10 và kéo luôn con 10 cho được việc.

Điều ước muốn của tôi nó mãnh liệt đến độ cứ mười ván là nhà cái hoắc đến... bẩy lần!! Nhiều lúc tôi kêu con bài ra y như ý muốn đến đổi cả bàn bài đều sửng sốt và nhao nhao lên như ong vỡ tổ!

● Trong yếu tố chiến thắng còn có yếu tố may rủi và thiên thời địa lợi nữa. Tháng đó là tháng mười, tháng mười một ta,thuộc tháng thủy, tôi mạng mộc, thủy dưỡng mộc đã vậy tôi đã bị một cái hạn sáu tháng thua tơi bời hoa lá cành ở Hawaii rồi nên mấy tháng mùa đông này là tháng của tôi.

Ở đó cứ một ngày ba cử tôi ra tượng thần bốn mặt Brahma Shrine trước Caesars Palace để cúng vái nhang đèn lễ lạc. Tượng thần này được thỉnh từ bên Thái Lan và khai trương ngày 5 tháng 12 năm 1985, kiến trúc giống như một tượng thần nằm trước cửa Hotel Erawan xây cất hơn ba mươi năm trước ở Bangkok, tượng rất linh thiêng nên nhang đèn lúc nào cũng nghi ngút, tôi thường đạt được ước nguyện thầm kín của mình mỗi khi đến đó cầu xin. Chỉ có một điều tôi muốn mang một con heo quay sữa đến cúng đã từ lâu mà chưa có dịp và có lẽ vì lời hứa chưa thực hiện nên tôi thường hay bị quở phạt dạo sau này.

● *Không bạn bè, không người yêu, không kẻ thù, không nhà cửa, không việc làm. Vốn ăm ắp đầy kho, đánh đúng sách, ăn thua có giới hạn, hit and run, đánh kẻ yếu, chạy người mạnh, sức khỏe dồi dào, tinh thần khỏe mạnh, tâm hồn trong sạch, khí lực vững chắc:* **"Do the right thing at**

the right place on the right time". Làm sao mà tôi không đạt cái chiến thắng cuối cùng được?

Đêm 15 tháng 11 gặp lại một người bạn gái cũ của một anh bạn đã sớm qua đời, cô ta thua thê thảm từ mấy hôm trước đó còn mình thì lại có tật:

Thấy ai thua bạc thì thương,
Hết tiền cho chips đói thường mời ăn...

Đêm đó tôi xé bỏ sách thánh hiền, đánh liền tù tì mười hai tiếng với cái tâm hồn tội lỗi của kẻ vừa ăn trái cấm. Tôi bị họ chặt lại đúng một trăm năm chục ngàn đồng. "Bank roll" của tôi lần đầu tiên bị thâm thủng gần một phần ba.

Trở về phòng kiểm điểm lại những lỗi lầm đã mắc phải, để tự an ủi mình, tôi cố quên đi mọi sự việc xảy ra và khi hoàn tất quyển sách BJ đầu tiên tôi đã viết ở trang đầu: "*Tặng Jennie T. như một bông hồng cho người bỏ cuộc...*" Cho đến giây phút này, Jennie vẫn chưa nhận bông hồng đó, vẫn chưa bỏ cuộc và còn đang ngoắc ngoải chiến đấu ở một casino nào đó trong cái thiên đàng rực rỡ và cay nghiệt của tôi!

Năm giờ sáng, trả cái safety box trút hai trăm bẩy mươi lăm ngàn đồng tiền mặt vào cái xách da đen. Tạt ngang "cahier case" trả lại cái "*receipt front money*" lấy nốt năm chục ngàn tiền mặt niêm phong kỹ lưỡng trong bao plastic; không có security hộ tống cũng không có ai chung quanh, tôi vọt ra cửa lấy chiếc Porche 928 ở valet parking và hướng về ngõ mười lăm South trực chỉ L.A. thênh thang như mây khói. Sáu tuần lễ ở đó nếu tôi về L.A. sớm

hơn một ngày tôi sẽ trở về với chiếc xách da gần nửa triệu bạc mặt.

Mười hai năm làm việc miệt mài từ sáu tiếng đến mười sáu tiếng mỗi ngày (chỉ trừ những "trips" học hỏi, du lịch để trừ thuế) lợi tức của chúng tôi còn hơn... lương mấy ngài dân biểu vậy mà cuối cùng tôi chỉ còn lại... hai bàn tay trắng! Cờ bạc nó đã giết hại tôi mười bẩy năm ở quê nhà chưa đủ, nó còn hành hạ tôi thêm mười hai năm khác ở xứ người. Vậy mà bỏ đi giang hồ có sáu tuần lễ tôi "tình cờ" trở về với mấy trăm ngàn bạc mặt, đời sống quả còn gì thú vị hơn?

Chính chiến thắng đó của tôi đã được chị Lan coi bói (nổi tiếng ở Hawaii, đã từng xem cho "Tonton" Marcos, đoán trúng sự đắc cử vào phút chót của Governor Waihee đã lên đài TV nhiều lần và muốn lấy hẹn phải đợi... bốn đến sáu tuần lễ) tiên đoán:

- Anh cũng như tài tử nổi tiếng hết thời xuống làm phu khuân vác ở bến đò, một hôm anh bắt gặp một thùng vàng khách qua sông bỏ quên, từ đó anh phất trở lại.

Chị còn đoán thêm:

- Anh tìm ra được một phương thức để đạt được một cái gì đó mà hàng triệu người khác bỏ công tìm kiếm mà vẫn chưa ra!

Thùng vàng tôi đã tìm thấy, nhưng vận hạn còn mê mê, phải trang trải những món nợ đời từ tiền kiếp của mình nên tôi vẫn còn rài rạc đó đây. Phương thức tìm ra báu vật tôi đã viết trong quyển sách BJ đầu tiên để bao

nhiêu bằng hữu người thân tôi thành công rực rỡ chỉ có riêng mình thì vẫn ngày ngày giở ra đọc đi lại nhiều lần vì tánh... tham mà hay tới luôn!

Nhìn lại quanh mình có bao nhiêu người thân là bác sĩ tài giỏi chưa kể là bác sĩ thẩm mỹ. Họ cũng làm việc hổng hộc mười hai tiếng mỗi ngày mà ai có dư giả đâu nào? Chỉ có chủ chợ, chủ tiệm kim hoàn, luật sư chuyên cãi đụng xe, chủ nhà hàng ăn, nha, dược sĩ... là giầu có mà thôi, vậy mà lỡ dính vào nghiệp "cầm ca" (cờ bạc là nghiệp cầm ca, ăn thì ca, thua thì cầm) nên mới lâm vào cảnh túng trước hụt sau.

Người địa phương sanh ra và lớn lên ở đây có nhà cửa sự nghiệp nhưng ít ai mang theo quá... hai mươi đồng bạc mặt trong túi, chỉ có dân tỵ nạn mới "vác" từng bó bạc "trăm" lên Reno, Bruno, Tahoe, San Francisco để "thảy". Nếu bảo rằng vì nghèo phải đi cờ bạc để kiếm cơm hoặc giàu mà còn đi cờ bạc làm gì thì không đúng.

Thật ra cờ bạc là một thú tiêu khiển thượng vàng hạ cám, người có năm, bẩy chục cũng chịu khó ghé qua những "card room" vùng L.A. đặt một ván Paigow Poker hay Super Pan 9 mười đồng và trả tiền commission một đồng một ván (có nghĩa là mười phần trăm phần cá dù ăn hay thua) mỗi giờ chơi hai mươi lăm ván, ăn thua gì cũng phải trả hai mươi lăm đồng tiền xâu, enjoy ba, bốn tiếng đi về cũng tay không). Những người khác khôn hơn mang nhiều tiền đặt một ván bẩy mươi lăm đồng cũng chỉ xâu một đồng và những vị dư giả tiền nong đặt một ván hai ngàn cũng chỉ xâu bốn năm đồng để... sát phạt lẫn nhau. Mọi

người đến đó làm cái việc bỏ vốn liếng của mình, giống như đất cát lên một cái sàng to, sau mỗi ván bài chơi giống như một lần sàng, một số đất cát nhuyễn rơi vào túi chủ sòng. Cứ ở đó mà sàng tới sàng lui thì bao nhiêu đất cát đều chui vào "casino cashier case" và hầu hết mọi người đều sạch sẽ thơ thới ra về!

Và rồi bất cứ một sòng bạc nào đó trên hành tinh này cũng đều không qua cái định luật bất di bất dịch đó. Mỗi năm mười lăm triệu người viếng thăm Las Vegas để làm công việc sàng đất cát đó và phần họ rơi rớt bỏ lại *(drop percentage)* trị giá hơn năm tỉ rưỡi, hơn hai tỉ bơm vào nền kinh tế địa phương và hơn ba tỉ vào túi chủ sòng!

- Silver Slipper chỉ là một sòng nhỏ hơn cái lỗ mũi với vài giàn slot machines vậy mà cũng mua lại được Frontier năm 1988.

- Golden Nugget đang xây cất The Mirage với ba ngàn phòng hoàn tất vào tháng chạp 1989 ngay cạnh bên Caesars Palace.

- Circus Circus mở cửa năm 1968, hai mươi mốt năm sau xây thêm Excalibur với bốn ngàn phòng và "claim" là trung tâm nghỉ mát lớn nhất thế giới dự định khánh thành năm 1991.

- Rio, một sòng bạc mới hiện đang xây cất cạnh bên Gold Coast bên đường Flamingo Dunes.

- Gold Coast cũng đang xây cất thêm một dẫy parking mới phía trước và bãi đậu xe lúc nào cũng full.

• Flamingo cất thêm bẩy trăm tám mươi phòng ngay bên trên khu bãi đậu xe, hoàn tất tháng 6 năm 88 và đặt tên là OShea's, và bên Laughlin, Nevada, họ đang xây cất một Flamingo Hilton mới với 2000 phòng khai trương năm 1990!

Kể cả sòng bạc nhỏ xíu như một "mini theater" Eldorado bên Henderson dành cho dân địa phương với bốn bàn BJ và vài chục slot machines mỗi ngày kiếm thêm bẩy ngàn và mỗi năm "take home" hơn hai triệu!

• Ở mỗi bàn Poker đánh ăn thua vài đồng chủ sòng xâu mười phần trăm hay trung bình bẩy mươi lăm đồng mỗi giờ và mỗi ngày kiếm nhè nhẹ một ngàn tám trăm đồng.

• Chia đều lợi tức mỗi bàn BJ nhỏ to mỗi ngày sòng bạc đều kiếm trung bình gần một ngàn đồng.

• Mỗi bàn Craps kiếm bốn ngàn đồng một ngày trong khi bàn Baccarat kiếm gần bẩy ngàn!

• Paigow Poker hay Super Pan 9 trong vùng L.A. có số thu khó tin... từ mười lăm đến hai mươi lăm ngàn đồng mỗi ngày!

Tiền thu được thật cao nhưng tiền chi phí của các sòng bạc cũng không nhỏ, vài con số dưới đây cho ta cái khái niệm về sự tiêu phí đó:

Caesars Palace dùng bốn ngàn nhân viên chỉ để săn sóc cho một ngàn sáu trăm phòng. Bally's có bốn ngàn nhân viên cho hai ngàn tám trăm ba mươi hai phòng.

Caesars Palace chi phí nửa triệu mỗi ngày trong khi ở Dunes chỉ hơn hai trăm ngàn đồng, Sand một trăm tám chục ngàn đồng và nhỏ xíu như Marina chỉ có bẩy trăm phòng chi tiêu của họ cũng lên đến bẩy mươi lăm ngàn đồng mỗi ngày!

Với hơn năm mươi lăm ngàn phòng tổng cộng vừa Hotel vừa Motel đó kể cả ngày vắng ngày đông mỗi đầu người đến viếng Las Vegas đều phải chi ra một ngàn đồng chỉ để vừa đủ trang trải mọi chi phí tổng quát và làm cho những ngọn đèn màu ở đây tiếp tục xoay vần rực rỡ. Và cho đến một ngày nào đó khi mà mọi người đều giác ngộ là không thể và không bao giờ thắng nổi Las Vegas, ngày đó, thiên đàng rực rỡ của chúng ta sẽ trở thành một thành phố ma như những năm đầu thế kỷ mười tám khi dân giang hồ không tìm thấy vàng ở Oklahoma và dọc theo các xa lộ của *"Golden State"* những bảng quảng cáo "*Roll into Las Vegas*" sẽ được sửa thành *"Roll and die into Las Vegas!"*

Chương IV

Las Vegas... Địa Ngục Rực Rỡ!

Las Vegas, trung tâm giải trí thế giới, thành phố của muôn vạn ánh đèn mầu lung linh khởi sắc, của sân khấu với tiếng nhạc ầm ĩ quay cuồng quanh năm suốt tháng, của quán rượu say sưa đêm ngày, của son phấn, áo quần, nước hoa, đàn bà đẹp và tiếng cười rũ rượi của tiếng bạc réo rắt của thức ăn tuyệt vời của mời đón dỗ dành và của lạnh lùng gạt bỏ!

Thành phố của mười lăm triệu lữ khách muôn phương chợt đến với nụ cười rộn rã và chợt đi với những tiếng thở dài phẩn uất. Chỉ có những tay Poker chuyên nghiệp mới chọn nơi này làm quê hương thứ hai để đêm đêm quanh quẩn cạnh mấy bàn Poker chực chờ những con mồng lạc đến để làm như đàn kên kên cấu xé xác người. Nếu bạn là tay BJ, Craps hay Baccarat... chuyên nghiệp nơi đây vẫn chưa phải là miền đất hứa cho bạn lập nghiệp vì Las Vegas chỉ là sân khấu cũ dành cho những diễn viên mới từ muôn phương đến đây để cùng nhau đóng nốt vở tuồng nhàm chán có cái đoạn kết giống nhau: vở tuồng của những kẻ thua bạc, phẫn uất trở về và hẹn ngày tái ngộ để trở lại... thua tiếp!

Las Vegas không có gì tốt đẹp cho bạn cả ngoài cái khí hậu ác độc của vùng sa mạc; buốt giá đêm đông và nắng hạ quái ác về mùa hè; không khí thì khô khan đến độ làm môi mình nứt nẻ và hơi thở thì nghẹt cứng màu đen máu mũi, chưa kể nhân điện trong người lên cao đến độ mình sờ đâu bị giựt đó *(Static Electricity)*.

Người thì vô tình còn tiền thì vô nghĩa, vì tiền bạc ở đó chỉ có giá trị của đồng chip đỏ, xanh, đen, trắng, vàng và người ta không gọi đó là năm đồng, mười đồng, hai mươi lăm đồng, một trăm đồng, năm trăm đồng... mà họ lại dùng màu sắc để bạn quên đi cái giá trị của mồ hôi nước mắt bạn đã cực nhọc làm ra.

Một trăm lẻ tám năm trước nơi đây chỉ là vùng sa mạc hoang vu, cát vàng và xương rồng khô cháy. Vùng đất ở Dowtown Las Vegas thuộc sở hữu của Octavius D. Gass. Gass nợ Archibald Stewart sáu nghìn bạc và không trả nổi bèn giao tám trăm mẫu đất đó cho Stewart.

Năm sau, Stewart bị tên say rượu bắn chết, vợ con ông ta khai khẩn vùng đất đó cho đến năm 1902 thì bán lại cho Thượng nghị sĩ William Clark thuộc tiểu bang Montana với giá năm mươi lăm ngàn đô!

Giấc mơ của Clark là xây một trạm chuyển vận cho đường xe lửa từ Salt Lake City đi về San Pedro, L.A. và những hố nước ngầm ở Las Vegas là nguồn tiếp liệu cho những toa xe lửa chạy bằng hơi nước!

Để thành lập một thành phố, Thượng nghị sĩ Clark bèn cắt một phần đất chia ra làm từng ô và bán đấu giá

năm trăm đồng mỗi lô đất. Ông ta thu được trên hai trăm ngàn đồng và tên ông ta được làm tên của county cho đến bây giờ...*

Năm mươi lăm năm trước thành phố này cũng như mọi thành phố nào đó ở miền viễn tây, nhưng từ khi đạo luật cho phép cờ bạc và ly dị ban hành như có một phép lạ, một luồng sinh khí thổi qua vùng đất khô cằn nóng bỏng và lạnh buốt này để biến nó thành một miền đất hứa.

Nhà cửa cao ốc mới toanh mọc lên như nấm, khách giang hồ tứ phía đổ xô về đây lập nghiệp (không có một thành phố nào trên toàn quốc lại lũ lượt mang đủ bảng số xe của... năm mươi tiểu bang kể cả Alaska và... Hawaii) và Las Vegas biến thành một thành phố mở mang hàng đầu trên toàn cõi Hoa Kỳ. Song song với sự trưởng thành và nẩy nở với đội hia bẩy dặm đó, Las Vegas có cái tỷ lệ tội ác và tự tử cao nhất trong tất cả các thành phố trên một trăm ngàn dân trong năm mươi tiểu bang. Cái thành phố có cái tỷ lệ "bad check" ngoại hạng, có sòng bài mỗi ngày cash cả ngàn cái check "dỏm" có nghĩa là ba trăm sáu mươi lăm ngàn check ma trong một năm!

Tiệm buôn và hàng quán đều từ chối nhận chi phiếu tư nếu bạn không trình thêm một thẻ "*check guarantee*". Sòng bài rip-off dân cờ bạc, dân cờ bạc rip-off lại sòng bạc, băng đảng rip-off ngân hàng thì ngân hàng rip-off lại khách hàng, (trên một bumper xe hơi có ngày quý vị sẽ đọc được câu: Ăn cướp dùng súng "rob" ngân hàng, luật sư dùng "law" rob khách hàng!)

Nhiều bạn mang tiền đến ngân hàng mở chương mục, sau khi check hồ sơ lý lịch họ lạnh lùng từ chối. Nếu "may mắn" được thông qua nó chặt bạn mười đồng một tháng tiền service dù bạn chỉ viết một hai cái check! Nếu vô tình bạn không "balance" chính xác ký lỡ một cái check lố một đồng check cũng lạnh lùng *"return, fifteen dollars service charged"*. Nếu bạn lỡ dại không check thùng thơ hoặc đi nghỉ hè xa xa cứ mỗi ngày họ chặt thêm năm đồng tiền phạt chặt chán cho đều... cả trăm bạc rồi tự động đóng luôn công của bạn rồi tiếp tục đòi tiền bạn cho đến khi bạn chán quá phải vất tiền ra... thí cô hồn trả cho họ!

Khi quyết định ở đây lâu dài lẻ dĩ nhiên bạn phải đi thuê nhà. Nhà ở đây rẻ nhất nước nhưng nếu bạn không có cái quá khứ thuê nhà tốt (không nợ chủ nhà cũ tiền rent, dọn vô dọn ra đàng hoàng có việc làm đàng hoàng lương thiện họ cũng lạnh lùng từ chối luôn).

Mở điện? Bạn phải đóng tiền deposit một trăm đồng (quả đúng là ăn cướp nếu bạn mới làm quen với cái công ty điện nước, gaz, điện thoại).

Đậu xe ẩu, họ không town một, hai miles để bạn trả ba chục bạc như ở mọi thành phố khác trên toàn quốc họ kéo xe bạn đi... hai chục miles và chặt cho bẩy chục bạc luôn cộng năm đồng tiền lưu trữ mỗi ngày nếu bạn không đi lấy ngay.

Freeway thì dốc lên dốc xuống, nhẹ dạ lái nhanh thấy xe cảnh sát mình bèn chầm chậm lại thì anh phú lít chận lại, một tay viết cho một cái giấy phạt tay kia chỉ một chiếc phi cơ đang bay trên trời và mình thì đành lắc đầu chịu

thua! Muốn khiếu nại ư, ba chớp ba nháng ra "*circuit court*" sắp hàng đợi một tiếng đến phiên mình nó chỉ trong cái giấy phạt:

- *Sorry, your court at... Jean* (cái thành phố nhỏ xíu gần sát biên giới)!

Và rồi cái thị trấn mới mẻ sạch sẽ đó nó thật là âu yếm mời mọc nồng hậu với quý vị rủng rỉnh tiền nong nhưng khi bạn hết tiền thì nó cũng lạnh lùng xua đuổi bỏ rơi bạn như một con tàu rời bỏ sân ga, như một chị gái đĩ về già hết tiền mua son phấn để khách làng chơi trẻ tuổi ngoảnh mặt làm ngơ!

Đầu tư vào real estate ư? Bỏ qua đi Tám! Một căn nhà có hồ tắm, garage hai xế hộp mười năm trước trả một trăm ngàn bây giờ muốn bán? List cả năm không ai thèm dòm để rồi bán tháo bán đổ... bẩy, tám choạc! Chỉ có mục ăn uống là rẻ nhất nước. Breakfast 99 cents, Lunch $1.99 và Dinner $2.99, Buffet $3.99, steak $4.99, lobster $5.99. Sorry, cái giá hời này chỉ có ở "bên trong" phạm vi sòng bài và đó chỉ là cái mồi thả con tép bắt con tôm của họ mà thôi. Có nhiều cái Breakfast, Lunch hoặc Dinner chín mươi chín cent đó khi về nhà kiểm điểm lại mới thấy nó trị giá 99 đồng hoặc 999 đồng!

Điều lạ là làm sao mấy hãng "check cashed" có thể sống được trong khi bạn đem một cái check "out of state" đến để cash một trăm đồng họ chỉ trả cho bạn... tám mươi tì! (Ăn cướp hai chục đồng ngon ơ!) Trong khi bạn có thể cash cái check đó tại sòng bạc hoặc Hotel bạn trú ngụ

không có một xu lệ phí và nhiều khi thua bạc quá bạn cũng bấm bụng cash một cái check... không tiền bảo chứng như thường (chỉ đến một giới hạn nào đó và trong những ngày cuối tuần!) "Pay check" thì sòng nào cũng dành giựt cash cho bạn hết, họ "offer" nào là free Dinner, free Lunch, quay xổ số trúng quà cáp kể cả tiền mặt, chơi một ván Poker máy, có thể trúng extra một ngàn đồng, ba ngàn đồng, năm ngàn đồng... Nên nhớ cash check xong thì lo đi về trả tiền nhà, tiền cơm tiền nước chứ đừng có nhẹ dạ kéo vài cái slot cho vui bấm vài cái Poker machine hoặc đặt một, hai ván Craps thì chuyện ra về "sạch sẽ" trong ngoài là chuyện tự nhiên của đất trời!

Nhớ dạo 1963, 1964 khi ban nhạc Animals nổi tiếng với bản nhạc *"The house of the rising sun"* bất hủ; bản nhạc là một lời ca thống khổ của một tử tội trên một chuyến xe lửa đi về miền quá khứ. Tên tù là con của một bà thợ may và một ông "thợ" cờ bạc, hắn kể rằng cha hắn chỉ sung sướng khi trở về với cái rương đầy bạc, cha hắn được sung sướng bao nhiêu lần thì khán thính giả đều không biết, chỉ biết có mỗi một điều là gia đình hắn nghèo đói để hắn làm chuyện bậy phải chịu ngục tù với xích sắt và quả đạn đồng siết chặt cổ chân kéo lê trên sân ga buồn bi thảm...

● Một người bà con thật gần với tôi có cái kinh nghiệm máu xương về cờ bạc. Ông già ngày xưa gia đình khá giả nhưng dính vào nghiệp cờ bạc nên bỏ phế cả gia đình bắt anh em con cái trong nhà phải ăn bánh mì uống nước lạnh cả tuần lễ liền. Có lần ông ta ăn bạc dẫn về nhà mấy trăm...

con trâu. Cả nhà mừng rỡ nhưng chưa kịp lo chỗ ăn chỗ ở cho đàn trâu xong ngày hôm sau đàn trâu... đổi chủ khác!

Nhiều hôm kẹt tiền ông ta đi thuê một chiếc xe đạp sau đó đem bán rẻ đi để lấy tiền đánh bạc!

● Gia đình người bạn thân của tôi từng làm Thị trưởng miền Trung, nhà cửa như dinh thự, chủ của cả một "chaine" rạp chớp bóng ở Phan Thiết, Đà Lạt. Bà mẹ mê tứ sắc và cũng thuộc loại "high roller", bà ta thường đánh bạc bằng văn tự và có hôm bài đen bà ta nướng một lượt... một ngàn căn nhà!

● Anh T., một thương gia hàng đầu trong ngành thực phẩm Á-Đông và chủ nhân của một "chain" chợ Việt Nam cũng đã một thời tung hoành ở Caesars, Bally's, gặp lại anh ở Barbary Coast đánh... Paigow Poker vài ba trăm một ván. Anh thở than: "Mình bỏ đã lâu, thấy nhớ, business trip tạt ngang đánh vài ván cho quên đời rồi thôi! Thịt nó dai quá không thể nào nhai nổi! Đánh vài ba trăm một ván mà anh than vì ngày xưa anh thường đánh một ván năm ba ngàn!

● Một người bà con xa với tôi, nha sĩ T., di tản sau 75 học lấy bằng và mở phòng mạch như mọi nha sĩ khác. Nhàn cư vi bất thiện học đòi cờ bạc và thua tơi bời hoa lá cành, bị chủ nợ, con nợ siết nhà siết xe, siết luôn phòng mạch, vợ chồng phải lang thang bụi bờ chạy ăn từng bữa.

● Bà H., một thương gia khét tiếng miền Trung, sang đây với đàn con 13 đứa, may mắn năm 65 bà mua một mảnh đất ở Big Island chỉ có $15,000. 1980 bán mảnh đất

lấy $850,000. Bảy năm làm quen với Las Vegas, gần triệu bạc mặt bà đem nướng hết cho các... Slot Machines, và bỏ lên miền Bắc gậm nhấm nỗi buồn thua bạc!

• Cô T., một trong những vị tiên phong trong ngành tắm hơi ở thủ phủ California, mỗi đêm sau khi đóng cửa tiệm kéo giàn em út lên Reno ôm mấy cái Slot Machines $25 đến sáng mới trở về. Mỗi lần kéo ba coins $75, chỉ có máy in ra tiền mới kịp cho cô ta kéo! Hơn ba năm ở đó cô ta đóng góp cho Hilton sơ sơ có... bốn trăm ngàn!

• Không ai xa lạ, hề T.V., nhà trên Nguyễn Minh Chiếu, Phú Nhuận, có hôm xách một Samsonite xách tay chứa một triệu tám trăm ngàn tiền mặt vất lên bàn một cái rầm và xin sạt cái một cây:

- Nè có một triệu tám mới ký một cái contract với Dạ Lý Hương đó anh em ai muốn ăn "bi" thì ăn đi!

Nổi tiếng và kiếm tiền như nước đến thế mà đàn con mười mấy đứa ở nhà nhiều khi cũng đói meo!!

• Hùng râu hay Hùng cụt (cụt hai ngón tay) thiếu úy TQLC dạo chờ ra hội đồng giải ngũ bắt cái "job" coi sòng Tổng Đốc Phương của T.T. Đổng, mỗi đêm được phát hai xín.

Ngoài cái nghề gác sòng anh ta còn kiêm thêm cái nghề đánh giặc mướn. Bài cẩu là ngón nghề của anh ta, các vị thương gia giàu có ham cờ bạc đỏ đen mà không biết chơi hoặc chơi không giỏi đều nhờ anh ta đánh dùm. Đánh ăn thì được phần, có đêm nhờ củi đậu nấu đậu, nửa đêm anh ta trở về với một triệu hai dấu trong ngực áo.

Làm cái nghĩa cử ban phát cho vợ con, anh chị xong ngày hôm sau trở về... "mượn" lại tất cả vì bị nó "đòi lại hết!"

* Hề Tùng Lâm lúc nhàn rỗi thường ghé Givral, Bồng Lai... gặp ai cũng mời một ván xập xám, một ván và chỉ một ván hên xui rồi thôi; không biết anh chàng có phép lạ hoặc sắp bài, điểm bài gì không mà thường thường anh ta đều thắng cuộc.

Đánh gom góp như vậy hơn hai năm cũng được gần mười triệu. Vậy mà phút chót gặp nhóm buôn bán xe T.C. trên Mạc đỉnh Chi chỉ có ba tháng cũng tiêu luôn cả mười triệu. Gặp anh ta tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, thở than:

- Tụi nó đánh lận, ba đứa đánh chung vốn, ra dấu cho nhau chăt mình thê thảm!

Nhỏ con, đa năng và khôn ngoan như hề Tùng Lâm mà còn bị rơi đài huống hồ các tay mơ có chút tiền bạc rủng rỉnh tập tểnh đòi thói cờ bạc làm sao mà không chết thảm?

Ở Hawaii có hai sòng bạc công khai điều khiển bởi hai nhóm băng đảng Tàu và Phi. Dân anh chị ở đây trông hiền hòa nhưng dữ dội hơn bên Calif. hoặc Las Vegas nhiều, biết bao lần bên đất liền gửi đàn em sang định nới rộng biên cương đều bị cho đi mò tôm ngoài biển cả. Dân đi chơi ở đây ít có màn đánh đấm lộn xộn hoặc súng ống bừa bải như bên Calif.

Sòng nằm trên một căn gác tồi tàn dơ dáy còn hơn hẻm "Sáu lèo" hoặc bến xe đò miền đông ngày xưa. Cửa chánh được canh chừng bởi một anh thổ dân Hawaii bự

con và được chống đở bởi một cây kèo 2x4," chỉ có một chiếc bàn chữ nhật và hai cái máy lạnh sè sè hai mươi bốn trên hai mươi bốn cũng không đủ để tiêu hóa khói thuốc và mồ hôi của dân cờ bạc *"xang xí nứng bò chàng ếch bò chàng nhái"* (tạm dịch là ba, bốn bữa không tắm mở ra hôi thấy bà!)

Dân Hawaii có rất nhiều tiền mặt vì *"In God we trust"* ai cũng dùng tiền mặt và sở thuế thường *"on vacation"* nên không thèm *"audit"* ai hết(Khi viết đến đây chính tôi lại bị họ *"audit"* mới đau. Lý do nhẹ dạ khai ăn bạc mấy trăm ngàn và gian tà khai thua lại gần hết. Tháng tư tôi phải trở lại Hawaii để chứng minh những receipt front money không cash lại được, chứng minh tiền lời trong charge cards của năm 1987 khi tôi đánh xập xám thua thê thảm dưới chợ Tầu bên đó và lỡ dại dùng hết sáu chục ngàn đồng line credit của mình) Nhất là cái sư đoàn bán bar của gồm hơn bốn trăm cái quanh quanh Honolulu. Đêm đêm sau giờ làm việc, một nhóm thì đi nhảy nhót, đi bắt kép, một nhóm đi làm over time nhóm còn lại thèm cảm giác mạnh xuống đây để sát phạt lẫn nhau.

Sòng là một hình thức "card room" có nghĩa là tay con đánh với tay con hoặc năm khi mười họa chủ sòng mới thù tiếp với khách "sộp" một lần. Chủ xâu chỉ làm cái bổn phận cung cấp bài, dealers ăn uống và bảo vệ an ninh. Họ được chia phần một trên hai mươi lăm số tiền lưu hành trên bàn trên mỗi ván bài còn có nghĩa là cây ăn cây thua, sau hai mươi lăm ván tất cả tiền trên bàn đều... vô chủ chứa! Đầu tháng giêng 1988, báo chí đăng tin cảnh sát ở vùng L.A. và phụ cận đã ra lệnh cấm chỉ Paigow Poker

Super Pan 9, bài cẩu ở các "card room" luật sư của các sòng này xúc tiến và đấu tranh sau đó họ mới được phép chơi trở lại.

Nếu không có các môn chơi đó Mít, Tàu, Phi, Mễ, Đại Hàn chắc sẽ không còn ai xuống làm cái việc bỏ tiền của mình lên một cái sàng đãi tới đãi lui để rồi trở về tay không hoặc năm lần bẩy lượt may ra mới có lời... chút đỉnh!

Xào tới xào lui như vậy nhiều khi còn bị gian lận đổi hột, đổi bài, điểm bài, chung lộn, ra dấu, dấu chips bao nhiêu gái gung đổ về đây lập nghiệp từ trước dạo bẩy mươi lăm lương thiện có, gian hùng có, gầy dựng nhà cửa xe cộ tiệm tùng đất đai cuối cùng đều ra đi với ít chục bạc trong túi và ít chục... ngàn nợ bỏ lại sau lưng!

Từ đó cái truyền thuyết đất Hawaii linh thiêng, thần núi lửa Pélé, vua Kamehame linh thiêng được mọi người truyền khẩu và tin tưởng tuyệt đối. Họ cho là có một sự vi diệu ẩn khuất bên trong: bạn đã đến đó với hai bàn tay trắng đã cầu nguyện khấn vái, đã được ban phát đầy đủ mà còn bỏ đi thì cái chuyện bị lấy lại tất cả của cải sự nghiệp cũng nằm trong cái lời nguyền của thuở ban đầu.

Thật ra thì vùng đất nào cũng linh thiêng giống nhau cả, ở mỗi nơi chốn bạn định cư cũng đều có thần đất, thần sông, thần núi thần cỏ cây... vị nào cũng thương mến và ban phát đồng đều cho con dân của họ; nếu bạn đổ mồ hôi nước mắt ra mà gầy dựng thì các vị thần đó sẽ giúp đỡ cho bạn an cư lạc nghiệp. Chỉ có quý vị tham lam, muốn giàu tắt, muốn ăn cướp của thiên hạ quý vị đó mới đành chấp nhận một trò chơi nguy hiểm mà phần lỗ lúc

nào cũng về phía họ. Ngơ ngác như con nai tơ lại cứ đi kiếm sư tử hổ báo mà chơi "khăm hà" thì làm sao tránh khỏi chuyện tan xương nát thịt hoặc... ớt nè cưỡng!

Ở mọi nơi trên năm mươi tiểu bang bạn ít nghe nói có một người Mỹ nào nghèo vì cờ bạc mà chỉ nghe nói người Mỹ nghèo vì hút sách nghiện ngập hoặc nghèo vì rượu chè trai gái hoặc... ly dị! Cái chuyện anh John, anh Jim, anh Bill nghèo vì BJ, bài cẩu, bài cào được xếp vào hàng chuyện lạ bốn phương hoặc *"Incredible Sunday"* trên show T.V. ngày chúa nhật!

Người Mỹ nhẹ dạ, người Mỹ ích kỷ nhưng đời sống đã dạy cho họ phải thủ cẳng, phải biết liệu bánh mì gắp cheese và tự trong gia phả, trường học chùa chiền xã hội mọi người đều sắp cờ bạc vào hàng chót trong mục tứ khoái.

Họ đến sòng bạc với tâm hồn thư thới của kẻ đi nghỉ hè, đi dạo mát hoặc đi "mua vui cũng được một vài trống canh". Cờ bạc cũng là "expense" cũng là một mục chi phí rõ ràng trong ngân sách tiêu pha. Đánh đấm kiểu gì cũng được miễn là chỉ trong cái giới hạn ngân quỷ đó, ăn thua gì cũng chỉ có bấy nhiêu, không thêm, không bớt, trước mua vui sau làm nghĩa mà!

Phần sòng bạc họ cũng không vừa gì, họ biết rõ ràng con mồi hay khách hàng của họ khôn ngoan, tằn tiện chắt bó và thường xem đồng bạc to như bánh xe nên ít khi có chuyện... tới luôn đi bác tài! Họ chỉ còn mỗi một sách lược: *"Ngọt mật chết ruồi"* hoặc *"thả con tép bắt con tôm"*, on

sale, discount, thifty, for less, fifty per cent off hoặc FREE mới đủ sức quyến rũ họ mà thôi.

Bob Stupak (vừa thắng một triệu đồng cá Super Bowl ở "Little Caesars" tháng giêng năm 1989 và thắng một Tournament Poker ở Caesars Palace bốn mươi tám ngàn đồng) chủ nhân của "Vegas World" là một trong những "master" của bộ môn "Casino action" này.

Nhóm của ông ta làm một màn gửi đến tận nhà những quý vị có sự nghiệp, nhà cửa, charge cards, business một phong thư với một cái check để quý vị "redeem" trị giá một ngàn đồng Casino play chips để quý vị chơi cho vui, lẽ dĩ nhiên phía dưới lúc nào cũng có những hàng chữ in nhỏ để quý vị mắt kém quên đeo kính khỏi có nhìn thấy được. Bạn còn được phòng free, được champagne, hình chụp, lưu vật, kéo hai cái trong một "progressive slot machine" một triệu đồng, free show, free breakfast, free drinks... Tất cả chỉ có một trăm chín mươi tám đồng cho mỗi người hay ba trăm chín mươi sáu cho hai vị. Đem ba trăm chín mươi sáu đồng đổi một ngàn đồng "Casino action" (dù chỉ được chơi có một lần ăn thua hậu tính với đủ mọi thứ linh tinh miễn phí ai mà không ham?)

Nhưng nếu có dịp đến nơi để mà hiểu rõ thực hư bạn mới nhìn kỹ miếng mồi và ngư ông: "Casino action" là loại chips hoặc ấn chỉ lưu hành trong phạm vi sòng bài, bạn có thể dùng để chơi bất cứ một bộ môn nào từ BJ, roulette, đến Baccarat, Craps... Nếu bạn thua họ thâu lấy tiền cá nếu bạn thắng họ sẽ chung bằng loại chips thông thường của Casino và... cất giữ loại "Casino action" đó!

Cho là được một ván ăn một ván thua, một ngàn đồng "Casino action" đó khi đổi ra chips hoặc tiền mặt sẽ chỉ còn năm trăm đồng! Và khi bạn chơi giỏi tỷ lệ nhà cái hơn nhà con tùy môn chơi từ 1.17% cho đến... 30% và trên đường dài tỷ lệ rơi rớt (drop percentage) vẫn là 20% có nghĩa là với $1000 đồng Casino đó còn năm trăm chips và cuối cùng chỉ còn $400 đồng tiền mặt.

Đem 396 đồng tiền mặt đổi lại thành 400 đồng tiền mặt bạn đã có lời bốn đồng và đó là chưa kể hai đêm ba ngày phòng free, show free, drink free (dù chỉ là kỷ vật quảng cáo không công cho sòng bài)... thì cũng sung sướng lắm rồi!

Khi bạn đến nơi họ tiếp đãi nồng hậu ghê gớm lắm. Không biết cờ bạc ư? Đừng có lo, họ có đủ lớp miễn phí chỉ dạy cho bạn nhiều cách để... tự sát, còn muốn chết kiểu nào đó là quyền của bạn, và cho đến khi bạn ý thức rằng một ngàn đồng "Casino action" của bạn chỉ là... muối bỏ biển thì chuyến nghỉ hè miễn phí đó đã trở thành... hoang phí!

Tất cả mọi sòng bạc đều tìm đủ mọi cách mời bạn đến viếng thăm họ, từ việc tặng áo T-shirt, tặng ly, tặng nón (chỉ là hình thức quảng cáo không công cho họ) tặng một ly "shrimp cocktail", sweepstake, một ván Keno chùa, mua một tặng một Dinner hoặc Hamburger miễn phí... Ôi thôi thì một ngàn lẻ một cách để mà mời mọc dụ dỗ!

Hơn ai hết sòng bạc biết rõ người khách Mỹ của họ ít nhẹ dạ ham vui nên chỉ có sách "chùa" mới mong mời họ đến sòng bạc, còn chuyện chơi, ở, ăn, thua thì để hạ hồi

phân giải. Nên nhớ là dù một đồng table BJ hoặc năm xu Slot Machine mà cứ chơi lâu chơi ghiền thì chuyện góp nhiều xu nhỏ thành... bạc triệu cũng không có gì là lạ!

Ở sòng sang hơn, họ không muốn khách hàng dùng trí để mà tưởng tượng một triệu đồng bao lớn, họ xếp mười ngàn tờ giấy trăm (xếp dọc cho nó choán chỗ) bỏ vào lồng plastic để thiên hạ nhìn, feel, thèm và... cười ruồi!

Có nơi lấy vàng thỏi đúc thành tảng, thành cục để khách làng chơi tưởng tượng một triệu đồng vàng nó to cỡ nào, ở mỗi khu Progressive Slot Machine họ có cả chữ đỏ chớp tắt và tăng mỗi giây mỗi phút mười cents để khách chơi phấn khởi tiếp tục kéo tiếp tục bấm cho đến khi nào... hết sạch tiền!

Đối với dân Á Đông, từ người Việt, Tàu, Nhựt Đại Hàn nhiều khi Lào, Cam-bốt, Mã, Phi, Nam Dương... họ đến đây không phải vì một cái check "redeem" một ngàn đồng "Casino action" của Bob Stupak, không phải vì một cái cái quảng cáo pay off 101% của Fitzgerald hay "loose" cái Slot Machine của Dunes hoặc một cái mũ chùa, ly chùa của Sand, mà họ đến đó nói riêng và Las Vegas nói chung chỉ với một mục đích duy nhất: sát phạt hay là cờ bạc đỏ đen!

Bàn về năm sắc dân da vàng tiêu biểu cho năm quốc gia Á Châu viếng thăm Las Vegas xin kể câu chuyện khôi hài sau:

● Thứ nhất là người Trung Hoa đến đây nếu họ mang theo một ngàn đồng, đánh thua hai, ba trăm là họ cuốn gói chạy làng.

● Thứ nhì là người Nhật, ăn thua năm, sáu trăm là họ cũng vui vẻ ra về.

● Thứ ba là người Thái Lan, ăn thua bẩy, tám trăm họ cũng ráng nhịn và để dành một, hai trăm dằn túi, đổ xăng, ăn dọc đường.

● Thứ tư là người Đại Hàn họ phải ăn lên đến hai, ba ngàn hoặc thua sạch cả túi họ mới chịu giận dữ ra về (ăn kim chi nhiều nên *hot tamper*).

● Chót hết là Mít ta, phải ăn năm, bẩy ngàn họ mới thỏa mãn, lỡ thua hết một ngàn vốn họ phải làm gì? Charge cards cà cho đến "credit limit", còn check book thì ký cho đến trang chót, sau đó là "collect call" để bà con thân bằng quyến thuộc gửi "Money gram, Western Union" tới tấp. Hết sạch mà chưa chịu về thì bao nhiêu cà rá giây chuyền, hột xoàn đồng hồ đều gửi lại hết trong mấy tiệm cầm đồ dưới downtown!

Thế nên Golden Nugget mới cất thêm The Mirage ba ngàn phòng. Circus Circus mới cất thêm Excalibur với bốn ngàn phòng. Hilton Reno có... mười lăm Dealers Việt Nam, Caesars Palace và Desert Inn có host Việt Nam, có Floor Men, Dealers Việt Nam và khôi hài một chút nếu bạn nhìn kỹ giàn furniture và gạch lót tường ở Flamingo, Bally's, Caesars Palace, Golden Nugget... đều có khắc tên của giòng họ vua chúa hậu trào Lý, Trần, Lê, Nguyễn...

Người khách Mỹ đến đó ăn mặc veston cà vạt tươm tất, phái yếu thì áo quần dạ hội nhưng cờ bạc thì nhất định... một, hai đồng silver , lâu lâu hứng khởi tăng lên... ba đồng và token cho dealer... một đồng. Ván ăn, ván thua, rượu mạnh, bia, nước ngọt, thuốc lá, uống, hút thả giàn. Họ hãnh diện split đôi mười và nhiều khi double down khi bài... mười hai chống mặt cái con bẩy hoặc double down bài tám chống mặt cái con Ách chưa kể kéo cho đủ... hai mươi mốt dù mặt cái con năm! Vậy mà đánh đấm cả đêm dài chỉ thua mấy chục bạc chưa kể nhiều vị lại còn ăn măm bẩy chục lẻ; thế mới biết họ có khiếu cờ bạc và thần đổ bác lại bốc đồng dễ sợ (có hôm một người bạn đưa cho bốn chục đồng nhờ đi đánh Poker Machine hộ bên Golden Nugget, tôi băng ngang đường qua bên Mint (bây giờ Horse Shoe take over) và quyết định ngồi vào bàn BJ hai đồng (dù là mình xưa nay là chuyên viên năm ngàn đồng một ván, đúng là thượng vàng hạ cám)!

Ngồi chung trong bàn là một anh Mỹ trẻ tuổi, mặt mày sạch sẽ. Sòng chơi sáu bộ chia từ trong shoe và anh chàng có cái lối đánh BJ “siêu đẳng": Bất luận mặt cái là con gì anh ta cứ hì hục kéo cho đủ hai mươi mốt! Và nhiều khi bài chỉ có mười hai chàng ta dằn chống mặt cái con A hoặc tệ hơn nữa anh ta dằn A, 3 (được tính là bốn chứ không phải là mười bốn) chống mặt cái con mười!

Bài giở ra nhà cái mặt con mười đáy lại cứ năm, sáu và kéo con mười hoặc mặt A đáy năm kéo thêm hai con mười!

Thông lệ tôi không bao giờ ngồi quá... một ván, nếu người ngồi trước, ngồi chót hoặc ngồi cùng bàn có người đánh như vậy, nhưng ở đây bàn hai đồng và cái vẫn hoắc dài dài. Hết shoe bài đó, tôi ăn... mười hai ván liền, và hai ván huề! Cùng một shoe bài như vậy ở Caesars hay Golden Nugget lúc trước, có lẽ tôi đã đứng lên với năm bẩy chục ngàn tiền chips là thường, đàng này vốn bốn chục đồng, tôi chỉ ăn có... năm trăm đồng trong một shoe bài!

Đứng lên đi đổi chips ở Cashier Case, tôi chiêm nghiệm thêm một lý lẽ của đất trời: "Có tài mà thiếu đức cũng tay trắng đi về", hoặc giả "muôn sự tại nhân, thành sự tại... thiên!"

Trong ba mươi năm cờ bạc giang hồ, tôi khám phá thấy một điều là mình không làm điều gì thất đức;giống như ba má tôi từ nhỏ đến lớn một con kiến cũng không dám giết; từ buôn bán làm ăn cho đến binh nghiệp tôi đều hoàn toàn may mắn, chỉ riêng mục cờ bạc, không biết khi nhập cuộc tôi chiến thắng bao nhiêu nhưng nhất định khi về là phải... về tay không!

Hơn ba mươi năm sau tôi mới hiểu rõ tại sao tôi thua bạc, làm sao để ra về như một kẻ chiến thắng dù chiến thắng đó là một đồng, một ngàn đồng hay một trăm ngàn đồng! Phải mất phân nửa cuộc đời, mình mới giác ngộ thì cũng mừng (có còn hơn không, có rồng hơn cua hoặc có rùa hơn công!) Tôi không dám thử những *"game of luck"* (những trò chơi may rủi) như Craps, Roulette, Baccarat, Big Wheel, Basic hay Red Dog nhưng thỉnh thoảng nhẹ dạ ham vui quên sách thánh hiền tôi cũng "ngu" như

thường. Sau đây là những cái "ngu may mắn" mà tôi đã trải qua:

• Ở Barbary Coast một hôm cạn láng, trong túi chỉ còn một trăm đồng lẽ ra để trả tiền tips, telephone khi check out,tôi cũng chơi bạo, lủi vào bàn Paigow Poker và đặt luôn hết một trăm đồng. Nhồi luôn như vậy mỗi lần, tôi ăn liên tiếp năm cây liền. Đến cấy thứ tư, tôi có $1600 và chết nhát đặt rút lại còn $400. Ăn năm cây liền từ một trăm đồng vốn tôi đứng lên với $2000! *What a day! What a win!* (lẽ ra với năm cây ăn liền như vậy tôi nên đứng lên với $3200 thay vì chỉ có $2000)

• Ở một bàn Craps (không ai thèm đặt field vì đặt field nhà cái hơn bạn đến 8% và là một "bad bet" trong Craps) vậy mà tôi cũng điên cuồng đặt field, ván đầu thắng tôi nhồi luôn hai trăm đồng. Dice ra hai con sáu cái chung double $400, tôi nhồi luôn $600 và ăn luôn ván thứ ba, tôi có số tiền tổng cộng là $1200. Tôi rút bớt $800 và chỉ đặt có $400. Ván thứ tư ra hai con một tôi được chung double là $800! Bốn ván field điên cuồng đó từ một trăm vốn tôi đứng lên ra đi với $1950 (năm chục đồng token cho mấy anh Dealers)

• Ở bàn Roulette cứ mỗi một trăm đồng lưu hành trên bàn nhung nhà cái sẽ ăn $5.27, có nghĩa là 5.27% phần lợi về nhà cái.

Câu chuyện đặt một con số và hòn bi rơi trúng con số mình đặt được coi như là... trúng số thành ra thiên hạ chơi Roulette đều đặt hai, ba chục con số và thay đổi số tiền đặt để khi may mắn hòn bi rơi vào một trong những con

số mình có tiền đặt to. Phần tôi, không có cái kiên nhẫn và cũng không có cái may mắn đó tôi chỉ đặt đỏ đen hoặc "section" (Section là đặt từng nhóm số 12 con một, bàn có 36 số chia làm ba "section" khi trúng họ sẽ chung gấp đôi tiền cá).

Cũng lại hết tiền, còn sót lại $100 ở Aladdin tôi chọn section ba, đặt $100 trúng vốn lời thành $300, tôi đặt section ba $200 ăn thêm $400 thành ra $700. Nhất quá tam tôi chơi luôn section ba $400 lại thắng, tôi có $1500, lẽ ra tôi đã lạnh cẳng đứng lên nhưng *what's the heck!* Tiền chùa mà, vả lại trúng thêm một lần nữa từ $100 vốn, bốn ván Roulette tôi đứng lên với $2100. Quả là một *incredible winning!*

• Rồi cũng có những lần "ngu đáng ghét" khác, cô bạn Mỹ ca sĩ của tôi hát ở Gold coast, Frontier và Whiskey Pete's (toàn là Casino hạng trung) sau giờ hát cô ta có cái *"part time job"* là đi cash chips phụ cho tôi. Cash xong lẽ dĩ nhiên người có cơm kẻ có cháo, cô ta cũng có phần và khi chips rủng rỉnh trong túi, nhàn cư vi bất thiện cô ta cũng học đòi cờ bạc, BJ làm chi cho nhức đầu, Baccarat borring, Craps lộn xộn, thôi chỉ còn Roulette một chung 36 *"sướng mái đìu hiu"!* Đặt một đồng mỗi ván phải thua liền 37 ván ăn lại một ván mới lỗ một đồng, đến ván 41 mới thắng chỉ lỗ có bốn đồng. Còn 15 ván, 17 ván trúng một ván ăn ngon $15, $16. Đánh một lúc bài đen cô ta đi tìm tôi và báo cáo tình hình:

- Mai, I lost eighty dollars!

Tám chục bạc thua so với năm trăm, một ngàn tôi dúi tay cho cô ta mỗi ngày thì nó có nghĩa gì đâu; nhưng đối với Mỹ mấy chục bạc cũng to lắm, phần tôi lại có cái tật "quân tử Tàu" nghe chưa dứt lời tôi đã nhanh nhẩu đoảng:

- Don't worry, let me handle it!

Tôi nhập cuộc và chọn đánh đỏ đen. Ván đầu đặt $100 đỏ, ra đen; ván kế $500 đặt đỏ lại ra đen, ván kế $500 đặt đỏ lại ra đen, ván kế đặt $1000 đỏ lại ra đen! Roulette chỉ cho đặt đỏ đen tối đa tối đa $2000. Ván thứ tư dĩ nhiên tôi đặt maximum $2000. Đỏ, lại ra... đen! Không còn cách nào để nhồi tôi đành đặt $2000 mỗi ván đỏ và thêm sáu ván đen nữa!

Chỉ vì muốn gỡ $80 cho cô bạn, tôi đã nhảy vào đó "*wrong place at the wrong time*" mười ván đặt đỏ ra đen đó tôi mất toi... $15,600! Quả không có gì ngu hơn cái ngu... lì ngu... dại!

● Cuộc đời là một lịch sử tái diễn, một tuần sau cũng ở bàn Roulette đó chỉ vì muốn gỡ cho cô ta bốn chục đồng tiền thua tôi đã đặt tám ván đen và hòn bi đã ra tám lần đỏ với tiền cá maximum hai ngàn đồng mỗi ván tổng cộng tiền thua ngu... $16,000!

Từ đó tôi gậm nhấm thêm về sự chứng nghiệm của *"The independent law of trials"* có nghĩa là hòn bi không nhớ nó đã làm gì trong những lần trước đó và nó có thể ra cùng một con số mười lần nếu sòng bạc có cái bàn Roulette chính xác và một hòn bi tròn vo!

● Lại thêm một lần ngu ngốc điên cuồng khác. Sau giờ làm việc một cô bạn Dealer ở Caesars Palace rủ tôi đi đánh Poker machine *"giao tế dân sự"*. Thực ra tôi đâu có "quởn" để làm công việc đó, nhưng tánh hay nể cả vả lại đi giải trí sau những giây phút đấu tranh căng thẳng tôi cũng không chối từ.

Cả hai kéo sang Flamingo Hilton và ma xui quỷ khiến khi đi ngang bàn Big Wheel (hay Wheel of Fortune, Big Six... gồm 54 con số, tiền chung tùy theo các con số 1, 5, 10, 20, 40 mình đặt. Ra con số nào cái chung tay con bao nhiêu là tiền cá tùy theo con số đó).

Tôi hỏi anh Dealer:

- How much your maximum?

- $1000 on Number one.

- OK, $1000 number one! Chiếc vòng quay và ngừng ở con số 2.

- Another $1000 number one. Anh Dealer la to cho floor men nghe. Chiếc vòng ra còn số 5.

- One more $1000 number one. Lai ra con số 2.

One more và one more cho đến lần thứ mười con số một đáng ghét của tôi vẫn mờ xa diệu vợi!

Khi tôi đặt ván thứ mười một thì anh Pit Boss vội đưa tay ra lệnh ngưng vòng quay và hỏi số an sinh hoặc căn cước của tôi. Anh ta chỉ làm đúng nguyên tắc là những dịch vụ trên mười ngàn phải được khai báo với IRS nhưng

mình đã thua ngu mười ngàn đồng thì tại sao còn phải bị làm khó làm dễ, tôi từ chối và luồn xấp giấy một trăm đồng để cô bạn tôi đặt tiếp con số một.

Thêm bốn ván nữa con số một cũng bặt tăm bặt tích và tay Pit Boss khám phá ra cô bạn Dealer của tôi dùng chung vốn nên anh ta cũng không cho cô ta đặt tiếp, ván thứ 15, vòng số ra con số một! Tôi bỏ đi ra một pit khác lủi vào một bàn BJ và đặt ba ngàn một tụ, bài 16, tôi dằn chống mặt cái 6. Cái giở ra con Ách đáy (soft 17) ăn gọn. Tôi đặt thêm ván kế và được hai con Ách chống mặt cái con 5, chẻ đôi hai ván ba ngàn đồng, hai con Xì kéo một bên con 2 một bên con 3. Cái mặt 5 giở ra con đáy 2 kéo con 10 thành 17, vét $6000 tiền mặt của tôi bỏ vào hộc đựng tiền và không quên báo cáo:

- $6000 drop!

Quay lại ngay sau lưng mình anh chàng Pit boss hắc ám củ chuẩn bị làm khó dễ, tôi đứng lên *"Hit the door"* sau khi bỏ lại $23,000 tiền mặt ngu ngốc. Tội nghiệp lỗi tại tôi mà cô bạn đó cũng bị xếp trong *"avoid list"* của những vị... hắc quẩy (xui)

Thật ra dạo đó khi chơi những bộ môn may rủi tôi không mặn ăn thua với họ mà tôi chỉ quyết định đánh một ván, một ván rồi thôi: Mày hên mày ăn tao hên tao ăn. Vậy mà có đến mấy lần tôi lại lì lợm cố đấm ăn xôi đến ván thứ... mười bốn!

Từ đó mỗi lần tạt ngang Flamingo, anh Dealer Big Wheel và anh Pit Boss nhìn thấy tôi là đon đả:

- *Hi! Mr. B. How are you?*

Và miệng thì tủm tỉm cười... khi dễ! (Nhớ luôn cả "họ", đểu)!

Cờ bạc nếu được như hai anh chàng võ sĩ quyền Anh đồng cở đồng cân và có cái quá trình chiến thắng tương tợ, lên võ đài chưa biết ai ăn ai thua còn đở, đàng này cũng giống như anh đai trắng rủ một anh đai đen đánh nhau, như một võ sĩ mới vào nghề Wrestling lại rủ "Hulk Hogan" hay "André the Giant" mà thách đấu thì cũng giống như mang một tiểu đội đi ngăn chận một sư đoàn lại đua đòi "trận địa chiến", hay một con nai tơ rủ ông mãnh sư ra mà gây sự thì cái chuyện nát thịt tan thây kể như là chuyện cầm bằng. Còn thảng hoặc chuyện một tiểu đội "bắt cóc" nguyên sư đoàn trong đệ nhị thế chiến là chuyện tự cổ chí kim mới có một lần. Nên có cảnh chị em gặp nhau mếu máo mà rằng:

- Em thua hết ráo trọi rồi!

- Còn chị cũng vậy em à, em ơi!

là chuyện thường tình.

Phần đông dân đi đánh bạc cứ tưởng là mình đánh với sòng bạc, quý vị đó đâu biết là sòng nào cũng giống như sòng nấy, cũng bao nhiêu luật lệ, cũng bao nhiêu con bài, bao nhiêu hột súc sắc. Đâu ai nghĩ ra đó chỉ là **trận chiến giữa mình với chính bản thân mình**. Tại sao ta lại chiến đấu với ta? Thật dễ hiểu, vì nếu ta không thắng nổi ta thì làm sao ta thắng được sòng bạc?!?

Thắng mình là gì? Là mình biết kềm chế, biết tự chủ *(self-discipline)*. Biết đủ, biết tiến, biết thoái và biết... chạy làng!

Biết ăn bao nhiêu là đủ và biết thua bao nhiêu là đủ. Biết nhịn khi địch quá mạnh và biết thừa thắng xông lên khi địch thủ yếu.

Biết chọn chiến trường, biết chọn đối phương, biết kiểm soát mình, biết đề phòng cảnh tỉnh và biết lạnh cẳng, biết de.

Cho là có chuyện may rủi đỏ đen, phải biết nhận diện *"winning và loosing streak"* Mình hơn sòng bài ở chỗ nó đen, nó phải chịu để cho mình chặt mệt nghỉ, chặt thê thảm, khi nó đỏ mình có quyền tự do chạy làng! (Lẻ dĩ nhiên ở sòng nhỏ ngoài chuyện đổi bài đổi Dealer họ dùng biện pháp mời ngài đi chỗ khác chơi khi gặp quý vị quá đỏ). Nhưng điều đau đớn và sự thật ở sòng bài hết 99% dân chơi mắc phải một lỗi lầm tai hại là khi bài đỏ lại đặt nhỏ (tạm gọi là sợ ăn) và khi bài đen lại nhồi gấp 5, gấp 7 (gọi là dám thua).

Ở môn BJ nhà cái hơn nhà con ở chỗ khi cầm bài điểm xấu (mười hai đến mười sáu) thấy mặt cái con mười, con Ách, nhà con phải kéo (hay gọi là "nhảy lầu" hoặc tự sát trước). Cầm bài mười sáu chống mặt cái con mười nếu bạn dằn bạn sẽ thua 77.2 ván và ăn 22.8 ván, nhưng nếu bạn kéo, bạn sẽ thua 76.2 ván và ăn 23.8 ván. Nhìn hai giải đáp kéo hoặc dằn, số bàn thua lúc nào cũng đều nhiều hơn. Nếu dằn thì cũng chết và chỉ được chết ba mươi giây

chậm đi và lần chết nhiều hơn thành ra chính bạn là người tự chọn cho mình một cái chết vậy.

Nhưng đối với một tay đếm bài chuyên nghiệp khi mà họ biết rõ số con năm, con nhỏ, con mười còn lại trong shoe bài chưa chia, sau khi đoán con bài đáy của nhà cái, họ có cái quyết định nhường quyền "nhảy lầu" đó cho nhà cái (thay vì họ phải nhảy trước và chịu chết) đúng như câu "ăn cỗ đi trước lội nước đi sau!"

Ở luật căn bản *(basic tragedy)* computer cho ra một vài kết quả khá buồn cười: Bài bạn mười hai mặt cái con bốn, kéo hoặc dằn số bàn ăn thua cũng ngang nhau hay là 50/50. Nhưng nếu bạn kéo trước, lỡ hoắc bạn phải thua ngay thành ra họ khuyên bạn nên **dằn**. Ở những tay chuyên nghiệp khi họ biết số con bài nhỏ còn nhiều hơn con mười họ sẽ chẳng ngần ngại gì làm cái việc tự sát trước để may ra tăng điểm thay vì dằn và đợi nhà cái kéo thêm một, hai con nhỏ đủ tuổi ăn cả làng!

Nên nhớ khi cái mặt hai, cho là đáy mười đi nữa số con bài họ kéo để hoắc là bốn con (10, J, Q, K,) so với năm con bài làm họ đủ điểm (5, 6, 7, 8, 9) và bốn con bài nhỏ (1, 2, 3, 4) kéo thêm một, hai con khác. Chống mặt cái 4 không phải là một việc làm rồ dại mà được coi như là ranh mãnh khôn ngoan! (Trừ khi bạn đặt tiền quá lớn và sợ... hoắc trước.) Ở những vị mới nhập môn và học nằm lòng luật căn bản họ thường hì hục kéo hai, ba nhiều khi đến bốn con bài để cho đủ 17 đến 21 hoặc...hoắc và thua ngay! ở những tay chuyên nghiệp họ sẽ dừng lại ở điểm 16 kể cả khi họ chỉ kéo một con bài và khi điểm cộng

cao (số con 10 còn nhiều trong shoe bài chưa chia) họ tỉnh bơ dằn ở điểm 16 chống mặt cái 10!

Thông thường nhiều khi mình phải kéo để hoắc và thua ván này để mình sẽ ăn ở ván sau nhưng tại sao bạn không dằn để ăn ván nầy trước rồi ván bài sau sẽ... hạ hồi phân giải!!

Khi mới tập tễnh học đòi BJ tôi cũng giống như con ngựa bị bịt mắt hai bên và chỉ làm cái việc chạy, ngừng nghỉ theo lời bác tài (hoặc cắm đầu cắm cổ chạy cho đến đích). Tôi đánh BJ cứng ngắc như máy móc lầm lủi kéo, oai hùng để hoắc hoặc hèn nhát dằn để nhà cái giở đáy ra kéo nhẹ nhàng thêm một hai lá bài mới và quơ gọn; hoặc double down bất luận mặt cái con gì khi mình có điểm 11 hoặc tệ hơn nữa là không bao giờ thua bảo hiểm *(insurance)* kể cả khi mình có BJ!

Đánh lâu tôi trở nên dễ dãi và tùy cơ ứng biến hay liệu cơm gắp mắm có nghĩa là nếu thấy có người đánh bậy trong sòng thay vì đi ngay tôi đánh nhỏ lại (nếu bài tiếp tục ăn tại sao tôi phải... bỏ đi?) Hoặc khi cái đang luồng bài đen hoắc thường xuyên bài mình 15, 16 cứ dằn và để cái hoắc tiếp (thay vì mình hoắc trước) hoặc nếu vì lý do gì đó phải nhảy ngang vào giữa shoe bài không được đếm bài, khi mặt cái có Ách chỉ cần đếm số con 10 trên mặt ít hơn 1/2 số con bài không phải con 10 là tôi mua bảo hiểm ngay!

Chương Năm.

Đánh Head-On
(Đánh tay đôi)

Đánh tay đôi với nhà cái cũng như mình chơi bài cào với họ; ở sòng chơi một cổ bài sau khi xào chẻ, nhà cái bỏ một con bài tì *(burn card)* trên cùng vào hộc bàn đã chia, trong ván đầu tiên bạn chỉ nhìn được hai con bài của mình và một con bài ngửa của nhà cái. Sau ván đầu tiên bạn cũng chỉ nhìn thêm được bốn, năm hoặc sáu con bài; đem trừ với con số năm mươi hai lá bài bạn sẽ không có một khái niệm chính xác, rõ ràng về số con bài lớn nhỏ và những con bài sắp ra nhất là ở sòng chơi bốn, sáu cổ bài chuyện đếm bài coi như là vô dụng!

Thành ra *"head on"* hay đánh tay đôi thường không được dân chuyên nghiệp đếm bài hoặc cờ bạc cơm gạo ưa chuộng. Nhưng đối với một số tay chơi giỏi và nhiều vốn *"head on"* lại là môn chơi ưa thích của họ:

- Thứ nhất, họ có thể kiểm soát cả bộ hoặc shoe bài mà không sợ tay ngang nhảy vào phá thối.

- Thứ nhì, họ có thể thêm bớt du di từ một đến ba tụ bài để phá cái "pattern" có lợi cho nhà cái hoặc giữ cái "pattern" có lợi cho họ cho đến khi bài đổi nước.

- Họ có nhiều vốn nên khi nhận diện rõ ràng "winning streak" họ có thể đặt đến mức tối đa cho phép, thí dụ ba ngàn đồng, năm ngàn đồng và khi bài trở cờ họ chỉ chịu thua hai mươi lăm đồng hoặc một trăm đồng ở các bàn minimum đó.

- Đánh "head on" mỗi ván chỉ tốn mười, mười lăm giây, một phút đánh được bốn năm ván và mỗi giờ có thể đánh đến một hai trăm ván.

- "Head on" thường dùng cho dân table hopping (chạy bàn) khi bài đỏ tấn công nhà cái tối đa và khi bài đen chạy sang bàn khác hoặc sòng khác.

Vài điều cần lưu ý khi đánh "head on".

● Bạn nên đánh ở sòng chơi sáu bộ bài hơn là sòng chơi một bộ vì ở sòng chơi một bộ nhà cái có quyền xào chẻ bất cứ lúc nào mỗi khi bạn đặt to hoặc khi bài đang có lợi cho nhà con. Nên nhớ sau khi xào chẻ ở hai ván đầu tiên nhà cái bao giờ cũng lợi hơn nhà con từ 2% trở lên nên bạn phải đặt trở lại đơn vị đầu tiên.

● Sau ván BJ, bài của bạn thường điểm nhỏ hoặc hoắc trong khi nhà cái thường 19, 20; trường hợp này dể phá cái "pattern" đó bạn phải chơi hai tụ để lấy hai con bài của nhà cái (thí dụ nếu ta tiếp tục chơi tay đôi bài của bạn sẽ là con bài thứ nhất và thứ ba trong khi con ngửa của nhà cái sẽ là con bài thứ hai và con bài đáy là con bài thứ tư. Khi chẻ ra hai tụ, ở tụ thứ nhất bạn có con bài thứ nhất của bạn và con bài đáy thứ tư của nhà cái, ở tụ thứ nhì bạn sẽ lấy con bài ngửa thứ hai của nhà cái và con bài

mới thứ năm. Trong khi nhà cái sẽ lấy con bài đáy thứ ba của tụ đầu và con bài mới thứ sáu.

Hoặc chia ra làm ba tụ để nhà cái lấy con bài đáy thứ tư của họ làm con bài ngửa và lấy con bài đáy thứ tám làm con bài đáy trong khi ba tụ của mình sẽ là tụ đầu gồm con bài thứ nhất và con thứ năm, tụ nhì là con bài thứ hai và con thứ sáu, tụ chót sẽ là con bài thứ ba và con thứ bẩy.

● Sau khi chia ra làm hai hoặc ba tụ nếu bài tiếp tục ăn vẫn giữ y như vậy, nếu thua bạn nên đánh trở lại một tụ và đặt lại đơn vị gốc.

● Nên nhớ pattern ở shoe chơi sáu bộ bài thường đi từng "winning" hoặc "loosing streak" ba, bốn hoặc năm ván liền thành ra bạn phải biết tiến, thoái đúng lúc.

● Về phần nhà cái sau khi có BJ bài họ thường 14, 15, 16 trong ván kế, bạn nên đặt to lên gọi là đánh *"Phản BJ"* chỉ trừ trường hợp xui bạn thiếu đức, bài cái 15, 16 lại kéo thêm con 6 hay con 5 để trở thành 21!

● Về cách đi tiền có nhiều lối đánh khác nhau ta tạm dùng đơn vị căn bản là một (nếu đặt $10 một ván đơn vị sẽ là $10, $25 một ván đơn vị sẽ là $25, $100 một ván đơn vị sẽ là $100)

● Khi "winning streak" chỉ ra hai bàn liền bạn dùng công thức 1-3-1 (ván đầu đặt một đơn vị sau khi thắng thêm một đơn vị mới, cộng với đơn vị ăn đặt ba đơn vị). Sau lần thắng thứ hai bạn đặt rút trở lại đơn vị gốc, hai bàn ăn một bàn thua bạn sẽ ăn ba đơn vị.

● Khi "winning streak" ra ba ván liền, dùng công thức 1-3-6-1. Ván đầu đặt một đơn vị ván kế đặt ba đơn vị, ván thứ ba nhồi luôn sáu đơn vị và ván thứ tư rút xuống còn một đơn vị gốc. Ba bàn ăn một bàn thua bạn vẫn ăn được chín đơn vi.

● Khi "winning streak" ra bốn ván liền bạn dùng đúng công thức trên nhưng ở ván thứ tư nên rút lại hai đơn vị và ván thứ năm đặt trở xuống một đơn vị căn bản. Công thức 1-3-6-2-1 (lý do thông thường ta ít khi ăn được bốn, năm ván liền).

● Trường hợp ván thứ tư đó thua bạn trở lại đơn vị căn bản như nói trên, nhưng nếu bạn vẫn ăn ván đó, thêm một công thức khác nên theo 1-3-6-2-6-1 (tức là đánh nhồi thêm sáu đơn vị ở ván thứ năm, lý do nếu bạn ăn được ván thứ tư được, bạn thường ăn thêm ván thứ năm luôn) và rút lại một đơn vị căn bản ở ván thứ sáu.

Nhiều triệu ván bài đánh vào computer tốc độ nhanh cho ra một số xác xuất về "winning streak" như sau:

● Bài ra một ván ăn một ván thua chiếm hết 50% tổng số ván bài.

● Bài ra hai ván ăn hai ván thua liên tục chiếm 25% tổng số ván bài.

● Bài ra ba ván ăn ba ván thua liên tục chiếm 12.5% tổng số ván bài.

● Bài ra bốn ván ăn bốn ván thua liên tục chiếm 6.25% tổng số ván bài.

● Bài ra năm ván ăn năm ván thua liên tục chiếm 3.125% tổng số ván bài

Tỷ lệ này rút xuống còn phân nửa tổng số ván bài ra khi số ván bài ăn thua tiếp tục tăng lên.

Vài kinh nghiệm bản thân để bạn ghi nhớ khi đánh head-on:

● Sau khi được BJ bạn nên đặt nhỏ trở lại hoặc chia ra làm hai tụ (vẫn đặt nhỏ vì sau khi được BJ bài thường xấu).

● Đánh "head-on" bài phải lớn (19, 20) mới hy vọng ăn được nhà cái vì bài đánh tay đôi các con bài lớn nhỏ thường hay đi kế nhau. Nếu mặt cái 10, cái chance đáy họ là con 9, 10, Ách lên đến 2/3 thay vì 1/3 đúng như số con bài trong số ba con từ Ách đến Già; đây là một sắp xếp vô tình hay hữu ý của những Dealer nhiều năm trong nghề và nhất là sau khi họ đổi một hoặc nhiều cỗ bài mới.

● Trường hợp bài của bạn cứ một con lớn một con nhỏ nhiều lần liên tục ngoài chuyện bạn chơi hai, ba tụ để đổi con bài khác bạn phải chịu khó đặt nhỏ lại một đôi khi phải kéo phá bài (thí dụ bài 17 kéo thêm một con mới hoặc soft 18, 19 cứ kéo thêm một hay hai con khác để đổi hoàn toàn hai con bài mới trong ván sắp tới). Nhưng thượng sách vẫn là "give up" bỏ đi để họ xào chẻ lại rồi trở lại sau để mong đợi một "winning streak" khác.

● Như đã nói ở trên đánh "head on" bài thường dính chùm nhau từng loạt con lớn xong rồi từng loạt con nhỏ hoặc con lớn nhỏ trộn lộn chung nhau. Nên chuẩn bị tinh

thần để đối phó từng trường hợp một và liệu cách đi tiền lớn nhỏ, kéo dằn tùy từng loạt bài ra hoặc chạy làng khi không chịu nổi khi "loosing streak" quá dài với mục đích duy nhất là bảo toàn vũ khí.

● Trong nghệ thuật đánh "head-on" nói riêng và BJ nói chung bạn làm thế nào để ăn ván lớn và thua ván nhỏ, ăn càng lớn càng tốt (cẩn thận trường hợp "over bet" xảy ra) và thua càng nhỏ càng tốt. Khi gặp shoe bài tốt hay "winning streak" liên tục hãy đánh thẳng tay nhất là khi đang ăn hãy dùng hết tiền ăn mà tấn công tới tấp. Lỡ gặp shoe bài xấu nên ráng nhịn tối đa, nên nghỉ năm mười phút để giải lao, đi rest room hay ra khỏi phạm vi sòng bạc để được thở hít một chút không khí trong lành của thế giới bên ngoài. Nếu bạn lỡ thua thâm vào vốn, cách hay nhất vẫn là nhịn thua và ra về.

● Bàn trống để đánh "Head-on" rất dễ dàng tìm thấy khoảng nữa đêm về sáng, lúc bình minh hoặc đêm chủ nhật đến trưa thứ năm. Ngoài ra tại mỗi sòng lớn trong khu đánh Baccarat dành cho High rollers bạn cũng tìm thấy những bàn minimum hai mươi lăm đồng (Bally's, Golden Nugget...) hoặc bàn minimum $25, $100 nằm trong các sòng bình dân ít ai đủ tiền đặt to như vậy!

● *Nên tránh những sòng chơi hai và bốn cỗ bài khi đánh "Head on*". Vì những lý do lạ lùng bí hiểm nào đó mà ta chưa giác ngộ nổi hoặc chưa có câu trả lời. Ở những sòng đó bài nhà cái cứ mười chín, hai mươi, BJ thường xuyên và uất hận hơn nữa là bài của họ 16, 15 cứ kéo 5, 6 cho đúng 21 ăn gọn bài 20 của mình. Một trong những

tay đánh Head on xuất sắc nhất là anh V. ở Texas với một kỷ lục là 14 trips huề 2 thắng 12! Tên anh được sắp hàng đầu sổ ở Bally's và Caesars Palace, là một trong những tay chơi thịt dai nhất mà sòng bạc nuốt không trôi. Mỗi khi anh đánh, Pit Boss, Floorman thường nhìn anh bằng cặp mắt cú vọ và đáng ghét vì anh dợt Dealers như mèo vờn chuột (theo thông lệ chỉ có Dealers dợt players mà thôi) và chỉ token khi tàn cuộc chơi hoặc sau khi kiểm điểm ăn thua.

Đánh "Head-on" giỏi chỉ cần một hoặc hai shoe bài tốt là bạn có thể kiếm gấp đôi, gấp bốn lần bank roll của mình dễ dàng hơn là chơi chung với bốn năm tay chơi khác. Điều bất lợi khi đánh "head-on" ở sòng chơi sáu bộ bài là bạn không thể nào đếm bài được, bạn chỉ cần thuộc luật căn bản theo dõi con 5, con Ách và con 10 (với bộ bài 312 lá, mỗi ván chỉ nhìn được bốn, năm lá bài, chưa được 2% tổng số bài chưa chia nên chuyện đếm bài coi như là incredible).

● Vì không thể đếm bài nên bạn không thể thay đổi luật căn bản mà chỉ nên tuân theo một số luật lệ như:

- Khi bài cái xấu, bài mình 15, 16 chống mặt cái 8, 9, 10 cũng nên dằn hoặc bài 12, 13 chỉ kéo tối đa một hoặc hai con cho đến 15, 16 rồi dằn cũng được để khi nhà cái nếu có con bài đáy nhỏ phải kéo sẽ hoắc tiếp tục.

- Và khi bài bạn đen cũng nên đánh vài ván ngược thí dụ bài bạn 13, 14 chống mặt cái 5, 6 thay vì dằn, nên kéo để phá luồng bài ăn của nhà cái hoặc chịu khó đặt nhỏ kéo bậy dù là để hoắc! Mặt khác với lối đánh "crazy" này

Floorman, Bit boss rất ư là hài lòng vì nghĩ là bạn đánh bậy!

- Đánh ở bàn chơi sáu bộ, sòng bài không có lý do gán cho bạn là dân đếm bài (dân đếm bài không ai dại gì đi đánh sòng chơi sáu bộ) họ không thể xào chẻ nửa chừng dù bạn đang ăn to nên họ chỉ còn cách đổi bài mới (chuyện này ít khi xảy ra vì bài chơi sáu bộ họ thường đổi mỗi đầu shift hoặc chơi ít nhất bốn tiếng đồng hồ!) hoặc đứng nhìn bạn như nhìn quái vật!

- Thêm một kinh nghiệm khác về nghệ thuật đoán con bài đáy. Phần lớn các sòng bài chỉ check con đáy khi mặt cái có con Ách (cứ trung bình mười ba ván thì có một ván mặt cái con Ách check con đáy) chỉ có một số ít sòng check con đáy khi mặt cái con 10 (Horse Shoe, Golden Nugget bài chơi một bộ, Whiskey Pete's... năm trong số 13 ván hay 38% tổng số ván bài chơi).

Khi check con bài đáy tất cả các Dealers cúi khom lưng xuống dùng hai tay (hoặc một tay cầm một, hai bộ bài và dùng tay kia), check con bài nằm dưới. Nếu là Dealer chuyên nghiệp họ chỉ bẻ nhẹ một cái, vuốt ve cả hai con bài và cuộc chơi tiếp diễn. Riêng Dealer mới ra lò họ phải khom lưng sát xuống và phải bẻ cong cả hai con bài mới nhìn thấy con đáy thật kỹ càng.

Việc làm vô tình của họ giúp tay chơi BJ lâu năm đoán con bài đáy bằng cách nhìn độ cong của con bài hoặc cách bẻ cong con đáy lên để xem (đọc nghệ thuật xem con bài đáy trong quyển *"Las Vegas thiên đường cay nghiệt*"). Ở sòng chơi sáu bộ bài được chơi từ bốn đến tám tiếng; gần

đến khoảng cuối shift tay chơi giỏi có thể đoán con bài đáy của nhà cái chính xác đến bẩy mươi, tám mươi phần trăm!

Kinh nghiệm này giúp họ quyết định kéo, dằn khi có số điểm nhỏ chống mặt cái con mười, con Ách hoặc giúp họ bảo toàn vũ khí bằng cách mua insurance hoặc... surrender! (ở "Head-on" rất dễ có BJ vì con Ách con 10 nằm dính chùm nên cả đôi bên đều có thể có BJ hai, ba ván liên tục. Vì shoe bài có đến 24 con Ách và ... 92 con mười)!

Từ đó cho ta thêm một kinh nghiệm tổng quát. *Đừng và không bao giờ nên đánh BJ với Dealer nhiều năm trong nghề* (dễ dàng nhận diện họ ở các sòng lớn với mười năm... công vụ!) vì họ có đủ ngón nghề để "ăn gỏi" bạn chưa kể những "trick" họ dùng nếu họ không ưa bạn. Trừ trường hợp bạn tokens hậu hĩ hoặc họ là tay trong của bạn (nhận diện họ thật dễ dàng khi thấy họ "đùa" với các con bài chia, cộng điểm bài của tay con nhanh như chớp, tính tiền chung BJ không bao giờ sai chạy và Pit Boss, Floorman có vẻ kính nể họ).

- Lá bài đi sau con bài tì (plastic màu) để báo hiệu ván bài chót thường là con 10 (70, 80%) nên nếu con bài đó là con bài đáy của nhà cái, bạn nên tin rằng đó là con... 10!

- Đánh lâu bạn nên di chuyển sòng và tránh ăn liên tục ở cùng một sòng (Las Vegas được coi như là một nơi lý tưởng nhất để đánh BJ lý do nhiều sòng, cạnh tranh và luật lệ nới rộng hơn hết) cũng như cây cam ngay sau nhà

chỉ ăn từng trái một thay vì đến rung cây cho... rụng hết trái!

● Nếu cần ăn ít và ăn chắc đánh "Head-on" ở sòng chơi một bộ vẫn có lý hơn (lý do bạn có thể đếm bài dễ hơn có thể chơi đến bốn, năm ván) và có thể chơi nhồi lên chín, mười đơn vị (trừ phi gặp Dealer bất lịch sự tự động xào chẻ mỗi khi bạn đặt lớn).

Một trong những bậc tiền bối trong *"Nghề hai mươi mốt"* là anh T. hiện cư ngụ ở San Jose trong tuần anh thường đánh Paigow Poker ở San Bruno và cuối tuần đóng đô ở Hilton,Harrah's Reno (theo lời anh Las Vegas đã liệt anh vào sổ phong thần và cấm anh đánh ở đó từ năm 1981)!

Anh đếm bài giỏi và đi tiền trồi sụt tùy theo điểm cộng trừ, có dịp quan sát anh đánh ba shoe bài "Head-on" ở Hilton Reno, ở shoe bài đầu tiên khi điểm cộng lên đến +5 (đối với sòng bài chơi một bộ điểm cộng này là một điểm lý tưởng để bạn tới luôn). Anh nhồi từ đơn vị gốc $25 lên đến $200 (tám đơn vị) và chia ra làm hai tụ (trên nguyên tắc bài đang ăn không nên chia tụ ở đây anh chỉ muốn ăn to vì anh biết phần lợi về phía anh quá nhiều) vì số con 10 còn lại trong cỗ bài chưa chia có năm con nhiều hơn số bài nhỏ và trong ván kế anh chắc mẫm sẽ được 20 hoặc BJ.

Chỉ tội xui, bài chia ra nhà cái lại được 20, phần anh thì tụ 15 tụ 18 (tụ 15 phải kéo, được con 10 hoắc) anh thua cả hai tụ.

Ở shoe bài kế khi điểm cộng +4, Anh đặt hai tụ và nhồi lên hai trăm; bài chộ 10 mặt cái con 6. Anh double down một tụ và tụ kia được hai chục. Gỡ lại được $600.

Ở Shoe thứ ba anh cũng tới luôn như vậy và sau ba mươi phút quần thảo, anh đứng lên với hơn một ngàn đồng tiền ăn nhẹ nhàng và gọn ghẽ.

● Player "head-on" kỳ cựu nhất ở Las Vegas là "K. bà bà" (biệt hiệu là K. Kê), chị ta là thổ công ở Las Vegas suốt bao nhiêu năm với nhiều thành tích đáng được lên show TV *"Incredible Sunday"* như xé bài, tạt nước ngọt vào mặt Dealers, bóp cổ Dealer và oai hùng nhất là dám tát tai chủ sòng Horse Shoe.

Chị chỉ đánh "head-on" và nhất định không cho một ai ngồi vào bàn đánh chung. Lỡ có một vị nào nhẹ dạ nhẩy vào thì chỉ một cái tằng hắng, một câu chửi thề nhè nhẹ là tay chơi đó cũng tự động đứng dậy đi chỗ khác mà chơi!

Bao nhiêu năm lăn lóc ở đây, nhiều lúc đặt ván bạc ngàn lúc khác chỉ còn năm, mười đồng nhưng "survived" cho đến ngày hôm nay thì tuổi chị cũng đáng ghi vào sổ phong thần của Las Vegas rồi.

Mặt khác computer ở mỗi sòng chị viếng thăm đều ghi nhận chị thua dài dài vì nghề "Pam chip" (dấu tiền) rồi nhờ người đổi lại sau là sở trường của chị.

● Anh V. ở Texas vẫn được xếp vào bậc cao thủ hàng đầu đánh "head-on" trong giới cờ bạc Việt Nam. Hai sòng ăn khách nhất của anh là Bally's và Caesars Palace. Anh thường đánh ở bàn một trăm đồng minimum và du di lên

xuống đến mười hoặc hai mươi đơn vị. Anh biết "đón gió" và có cái giác quan thứ sáu khá bén nhạy để quyết định kéo dằn nhiều khi hoàn toàn trái sách nhưng lại đúng lúc, hợp thời. Khi "winning streak" bắt đầu anh đánh nhồi đến maximum sòng bài cho phép, tiếp tục đánh maximum cho đến khi thua lại một ván anh đặt trở lại đơn vị gốc.

Anh thường khởi sự bằng mini bank roll một ngàn đồng. Thua mỗi nơi tối đa ba, bốn mini bank roll anh cũng biết nhịn và bỏ đi. Gặp một hai "shoe" bài tốt anh có thể đứng lên với mười ngàn tiền ăn dễ dàng như chuyện đùa.

Anh đánh đấm nhịp nhàng và nhanh nhẹn như một cái máy, mỗi ván bài thường chỉ trên dưới mười sao! Đối với anh không có chuyện suy nghĩ đắn đo hoặc thêm bớt tiền đặt vì trong đầu anh lúc nào cũng sắp xếp chuẩn bị những số tiền để đánh kể cả cách đánh.

Biết nhịn là một đức tính tốt của anh: Khi bài đen thua một loạt năm sáu ván anh cứ bỏ đống chips lại trên bàn đi rest room, giải lao hoặc bỏ lên phòng nằm nghỉ, tắm rửa cho khỏe. Đợi chán, Dealer phải xếp bài trải lên bàn và xào chẻ khi anh trở lại.

Đi đánh anh không mang nhiều tiền, ăn thua trong giới hạn markers anh có ở các sòng bài, hoặc thêm năm, mười ngàn tiền mặt đem theo rồi thôi!

Lỡ thua hết anh biết nhịn và hẹn ngày tái ngộ. Check book, charge cards anh lúc nào cũng *"leave home without it!"* Nhiều khi bạn bè cho mượn tiền anh cũng vui vẻ ... từ chối!

Anh thường đến Las Vegas với nguyên một bộ chỉ huy gồm năm, bẩy người thân hoặc ân nhân để họ enjoy "comps" mệt nghỉ trong khi anh "ăn tại chỗ" còn "bới đem theo một mớ" (tiền ăn bạc ở sòng bài)!

Và rồi những loạt chiến thắng oai hùng như vậy anh cũng mắc phải một số lầm lẫn mà sa vào cái vòng lẩn quẩn thường tình như bao nhiêu người đi trước đã qua đây. Trong những lần ghé Las Vegas sau cùng anh đã thua lại "chút đỉnh" mà lý do là vì anh đến không để đánh bạc như bao nhiêu lần trước đó! Tìm hiểu nguyên nhân của những lần thất bại đó tôi đã tự tìm giải đáp cho anh.

- Qua lại ở đây nhiều năm trời nên vấn đề cờ bạc và kinh nghiệm xương máu anh đã có thừa. Đã vậy anh còn chịu khó học hỏi và chịu khó "chi" để học hỏi và học hỏi không ngừng. Anh rất ư "điệu nghệ" với anh em Dealers Việt Nam ở Las Vegas chỉ với một mục đích học hỏi những kinh nghiệm sống mà quí vị đó nhìn thấy trước mắt mỗi ngày của bao nhiêu năm tháng làm việc và bao nhiêu vạn ván bài được lập đi lập lại!

Đối với quyển sách BJ đầu tiên của tôi (*Las Vegas... thiên đường cay nghiệt*) được anh khám phá ở nhà anh M. Anh đã đọc thật nhiều lần và tìm mua mão hầu hết tại các tiệm sách tỉnh nhà chỉ để... tặng bao nhiêu bạn bè thân hữu có hệ lụy tới bộ môn BJ.

Quyển sách đó được anh đón nhận thật nồng nhiệt, ít khi một tác giả với một tác phẩm nào đó được đón nhận như vậy. Anh vẫn thường tâm sự: "Vốn BJ của tôi có ngày hôm nay hết 70% trong sách của anh!" hoặc "Tôi rất ít

đọc sách, tôi chỉ đọc quyển sách của anh" hay "Bao nhiêu sách Mỹ chẳng có chi, kể cả "*Million dollars BJ*" của Ken Uston cũng quá cổ điển, họ chỉ cách đánh *"Team play"* nhưng cũng không dùng được bây giờ" hoặc dịu dàng hơn nữa "Mỗi lần đi qua đây tôi đều đọc lại sách của anh! Văn viết gọn gàng súc tích đọc đích thực lắm, đúng là... cay nghiệt". Chính anh đã đề nghị anh Lê Bá Kông dịch sang Anh ngữ và phát hành lại sau khi hiệu chính. Trong nhiều lúc hoạn nạn vì vận hạn của đời người có được một độc giả như anh sách tôi có in ra đem tặng không cũng cảm thấy sung sướng và chính tôi đã xác nhận sự thất bại của mình khi xuất bản cuốn sách đó: Những ngày lưu lạc tạt ngang sang San Jose tôi đã bỏ một tuần lễ thức thâu đêm cùng với anh Phan Kiên hoàn thành quyển sách đó. Đối với một số thân hữu ai ai cũng cười vì cái tựa đề có vẻ tiểu thuyết của nó thay vì là một quyển sách dạy cờ bạc và sau nữa vì giá bán hơi cao (mười bốn đồng) nên độc giả có muốn mua về đọc trước mua vui sau làm nghĩa cũng phải ngại ngùng tiếc rẻ!

Theo tôi biết đó là quyển sách đầu tiên bằng Việt ngữ dạy đánh BJ xuất bản ở hải ngoại và lẽ dỉ nhiên cũng là quyển sách dạy cờ bạc duy nhất chưa bao giờ được xuất bản tại quê nhà (Bộ Thông Tin còn khuya mới cấp giấy phép xuất bản cho...sách dạy cờ bạc vì cờ bạc lúc đó được xếp vào hàng... quốc cấm)!

Ngay cả vào năm 1974, khi còn là sĩ quan T.C.C.T.C.T tôi đã gom góp được khoảng một ngàn tranh khôi hài của hơn mười lăm năm vẽ báo từ dạo *Cười Cười* của Trần tán Cửu, đến *Diều Hâu* của Nguyễn đạt Thịnh, *Chiến Sĩ Cộng*

Hòa (mục *Lính Cười* của Mai Lộc), *Văn Nghệ Tiền Phong, Đại Dân Tộc*... và hơn ba trăm chuyện cười quốc tế (kiểu *Chuyện Cấm Đàn Bà* của Đặng trần Huân) hì hục cả sáu tháng trời góp nhặt, typesetting, vẽ bìa mới xin được một cái giấy phép xuất bản. Bộ Thông Tin cắt xén từng bức tranh hí họa có vú, mông hơi hở hang dâm dâm một tí ngay đến cả những lời nói có vẻ "đầu độc quần chúng" cũng đều bị cho đi chỗ khác chơi, bạn học cùng lớp của tôi lúc bấy giờ là Nguyễn đức Lưu, giám đốc nha Báo Chí cũng không làm gì hơn được.

Sáu tháng mỏi mòn đưa đẩy xuống lên quyển sách mới chuẩn bị ra đời, tôi lại thua bài thê thảm nên không có tiền để in đành đưa lên Tổng cục C.T.C.T. để T.T. Trung xem. Được phê chuẩn, quyển sách chạy xuống phòng ấn họa thì nằm ụ cho đến khi mất nước vì lý do... thiếu giấy in! Quyển sách đó, *"Cười cho quên đời"* hiện vẫn còn trong xó xỉnh nào đó ở quê nhà và mười bẩy năm vẽ báo, hí họa của tôi cũng chìm trong quên lãng.

Quyển sách dạy cờ bạc của tôi lại phát hành vào "cuối mùa" cờ bạc. Khi mà bao nhiêu tay chơi "lão làng" từ anh chủ chợ thực phẩm, chị chủ nhà xuất bản băng nhạc, anh chị chủ tiệm ăn, chủ tiệm vàng, ông bà bác sĩ, dược sĩ, chị chủ "tiệm tắm hơi và giàn em út" đã để lại tất cả sản nghiệp, mồ hôi nước mắt của mình ở khắp cùng các sòng bạc trải ra từ đông sang tây trên đất Mỹ và khi mà "đắng cay" cờ bạc đã làm họ gậm nhấm cả một "bồ" thì chuyện đọc thêm một quyển sách lẻ tẻ cũng như chuyện đem hạt muối đi bỏ biển!

Anh V. đã đón nhận quyển sách đó với tâm hồn cởi mở của một kẻ đi tìm chân lý đi học hỏi cho thâm sâu (không phải vì mình đã giỏi mà không cần học thêm của một ai). Từng tuổi của tôi còn phải học hỏi ở lớp trẻ... đáng tuổi con cháu mình. Tôi xin kể câu chuyện cũ xảy ra mười năm trước đó khi tôi còn ở Waikiki Hawaii.

"Năm 1979 tôi có một xe vẽ nằm ngay trước cửa Chợ quốc tế *(International Market Place) "Small world Alley's"* với mười ba chiếc xe bán lưu vật kỷ niệm theo kiểu *"consigment"* thuộc *"India Imports International"* và được kiểm soát thâu tiền bởi hai vị cashiers.

Sau mỗi bức chân dung, tôi thâu tiền, viết receipt và mang vào cho họ "ring up". Sáng hôm đó thay vì thâu tiền anh Mỹ lại vui vẻ: *"You keep it"!*

Đối với dân buôn bán consigment như tôi, không "ring up" tức không thâu tiền, không phải trả commission cho họ và tiền mặt bỏ túi luôn! Ăn gian đến hai, ba lần ai lại chê?

Suốt shift làm việc anh ta chỉ "ring up" tượng trưng có hơn trăm bạc, còn lại hơn ba trăm đi vào túi tôi. Theo tôi hiểu anh ta làm vậy không phải để được chia phần riêng, đợi đến cuối shift tôi thắc mắc hỏi vì sao anh ta quá *nice* với tôi như vậy thì được nghe câu trả lời đáng để đời:

- I got a bad day today, why don't I make somebody-else feel happy?

Hành động việc làm và lối trả lời đó đã khiến tôi xếp anh ta vào hàng... Khổng Phu Tử hoặc thầy Nhất Hạnh! Một ngày gặp toàn chuyện bực dọc, không đổ chuyện bực dọc đó cho người khác đã là hay rồi còn rán làm vui lòng người khác nữa anh Mỹ trẻ tuổi đó đáng làm thầy của mình.

Nhắc lại trường hợp anh V. và tánh ham học hỏi của anh khi nghe có ai giỏi, đánh hay là anh tìm đến để xem để học hỏi và nếu cần đầu tư vốn cho họ... đánh dùm luôn! Và rồi nhờ anh đã đón nhận quyển sách đó với tâm hồn cởi mở và giác ngộ nên khi cờ bạc anh đã trở thành... Bồ Tát!

Tôi đã bỏ ra ba buổi để đi theo học quan sát lối đánh "head-on" độc đáo của anh. Một lần anh thua hai chục ngàn sau hai ngày quần thảo, còn đúng một giờ lên phi cơ ra về, với sáu trăm tiền mặt còn sót lại, chỉ trong vòng một tiếng phù du đó anh đã gỡ lại đúng $22,000 đồng! Một lần khác anh đã ăn được $15,000 trong ngày đầu tiên, sau đó anh thua lại $7,000 đồng, cũng trong giờ cuối cùng trước khi lên phi cơ, với ba shoe bài anh đã đứng lên với $27,000 đồng!

Anh đã đến Las Vegas với một cái "mind" phẳng lặng như tờ của kẻ đi "nghỉ hè". Anh đã dùng comps complimentary hay đặc ân ban phát cho các "high rollers" để thù tiếp bạn bè ân nhân, nên dù đánh đấm có thua một vài ngàn đi nữa cũng được coi như là... huề!

Vé máy bay được bồi hoàn, ở "suite" rộng rãi, lobster, steak, rượu ngon dùng mệt nghỉ, giờ chỉ còn dùng một số

kiến thức kinh nghiệm cờ bạc cộng thêm một chút may mắn anh đã giúp sòng bài đóng thuế chính phủ ít đi (khi mình ăn bạc số thu của sòng bài kém đi nên thuế lợi tức của họ cũng giảm bớt)

Anh là người tin dị đoan và tin tuyệt đối, những người bạn mang đến may mắn không bao giờ vắng mặt trong những chuyến đi của anh. Trong ngày thứ sáu cuối tuần anh thường sắp xếp để những người nầy mang tiền mặt đến trả cho anh kèm trong phong thư với những lời chúc tụng may mắn. Khi quá xui anh biết phương pháp "xả xui" (đọc trong chương may rủi, dị đoan quyển *Las Vegas thiên đường cay nghiệt*), khi hên, anh biết cách đánh nhồi ào ạt, bài đen, anh chịu nhịn bỏ đi.

Tánh tình anh rộng rãi, xuề xòa, bài cái BJ hai, ba ván liền anh vẫn cười hê hả. Thua năm, bẩy cây liên tục anh chỉ biết quay lại nhìn tôi lắc đầu bảo: "Bài nó đỏ quá" (thay vì nói bài mình quá "xui") và vẫn không quên giữ nụ cười trên môi! (cho dù đó là nụ cười... chó cắn!)

Anh đã đến đó cùng cái "mind" tôi có và thắng to ở Casears Palace 1987 anh còn hơn tôi ở nhiều điều kiện khác có thể tuổi vợ chồng anh tốt cộng với năm hên của anh và mỗi lần ăn bạc bà xã anh đều là thủ quỹ giỏi giữ tất cả tiền ăn không cho anh có dịp rơi vào hố thẳm như bao nhiêu người ăn trước rồi thua trở lại hết cả!

Về những lần thua sau cùng tôi đã đưa ra những nhận định và phân tích như sau:

• Như tôi đã nói ở trên, anh đã đến đây không phải với cái "mind" của người đi nghỉ hè hoặc đến để "kiếm chút cháo" mà đến với một mục đích khác. Muốn làm giàu ? NO WAY

• Để tránh né những người bạn thua bạc vay mượn làm xui xẻo anh đã đổi sòng và cam đành chấp nhận các chiến trường mới thiếu hẳn những điều kiện "thiên thời địa lợi nhân hòa" cho anh, cộng thêm một chút "lo ra" một ít "suy tư" nó làm anh mất cái vẻ thanh thản phải có của những lần chiến thắng cũ.

• Lần chót trong dịp tân niên gặp lại anh ở " Caesars Palace" anh đã đánh liên tục hai mươi bốn tiếng đồng hồ ròng rã. Khi ăn được $16,500 đồng tôi đã góp ý kiến là anh nên lên phòng nghỉ ngơi cho khỏe rồi trở lại tái chiến. Anh vẫn ngồi lại, chọn bàn minimum $500 trong khi bank roll của anh chỉ trên dưới hai chục ngàn!

Ba lần thua chót của anh đã được tôi tiên đoán trước với một người bạn thân và tôi đoán trúng luôn số tiền anh đã thua. Không phải tôi hay ho gì khi đã đoán mò như vậy, nhưng tôi biết rõ những vở tuồng cũ, sân khấu cũ và diễn viên nào dù mới cũ rồi cũng phải đi qua đoạn đường gió mưa đó để làm cho quả địa cầu quay quay và ánh đèn màu ở Las Vegas này vẫn còn lung linh rực rỡ!

Hoàn cảnh đưa đẩy, sẽ có lúc bực tức, buồn hoặc bất mãn một cái gì đó. Lúc ấy sẽ có tù chủ được trong khi đánh bạc, dẫn đến buông tay, tối dầu thì tối. Rốt cuộc thua thì thôi

Chương VI

Những Điều Tâm Niệm: Những điều nên tránh hay Đừng Bao Giờ

Đừng bao giờ , Mỹ dịch là **Do Not** hay **Don't**, đó là những điều nên tránh mà những người đi trước đã đánh đổi bao nhiêu xương máu của họ để mua lấy những kinh nghiệm đó, kẻ đi sau tin hay không đó là quyền của họ vì cái kết quả chắc không hại ai hết... mà chỉ hại mình và gia đình mình!

● **Mượn tiền và cho mượn tiền là điều tối kỵ ở sòng bạc** vì người mượn tiền thường nghĩ rằng đó là tiền ăn bài, là tiền... chùa! Dù rằng người cho họ mượn rút từ marker, cash advance, cash check hay tiền mặt trong túi họ.

Về phần kẻ được cho mượn họ không nghĩ đó là tiền làm ra bằng mồ hôi nước mắt của mình nên họ đánh đấm bừa bãi nhất là sau khi họ đã thua hết cả tiền mặt hoặc marker của họ.

Đừng bao giờ cho mượn tiền ở sòng bạc mà chỉ nên... *cho luôn* mà thôi, nếu lỡ có cho mượn xin nhớ đừng bao giờ đòi vì đòi là có oán thù máu đổ và lẽ dĩ nhiên... mất thêm một người bạn (dù là bạn gian ác).

● Nếu ai có lỡ *cho mình vay mượn,* làm ơn coi đó như tiền máu mủ của mình nên đánh đấm cẩn thận một chút và nhớ **đừng bao giờ đánh cùng một sòng mà người bạn cho mình vay mượn đã ăn ở đó,** vì khi họ ăn mặn mình sẽ là người khát nước, họ ăn thì mình phải trả và thường khi trả vốn lẫn lời hộ cho họ!

● **Khi bạn đã ăn bạc** dù ít hay nhiều ở bất cứ sòng nào nhớ **đừng bao giờ trở lại để... ăn thêm** cùng trong ngày vì chuyện trở lại để trả hết tiền ăn cũ xảy ra rất thường!

● **Muốn chiến thắng sòng bạc việc đầu tiên là bạn phải chiến thắng chính mình trước đã.** Bạn phải khổ luyện để phản ứng thật nhanh nhẹn như một cái máy (học thuộc nằm lòng luật căn bản, luật thay đổi khi đếm bài, biết đi tiền, biết đón gió và biết "lạnh cẳng").

● **Lúc nào bạn cũng phải đặt mình vào tình trạng báo động đỏ, lúc nào bạn cũng phải sáng suốt cảnh tỉnh đề phòng.** Ăn đủ no, uống đủ khát (cử rượu là cái vốn) ngủ đủ giấc, ăn mặc nhẹ nhàng nhưng đủ ấm, sức khỏe phải dư thừa. Tránh đánh lâu và phải để tình cảm đi vắng nhà, để người yêu, kẻ thù, gia đình, việc làm, bằng hữu và ngày mai phía sau lưng mình. Riêng tôi vẫn thường bị bao nhiêu bạn bè, người thân oán trách cùng một câu nói *"Khi vào sòng bài anh chẳng còn biết ai là ai nữa!"*

Tránh hẹn hò, phải làm gì? Phải gặp ai? Phải đi đâu? Kể cả việc nhớ giờ phi cơ cất cánh!!

Những lúc thua nên tìm cách đi nghĩ mệt, đi ngủ... Bỏ đi là hình thức bảo toàn vũ khí hữu hiệu và để cái vận đen

(loosing streak) trôi qua đi. Luôn nhớ cùng một ván bài, một con bài, một trò chơi tất cả sòng bạc đều giống nhau, đó chỉ là một chiến trường với nhiều loại vũ khí khác nhau để các tay chơi họp mặt thi tài và... tự cấp văn bằng tốt nghiệp cho mình! Những vị thiếu tài đức sẽ tự giết mình, tự ý ra trường sớm, sau khi bỏ lại bao nhiêu của cải vốn liếng của mình, rốt cùng chỉ còn vài vị may mắn, sẽ như một loài cá vượt vũ môn và hóa thành rồng!

• Đừng quên chips tuy là những mảnh nhựa sơn đủ loại màu khác nhau nhưng nó được đổi từ tiền mặt, từ mồ hôi nước mắt và xương máu của mình làm ra, đem xương máu đổi lấy món đồ chơi trẻ con khiến các tay chơi quên đi gốc nguồn của mớ chips đó. Nên khi ăn làm ơn đổi ra tiền mặt, đi bàn khác, sòng khác ngay lập tức. Cần đánh ư? Lấy tiền mặt ra đổi trở lại chips.

Mỗi lần tiền mặt trải ra trên bàn nhung hoặc chơi bằng tiền mặt *(money play)* nó cho bạn cái ý niệm rõ rệt về việc bạn đang làm là đem xương máu, mồ hôi nước mắt mình đổ ra trong ngày hôm qua để mong đánh đổi sự an lành trong tương lai hoặc sẽ phải còng lưng khổ hạnh kéo cày để đổ xương máu bằng năm bằng mười trong những ngày sắp tới!

Có kẻ vui miệng bảo rằng một đêm vui chơi được trả giá bằng... một năm làm việc, kẻ khác lại cay cú hơn và cho là mua vui một tiếng (đồng hồ) phải trả giá... cả đời! **Nên nhớ tiền ăn cờ bạc cũng do xương máu tâm huyết của mình, phải biết dành dụm, đầu tư và tiêu dùng ĐÚNG CHỖ, ĐÚNG LÚC, ĐÚNG VIỆC, ĐÚNG NGƯỜI.** Lúc

Đừng nghĩ là sau này sẽ được ăn dễ dàng và sướng sẽ như lần này rồi tiêu xài phung phí.

nào cũng nên tâm niệm đời người cũng như con nước lúc đầy lúc vơi, như con trăng khi đầy khi khuyết, như thời tiết ngày nắng, ngày mưa, ăn mặn thế nào cũng khát nước , đã có vay thì phải có trả và nhiều khi phải trả với tiền lời thật đắt! Họa vô đơn chí, phước bất trùng lai, chuyện may mắn cũng giống như mua vé số hay chơi Megabucks Slot machine. Trong 13.9 triệu mới có một lô độc đắc Jack Pot, kéo sơ sơ chừng một trăm triệu lần ba đồng mới có một cái Jack Pot.

● **Đừng trông chờ may mắn khi đánh BJ** vì khi mà mọi người đều may mắn bằng nhau, vị nào tài đức hơn tự nhiên phần thắng sẽ nhiều hơn; riêng đối với tay chuyên nghiệp khi may mắn họ sẽ ăn nhiều hơn và khi thiếu may mắn họ sẽ thua ít đi vậy!

Bạn nên coi may mắn giống như một cơn gió mát hay một thoáng mưa rào trong những ngày nắng hạ quái ác. **Biết nhận diện và xác định may mắn để thừa thắng xông lên đúng lúc hoặc lạnh lùng đứng dậy ra về** khi "lady luck" ngoảnh mặt quay đi.

● Trên nguyên tắc **không có chuyện "Hot" hay "Cold" dự phần vào cuộc chơi mà đó chỉ là cảm nghĩ của từng cá nhân một** (giống như quả sầu riêng, người mê thì thương nhớ điên cuồng nhưng kẻ ghét thì bịt mũi bỏ đi). Trong bàn bài BJ, nhiều khi bạn thua năm, bẩy ván liên tục trong khi anh Tư ngồi bên cạnh cứ hai mươi, hai mươi mốt hoặc BJ đều đều thì bạn đâu gọi là anh Dealer đó hoặc shoe bài đó là "Hot" được. Và rồi có lúc cả bàn đều thua tơi bời hoa lá cành trong khi chỉ có mình bạn cứ BJ,

hai mươi, hai mươi mốt ăn dài dài, ăn mệt nghỉ thì bạn bảo Dealer hoặc shoe bài đó là "Cold" đâu có trúng! Ở **Một bàn Roulette, Baccarat, Craps hay Paigow Pocker, Big Wheel, các hột súc sắc, hòn bi hay bánh xe nó không có trí nhớ về các kết quả nó đã làm trước đó và nó cũng không có cái trách nhiệm về việc nó sắp làm.** Ai sống ai chết mặc ai, hột súc sắc, hòn bi và bánh xe đó vẫn tung tăng nhảy nhót quay cuồng và tiếp tục quay cuồng theo năm tháng. Để rồi chỉ có bạn với chính bạn cảm nghĩ và xác định khi nào shoe bài "Cold" mà tới luôn đi bác tài hoặc biết lúc nó "Hot" để hát bài thập niên 60 của Clift Richard: *"We say yeah! (de)*"

- **Tự tin là mẹ của thành công nhưng quá tự tin lại là kẻ thù của chiến thắng.** Phần đông các tay chơi BJ sau khi ăn chút đỉnh hay vấp phải một lầm lỗi thông thường là **lơ đểnh** (vì cờ bạc là nghiệp cầm ca ăn thì ca (hát) thua thì cầm (thế).

Ăn mà lơ đểnh, rượu chè, ca hát, nói cười hớn hở chém chết sớm muộn gì cũng thua lại hết!

Ngồi mà giựt gân rung đùi cũng cùng chung số phận (như rung cây rụng trái). Hai tay cứ đếm tiền ăn, xốc lên xốc xuống đống chips thì nó cũng như lũ mục súc tối tối kéo nhau trở lại chuồng (khay đựng chips của sòng bạc)

- Quản lý tiền nong kỹ lưỡng rõ ràng, **đặt nhiều ít tùy vốn của mình có và tùy các luồng bài ăn, thua.** "Over bet" nhiều khi "52 kẹt 1" (danh từ cờ bạc chỉ vận xui) thua sâu vào vốn ảnh hưởng đến những ván bài kế tiếp!

Phải set cho mình một châm ngôn và theo sát với nó. **phải dự tính sẽ thua bao nhiêu mini bank roll ở một bàn bài hoặc một sòng bài và "quit" mà không cần phải set cho mình cái "limit" là sẽ ăn bao nhiêu rồi nghỉ. khi ăn phải biết lúc nào là đủ để chạy đi ngay. Đừng bao giờ xin thêm cho tròn số tiền ăn**, thần cờ bạc ít khi cho con bạc ăn số tiền chẵn, thí dụ một ngàn đồng, năm ngàn đồng, mười ngàn đồng... Lúc nào ổng cũng cho bạn ăn $980, $4,850, $9,870... Xin thêm $20, $150, $180... không sớm thì muộn cũng sẽ thua lại... Hết cả vốn lẫn số tiền ăn đó!

Trước khi lạnh cẳng bạn có thể chọn một trong mấy phương pháp sau:

- Nhất định đánh thêm hai hoặc ba ván nữa rồi ăn thua cũng đứng lên. Có thể đánh thêm một, hai ván nữa nếu mình vẫn ăn và khi thua lại một ván cũng nên đứng lên.

- Để vốn và số tiền ăn ra một bên, bỏ ra một mini bank roll mới, bài đỏ ăn bằng hai lần mini bank roll đứng lên hoặc thua hết mini bank roll đó cũng đứng lên đi đổi chips.

- Phương pháp cuối cùng: Nhất định đứng lên hướng về "cashier case" đổi chips ngay lập tức, sau đó hướng ra cửa đi về ngay (Đừng bao giờ còn mấy quarter lẻ, mấy đồng silver mà nhẹ dạ bỏ vào một cái Poker Machine hay một Slot Machine; mấy đồng lẻ đó có nhiều khi làm bạn nóng máu trở lại bàn BJ để rồi vì gỡ mấy đồng silver lẻ mà bạn thua lại hết cả tiền vốn lẫn tiền lời, (trường hợp này kể luôn cả việc "đặt thêm" một ván Roulette, Craps,

Baccarat, Big Wheel hay Paigow Poker!) Vì trên cõi đời ăn ít vẫn thường no dai hơn và ăn nhiều thường hay tức bụng!

- Ăn thua số tiền lớn nên cất giữ trong safety box cạnh bên cashier case ở Hotel mình trú ngụ, chỉ nên mang theo một số tiền tương xứng với bank roll và những đơn vị mình sắp đánh nếu lỡ thua một phần hoặc thua hết ráng nhịn và trở lại vào một dịp khác, một lúc khác khi mà cơn sốt cờ bạc của mình lắng dịu xuống.

Giữ tất cả tiền mặt trong người thì cũng giống như mũi tên lắp sẵn trên chiếc cung, chỉ một sơ xẩy nhỏ là tên bay đi mất, chưa kể bao nhiêu hiểm nguy xẩy ra cho chính bản thân mình. Tội ác và tỷ lệ tự sát ở Las Vegas được xếp hàng cao nhất, riêng mạn bắc Las Vegas có đến hơn năm ngàn gangters và theo dõi mục *"Night beat"* trên đài 3 TV ngày nào cũng có bắn nhau và xác chết vô thừa nhận ngoài sa mạc.

- Khi ăn bạc có thương mến hay muốn "lợi dụng" ai thì cứ thẩy cho một mớ chips trước gọi là mua vui sau làm nghĩa. Đừng có vay mượn, dính líu lôi thôi mất tiền bạc, mất tình bạn, nhức đầu mà còn phải mua thuốc tức uống.

- Thua bài tránh cash check, cash advance... vì sớm muộn gì cũng tiến đến màn đóng account, mất thẻ tín dụng. Tệ hơn hết là mang đồ tế nhuyễn đi cầm thế vì đi một lần sẽ trở lại năm bẩy lần để ... thay giấy cầm và cuối cùng chẳng chịu nổi tiền lời đành để mất đồ cầm luôn.

• Credit line hay markers ở sòng bài nó hơn charge cards ở chỗ không có lệ phí, service charge và không có lời nếu bạn trả lại trong vòng ba mươi ngày, nhưng đánh bạc bằng markers thì cũng như đàn bà đẹp đi shopping với một giàn charge cards trong bóp mặc tình mua sắm mệt nghỉ *"up to the credit line"*... rồi đến một ngày đẹp trời nào đó sẽ đến màn "chapter 7, chapter 13" (khai phá sản)!

Chương VII

Team Play hay Đánh Hội Đồng

Châm ngôn *"Ba đánh một không chột cũng què!"* được áp dụng trong đời sống thường nhật nhưng không áp dụng trong các sòng bạc ở Las Vegas vì mỗi năm có đến mười lăm triệu khách giang hồ khắp nơi trên thế giới đổ về đây kình chống với hơn hai trăm sòng bạc chung quanh Las Vegas và vùng phụ cận, vậy mà cuối cùng có đến 14,985,000 vị què quặt "trở về trên đôi nạng gỗ" (chỉ có một phần ngàn hay 15,000 vị lành lặn trở lại quê nhà!)

Giả sử ta có một phép lạ nào đó có thể thu hết tất cả số tiền của bá tánh thiên hạ từ khắp nơi mang về đây cờ bạc,rồi dùng tất cả số tiền đó (khoảng bẩy tỉ) mang đến từng sòng một dàn xếp với họ đặt đến vài triệu đồng một ván, (Caesars Palace, Atlantic City năm 1986 đã bằng lòng cho một quý khách đặt một ván bài chín triệu chín, ván bài đó họ thắng nhưng Commisson Gambling Board ở Atlantic City đã ra lệnh đóng cửa Caears Palace một ngày để cảnh cáo vi phạm nầy. Trong một ngày đóng cửa đó họ thất thu một triệu bạc nhưng họ vẫn lời tám triệu chín!) Đánh tay đôi nhồi tối đa thì chỉ trong vòng hai tuần lễ hơn hai trăm sòng bài ở đây chắc sẽ phải... khai phá sản!

Thành ra cái chuyện mười lăm triệu người mang từng vốn liếng riêng rẻ rãi đều ra từng đơn vị một để kình chống với các sòng bạc thì cũng giống như chuyện mang một tiểu đội đi ngăn chặn năm bẩy sư đoàn. Và rồi cuối cùng từng người một đã bị họ rút rỉa dần mòn và chết nghẹn ngào chết lần lựa như một con bệnh AIDS!

Mọi người đến đây với nụ cười rộn rã và túi tiền thì rủng rỉnh để rồi sau những trận đánh dại dột, ngông cuồng họ đều âm thầm cay đắng trở lại quê nhà với túi tiền rỗng tuếch và nụ cười thì lịm tắt trên vành môi khô héo (không phải là vì khí hậu oi bức hoặc vì nói nhiều mà là vì hết tiền!)

Nếu ta không làm được cái việc kết hợp hết tất cả số vốn của mười lăm triệu người đó thành một vốn để kình chống với các sòng bài thì tại sao ta không kết hợp lại từng toán nhỏ đôi ba người hoặc giỏi hơn nữa tám, chín vị như Ken Uston đã từng tung hoành khắp nơi với "team play" 1977? Và rồi việc kết hợp một nhóm tay chơi lại để chống với các sòng bài ta gọi là "team play" hay "đánh hội đồng"

Giải thích chi tiết về "team play" như sau: đó là một nhóm năm, ba tay chơi đánh cùng chung một vốn; hai, ba vị đánh đơn vị căn bản đếm bài thật chính xác, họ có thể dùng nhiều phương pháp khác nhau trong đó kể cả việc đếm riêng con Ách, con 5 trong khi các tay đặt lớn (BP: Big Play) đứng bên ngoài chờ khi shoe bài có điểm dương lớn nhảy vào đặt vài cây maximum rồi bỏ đi khi shoe bài trở nên âm còn nhiều con nhỏ.

Với "team play" họ còn chia một, hai tay ngồi đánh ở bàn bài bên kia để dòm lén con bài đáy mỗi khi Dealer check con mười hoặc con xì để ra dấu cho phe nhà hầu quyết định rút, dằn, chẻ đôi hoặc mua bảo hiểm. Ken Uston, tác giả của nhiều quyển sách BJ *"best seller"* đã tổ chức và huấn luyện một team tám, chín người rải đi khắp các sòng bạc ở Nevada, Atlantic City, Âu Châu và Bahamas, ông ta đã dùng đến cả "device" là loại computer bỏ túi dấu dưới chân để đếm bài và ra dấu.

Ken Uston đã thành công ở "team play" và thắng hơn bốn triệu ở các sòng bạc nổi tiếng, cuối cùng cũng bị phát giác, đánh đập, ngăn chặn và đưa nhau ra tòa kiện cáo!

Về phía Việt Nam, anh Thận và Kiêm Long (tức Công Liêm) tác giả bài phóng sự *"Nghề 21"* đăng nhiều kỳ trên tờ báo *Dân Tộc* đã từng làm mưa gió trên Las Vegas, Reno, Tahoe từ năm 1977. Quý vị đó còn dùng đến cả những sinh viên Mỹ địa phương làm chuyên viên đếm bài để khỏi bị nghi ngờ và họ chờ bên ngoài để nhảy vào đánh mạnh đánh mau và rút gọn.

Tháng năm 1988, một người bạn của cô J. từ bên Houston bay sang, cô ta mang theo ba ngàn đồng, trao cho J. năm trăm đồng, tôi làm leader với vốn nguyên thủy một trăm đồng! Cả ba theo tôi đi đánh "team play" ở năm sòng bạc và chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ chúng tôi đã ăn gọn trên bốn chục ngàn đồng!

Đầu tiên chúng tôi đánh ở Aladdin (cô T.T.check in ở đây) và chọn bàn $25 đồng. Thật ra cầm một trăm đồng mà đánh ở bàn minimum $25 đồng thì chỉ bốn ván là đứng

dậy! Tôi chọn bàn hai mươi lăm vì là bàn trống, tôi cắt J. ngồi đầu bàn vì cô ta có cái "skill" nhìn con bài chót trong ván bài trước mà đoán con bài đầu tiên nhà cái sắp chia cho mình để liệu đặt to nhỏ, J. ít đếm bài nhưng cô ta có lối đánh linh tính rất hay cộng thêm cái vốn bốn năm dẫm mòn gót giày khắp cùng Las Vegas. Tôi ngồi giữa lẽ dĩ nhiên phải đếm bài và đánh trồi sụt để phe nhà theo dõi từng ván một. T.T. ngồi chót để quyết định dằn kéo tùy theo số điểm bài đếm cũng là quyết định để lại con bài ác hiểm cho nhà cái.

Cả ba khi đánh một tụ khi ra hai tụ, giữ cả sáu tụ bài không cho tay chơi khác ra vô. Mỗi khi bài chia ra tất cả đều cho nhau xem. Thỉnh thoảng cả hai mới hỏi tôi những ván bài khó nghĩ. Đánh ăn rập và nhịp nhàng tiến thoái như vậy, chúng tôi thắng đều ở mỗi nơi từ ba ngàn đến chín ngàn đồng!

Lợi điểm của "team play" là ai cũng đánh giỏi nên ít có chuyện kéo dằn bậy bạ để nhà cái ăn gọn. Cả ba đều nhìn thấy tất cả con bài chia để cùng nhau đếm bài quyết định kéo dằn hoặc cùng nhau mua bảo hiểm. Khi hữu sự người ăn thẩy vốn cho kẻ thua, khi bài xấu chúng tôi chẻ tụ ra, rút bớt tụ hoặc đôi khi chỉ để một người chơi, khi cả ba cùng ăn chúng tôi đứng lên nghỉ một lượt để chọn bàn khác hoặc sòng khác.

Một điều ghi nhận là hôm đó chúng tôi chỉ đánh sòng chơi sáu cỗ bài và chia từ trong shoe.

Đối với team play sòng bạc ít welcome nhưng chúng tôi là những khách quen thuộc thường đánh lớn và dàn

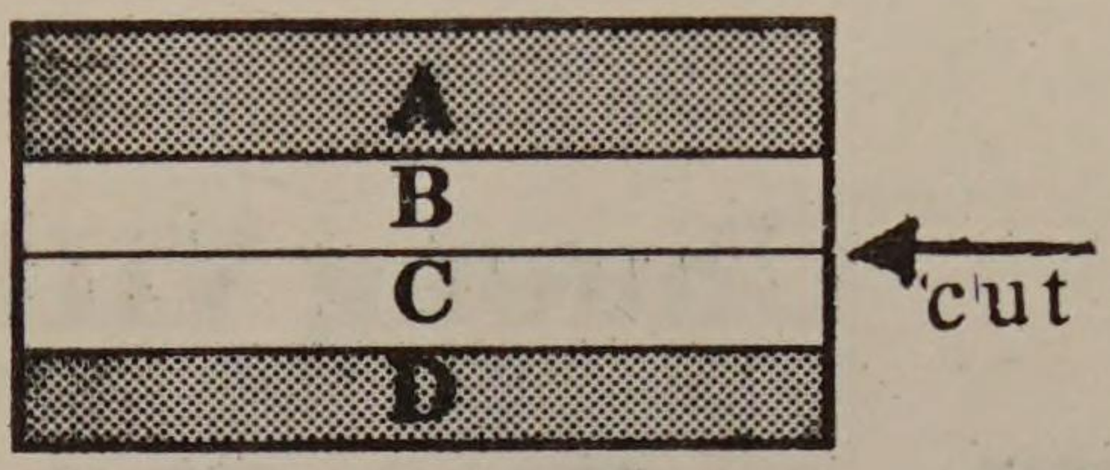
Dealers, floor men hay pit boss đều quen mặt nên chuyện ăn năm, bẩy ngàn đối với họ không có gì là mờ ám hoặc gian lận cả.

Chương VIII

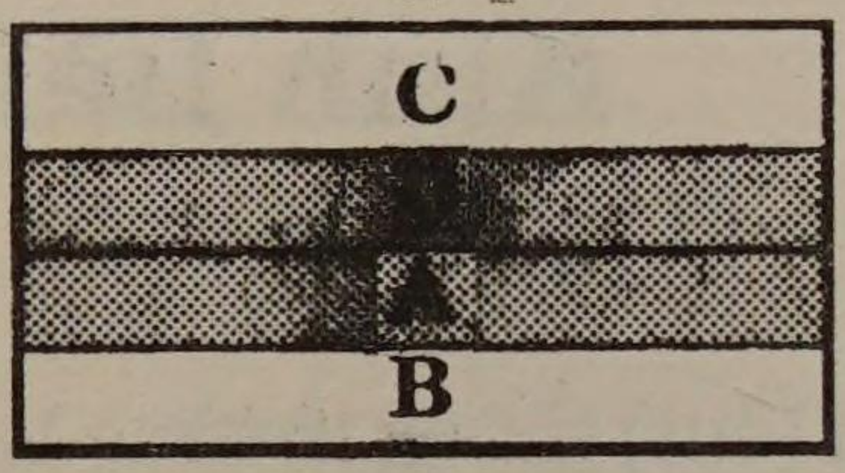
Kỹ Thuật Xào, Chẻ, Kinh Bài

Đối với các tay chơi BJ, kinh bài (cut) thông thường là việc dùng một mảnh plastic màu cắt ngang nửa bộ bài hay shoe bài để Dealer đem phân nửa phần trên chấp vào đáy của phân nửa phần dưới, sau đó họ bỏ một hoặc nhiều con bài tì vào hộc bàn đã chia và cuộc chơi bắt đầu.

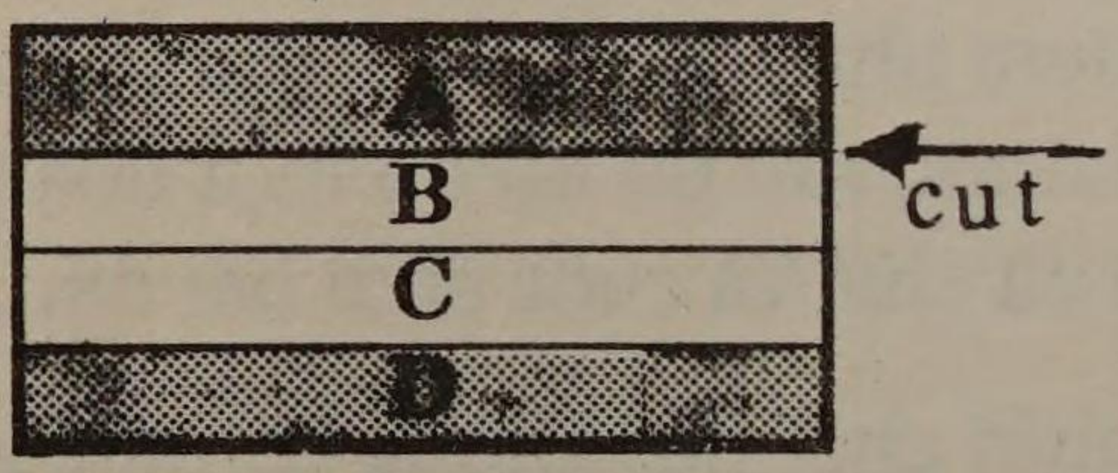
Việc kinh bài đối với người chơi bài không có một ý nghĩa gì ngoài cái may mắn trời cho ai nấy hưởng; không có ai có một khái niệm rõ rệt về việc họ đang làm và có nhiều vị sau mỗi lần kinh nhà cái cứ được 20, 21 hoặc BJ bèn ngại ngùng mỗi khi đến phiên mình làm cái bổn phận công dân đó. Thật ra, **kinh tức là có quyền chọn một số con bài nào đó trong cỗ bài để mình chơi hoặc loại bỏ một số con bài** (hoặc nhóm bài nào đó mình không thích) **để khỏi phải chơi.** Ở tay chuyên nghiệp, trong ván bài trước đó họ dùng trí nhớ để xác định vị trí nhóm bài lớn, nhỏ, con Ách sau đó, theo dõi cách xào chẻ của nhà cái để xác định vị trí của các nhóm bài lớn và nhỏ. Cuối cùng họ là người quyết định dùng mảnh plastic màu để loại bỏ nhóm bài nào có lợi cho nhà cái và chọn nhóm bài nào có lợi cho nhà con để được chơi trong ván đầu tiên, ván thứ hai hay cho cả hai ván (trong trường hợp chơi một cỗ

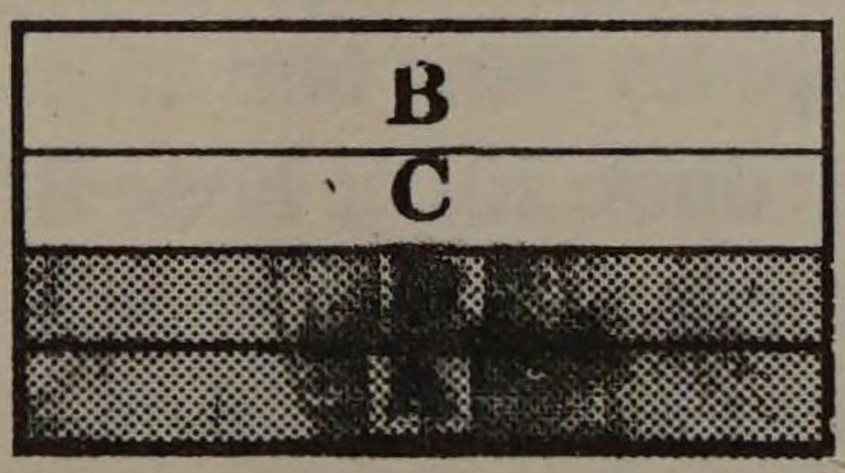
Hình 1

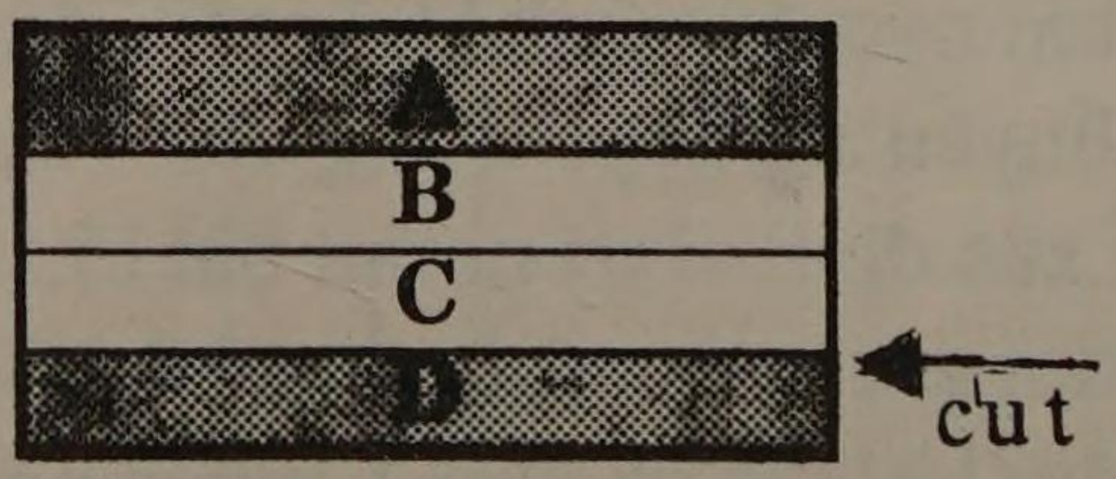
Hình 2

Hình 3

Hình 4

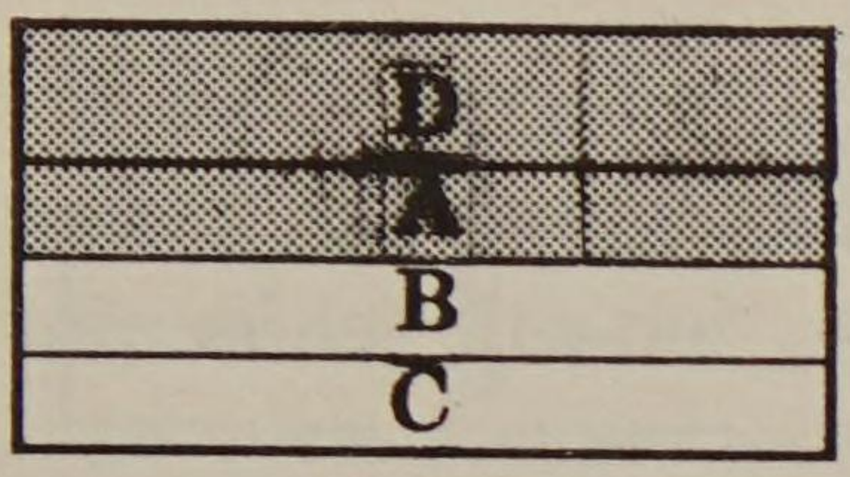
Hình 5

bài bàn chơi đủ sáu tay chỉ chơi hai ván là xào chẻ lại). Theo dõi thí dụ sau đây để bạn có một khái niệm rõ rệt về việc kinh bài của mình:

Sau khi xào chẻ xong ta chia bộ bài làm bốn phần A, B, C, và D ta xác định số con nhỏ nằm ở nhóm B và C của cỗ bài. Số con bài to, con Ách nằm ở A và D (hình 6).

- Thông thường (90%) tay chơi đều kinh ở chính giữa bộ bài. Sau khi kinh xong phân nửa trên gồm có phần A và B sẽ được Dealer đặt phía dưới (hình 2). Trong trường hợp đó trong ván đầu tiên bài chia ra sẽ chỉ toàn con nhỏ (phần C) và trong ván kế bạn mới được nhiều con mười, con Ách (phần D).

- Trong trường hợp vô tình, tay chơi kinh ở một phần ba trên cùng (hình 3), cỗ bài sẽ trở thành B, C, D, A (hình

Hình 6

4). Cả hai ván bài sắp chơi sẽ toàn là con nhỏ (phần B,C) có lợi cho nhà cái.

- Đối với tay chơi giỏi thay vì kinh để chỉ chơi một ván có lợi một ván không có lợi hoặc không biết kinh để cả hai ván có lợi cho nhà cái, họ sẽ kinh ở 3/4 phía đáy (hình 5) sau đó họ sẽ ung dung được chơi cả hai ván bài có nhiều con mười, con Ách (phần D, A) có lợi hoàn toàn cho họ (hình 6).

Nên nhớ sau mỗi lần xào, chẻ số con bài có lợi cho tay chơi sẽ thay đổi nhiều vị trí khác nhau. Bạn phải xác định rõ ràng vị trí của từng phần trong cỗ bài trước khi kinh, lúc ban đầu chưa quen thuộc bạn chỉ nên chia bộ bài ra làm bốn phần, sau đó khi thuần thục bạn có thể chia ra làm tám phần để kinh (khó hơn nhưng chính xác hơn)

Trên nguyên tắc, Dealer chỉ cho mỗi người được kinh một lần, bắt đầu từ bên trái sang bên phải. Sau khi theo dõi lối xào chẻ và xác định vị trí những con bài lớn nhỏ xong, nếu muốn kinh bạn vẫn có thể nói:

- Can I cut, I feel lucky today!

Lẽ dĩ nhiên không có ai trong bàn phàn nàn và nhất là phần đông dân BJ đều sợ kinh, vì kinh là có trách nhiệm tinh thần chớ không có quyền lợi (lỡ kinh bài cho nhà cái 20, 21, BJ cả làng đều nhìn người kinh như... nhìn quái vật).

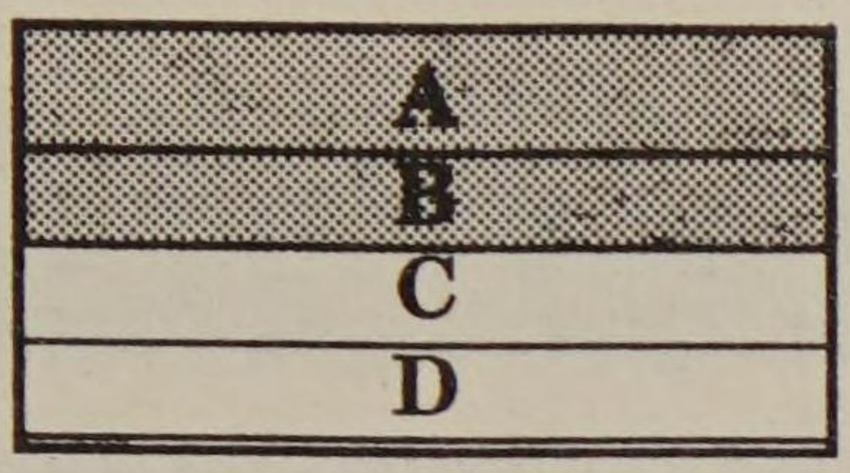
Nên nhớ bạn chỉ được quyền kinh trên đỉnh và dưới đáy tối thiểu năm lá bài chứ không được kinh kiểu lột da đầu (một lá) ở xập xám chướng hoặc "sát cái" (chừa một lá duy nhất ở tận cùng!)

● Về phương pháp xào chẻ, tay ngang thường ít để ý tới việc làm trông có vẻ vô tình này của Dealers. Ở mỗi sòng bài đều có một lối xào chẻ khác nhau và Dealers được huấn luyện để làm ăn rập khuôn như nhau. Nhưng trên thực tế Dealers gian hùng có thể giết nhà con bằng những lối xào chẻ gian lận của chính họ hoặc giúp đỡ các tay con cũng bằng lối xào chẻ gian lận của họ luôn.

Cũng như các tay chơi chuyên nghiệp, Dealers nhiều năm trong nghề họ cũng "đếm bài" và biết "nhớ" nhóm con bài lớn nhỏ khi họ bỏ nhóm bài đã chia xong vào hộc bài đã chia. Khi chấp số con bài đó lại trước khi xào chẻ họ là người biết rõ các nhóm bài nhỏ to nằm ở đâu hơn ai hết và họ cũng biết rõ tâm lý các tay chơi kinh ở giữa họ có thể đẩy số bài đó lên đầu để sau khi kinh họ đem nhóm bài đó xuống dưới đáy và không còn ai trông thấy con Ách hoặc những con lớn ở đâu cả.

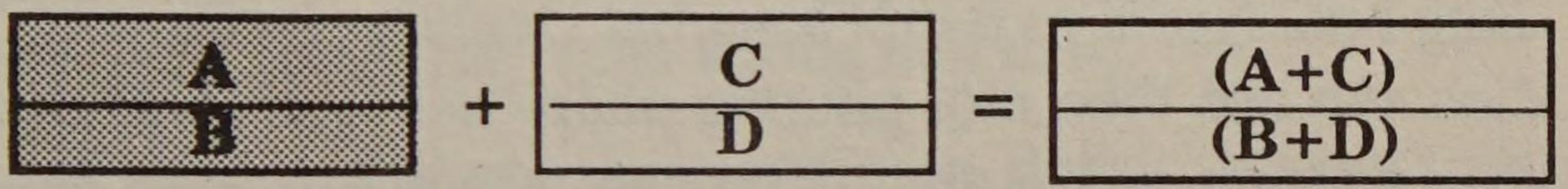
Để thực hiện điều này họ dùng phương pháp xào chẻ không đều *(Unbalanced shuffle)*. Thông thường khi xào chẻ Dealer thường chia đôi bộ bài và chẻ chung lại với nhau *(mix)*. Ở *Unbalanced shuffle,* Dealer chỉ dùng một phần nhỏ của bộ bài ngắt ra và *"mix"* với một phần đáy hoặc trên đỉnh của bộ bài hoặc trải đều ra cho cả phần bài còn lại. Theo dõi những thí dụ sau đây bạn sẽ có khái niệm rõ ràng về việc xào chẻ không đều.

hộc bài đứng

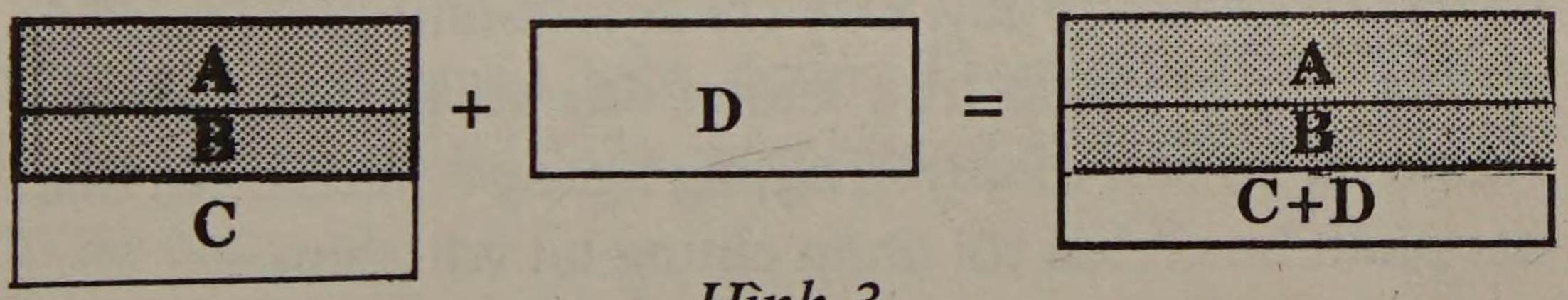
Hình 1

• Ở ván bài trước đó, ván đầu tiên (nhóm bài B) có nhiều con 10, ván bài thứ nhì (nhóm bài A) cũng có nhiều con 10, con Ách. Sau khi chấp số con bài chưa chia trở lại số con bài đã chia (hoặc trên đầu hoặc dưới đáy tùy sòng khác nhau, trong trường hợp trên ta cho là họ chấp dưới đáy). Thông thường họ phải chia đôi bộ bài trước khi mix (hình 2).

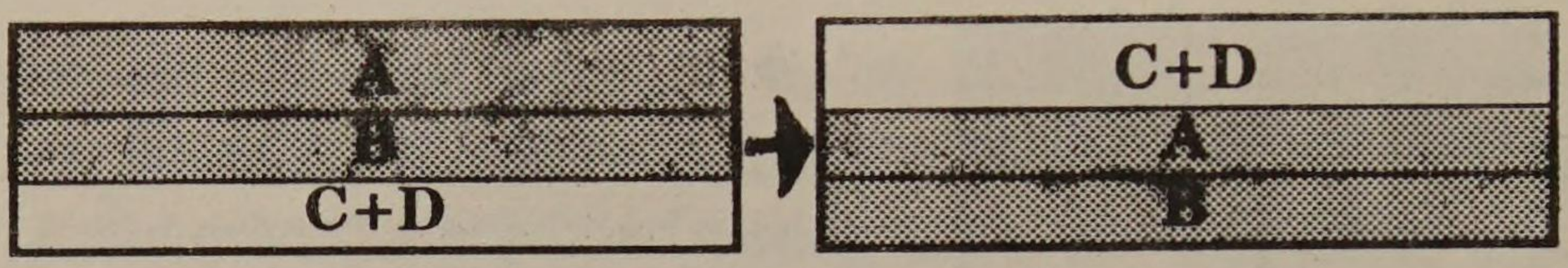
Hình 2

Đối với Dealer gian hùng họ chỉ dùng 1/4 tận cùng (D) để mix với 1/4 phiá trên đó (C). Và phân nửa trên cùng (A+B) sẽ vẫn giữ y nguyên hai ván bài nhiều con 10, con Ách đã chơi trước đó (hình 3).

Hình 3

Cắt và chẻ như vậy cả ba lần chỉ có phân nửa dưới (C, D) là trộn lộn, riêng phần A, B vẫn giữ y nguyên. Đưa cỗ bài đã xào chẻ xong như vậy cho một tay mơ kinh ngay chính giữa thì cả phân nửa trên (A, B) có nhiều con 10, con Ách được đem xuống đáy và không bao giờ được đụng tới (hình 4).

Hình 4

Hoặc Dealer có thể mix từng nữa phần trên (A, B) rồi trở lại (C, D) chứ không chịu mix A, B và C, D.

Ở cổ bài mới khi mà số con bài lớn nhỏ thường dính chùm với nhau *"Unbalanced shuffle"* sẽ giết tay con dễ dàng hơn. Ngoài ra ở mỗi sòng bài Dealers còn được chỉ định xào chẻ theo một phương pháp "xét ra có lợi" cho casino thành ra khi định đến đánh ở một sòng nào bạn phải tập dợt ở nhà và theo dõi đúng theo lối xào chẻ đặc biệt của họ.

Ngoài lối xào chẻ trên còn thêm một lối khác gọi là tráo ngược bài hay lộn đầu *(Strip shuffle)*. Sau hai lần chẻ, Dealer rút từng con, từng hai hoặc ba con trên đỉnh cỗ bài rải từ từ xuống đáy. Đây chỉ là một hình thức tráo lộn những con bài nằm trên xuống đáy và từ đáy lên trên. Ngoài ra, họ còn có quyền ngưng ngang ở nửa cổ bài hoặc hai phần ba cỗ bài rồi nhập chung lại với nhau.

Kinh nghiệm cho thấy ở sòng trộn lộn ngược cỗ bài như vậy Dealer rút ra một lúc ba, bốn con và năm, bẩy lần tốt hơn hai, ba con chín, mười lần, hoặc chỉ một con mười lăm, mười sáu lần. Với *"Strip shuffle"* nhà cái thường được 20, BJ hoặc các nhà con thường được một con lớn, một con nhỏ. Nhà cái cũng được một con lớn, một con nhỏ nhưng khi thấy con lớn nằm trên mặt tất cả các tay

con đều tranh nhau kéo và số ván bài hoắc lúc nào cũng gấp đôi số ván bài đủ điểm và phải thua trước. Hoặc ác độc hơn nữa là họ có con bài ngửa nhỏ giở ra con đáy nhỏ, kéo con mười đủ điểm ăn cả làng hoặc bài họ mặt 5, 6 giở ra đáy 10 lại kéo đúng con 5, 6 thành 21 ăn bài mình 20 ngẩn ngơ như rớt xuống từ cung trăng!

Kết quả nầy cho đến nay tôi vẫn chưa tìm ra câu trả lời chính xác riêng với kinh nghiệm bản thân, tôi xếp các sòng dùng lối *"Unbalanced shuffle"* và *"Strip shuffle"* vào trong cái *"avoid list"* (chỗ không nên đến).

Flamingo Hilton, Barbary Coast, Bally's, Maxim's và Gold Coast dùng đúng hai loại shuffles kể trên, nên những tay cao thủ BJ chết thảm bao nhiêu lần ở đó vẫn có cùng một câu hỏi "Tại sao bài mình cứ một con lớn, một con nhỏ, trong khi nhà cái cứ 19, 20, BJ hoặc khi họ có 15, 16 lại kéo đúng 21 để ăn mình bài 20?"

● Thêm một dẫn chứng cho vụ shuffle gian hùng khác là ở khu downtown trên đường Fremont, "Las Vegas Club" quảng cáo là *"The most liberal BJ in the world!"* Ở đó họ cho:

☐ Surrender.

☐ Double down bất luận 2, 3 hoặc 4 con bài nào.

☐ Split đôi "forever" kể cả đôi Ách.

☐ Kéo 5 con (ngũ linh) dưới 21 được chung tiền tự động.

Lẽ ra các tay chuyên nghiệp BJ khắp nơi trên thế giới phải đổ về đây để "chẩy hội", đàng này sòng lúc nào cũng leo heo vài ba tay chơi. Lý do: sau mỗi ván bài chơi, Dealers xếp hai nhóm con bài lớn, nhỏ vào hai ngăn khác nhau trong shoe bài đã chia. Sau đó họ "mix" hai nhóm con bài đó chỉ 2 lần duy nhất và kinh.

Việc chia đôi hai nhóm con bài lớn nhỏ và "mix" lại với nhau làm cho những ván bài sắp chơi mỗi tụ sẽ có một con lớn, một con nhỏ. (Thí dụ 12, 13, 14, 15, 16 và ít khi được 19, 20 hoặc BJ) Nhà cái cũng có một con lớn, một con nhỏ như các tay con và mọi diễn tiến sẽ xảy ra giống y như các trường hợp ta vừa bàn ở trang kể trên.

Ngoài ra sau con bài tì, (con bài bằng plastic màu dùng để báo hiệu ván bài chót trước khi xào chẻ lại) lúc nào cũng là con mười (10, J, Q, K) thành ra nếu con đáy của nhà cái kéo là con bài kế con bài tì con đáy của họ sẽ là con mười (có đến 7.80% các trường hợp) Khi bạn sắp kéo con bài mới mà nhìn thấy con bài tì xuất hiện trong shoe bài nếu bạn cần con 10 bạn nên kéo ngay nếu bạn không cần con 10 nên dằn non để khỏi hoắc!

Lựa con nước xuôi chèo, nước ngược nghỉ.

Chương IX

Kỹ Thuật Đi Tiền

Biết RIGHT TIME vào. Nếu WRONG TIME phải đổi bàn

Nghệ thuật đánh BJ nói riệng hay cờ bạc nói chung gồm có ba chữ **"Biết Đi Tiền".** Biết đi tiền là biết ván bài nào mình ăn để đặt lớn và ván bài nào mình thua đặt nhỏ hoặc không đặt.

Ở các môn chơi đỏ đen như Baccarat, Roulette, Craps, Big wheels hay Paigow Poker tay chơi khó mà đoán được ván nào mình sẽ ăn để làm cái việc kể trên vì lúc nào nhà cái cũng lợi hơn nhà con, nên họ chỉ còn cách đánh linh tính hoặc dùng kinh nghiệm xương máu trong quá khứ để áp dụng trong tương lai.

Ở game BJ điểm độc nhất vô nhị của môn chơi này đó là phần lợi khi thì ở phe nhà cái lúc thì nhảy sang phía nhà con tùy thuộc theo những con bài đã ra và những con bài còn lại trong shoe bài chưa chia. Theo dõi và đếm từng con bài một sẽ cho ta một khái niệm chính xác lúc nào *phần lợi về phía nhà con* mà ta đặt tiền cá lớn và lúc nào *phần lợi về phía nhà cái ta nên đặt đơn vị gốc* hoặc *nên đứng lên đi tìm một chiến trường mới.*

Ngoài ra khi đặt tiền ta còn phải nhịp nhàng theo từng "winning" hoặc "loosing streak" theo dõi nhóm con bài xào chẻ và kể cả việc thay đổi luật căn bản khi điểm cộng

âm hoặc dương. Về luật đi tiền trên thị trường có nhiều phương pháp khác nhau, ta cũng nên tìm hiểu từng phương pháp một để biết áp dụng đúng lúc.

- **Phương pháp đặt nhồi:**

Đây là phương pháp cổ điển nhất, bạn đặt gấp đôi số tiền đặt ván trước sau mỗi lần thua. Phương pháp này không được giới chuyên nghiệp BJ áp dụng vì lý do phải "invest" một số vốn quá lơn và chỉ để ăn một đơn vị sau mỗi lần ăn.

Thí dụ bạn đặt $10 thua bạn đặt $20, thua bạn đặt $40, thua đặt $80, thua lại đặt $160 và tiếp tục cho đến khi ăn. Để trị sách đánh nhồi này sòng bạn dùng cách hạn chế số tiền cá ở maximum $200, $500, hoặc $1000... thành ra ở sòng maximum $500 lỡ thua 6 ván liền, ván thứ 7 bạn chỉ được đặt $500 tối đa. Nếu ăn bạn vẫn còn thua... $130!

Ở BJ, chuyện thua 6 bán liền rất là hãn hữu nhưng ở Baccarat, Roulette, hay Big wheel có khi bạn thua đến... 17 ván liền!

- **Phương pháp đánh nhồi cộng một đơn vị:**

Phương pháp này cũng tương tự như phương pháp đánh nhồi kể trên, nhưng khi ăn, bạn được hai đơn vị.

Thí dụ đặt $10 thua, bạn đặt $30, thua bạn đặt $60, thua ván kế bạn đặt $120... Phương pháp này cũng phải "invest" một số vốn lớn chỉ để ăn mỗi lần có hai đơn vị nên cũng không được ăn khách lắm.

● **Đánh gỡ vốn:**

Đánh gỡ vốn là lối đánh lịch sự hơn hai lối đánh nhồi kể trên, mục đích của lối đánh này là chỉ cần một ván bài ăn đủ gỡ lại số vốn của nhiều bàn thua trước đó. Thí dụ bạn đặt $10 thua ván thứ nhì bạn vẫn đặt $10, nếu thua ván thứ ba bạn đặt $30, nếu thua bạn đặt $40, lại thua bạn đặt $80...

Lối đánh này cũng không có gì độc đáo nên cũng chẳng được ưa chuộng lắm.

● **Đánh để ăn hai ván liền (1-2-1 hoặc 1-3-1)**

Trong bộ môn BJ ăn hoặc thua hai ván liền chiếm đến 25% tổng số các ván bài chơi.

Lối đánh cho trường hợp hai ván liền sau đây cũng được áp dụng trong bộ môn Baccarat hoặc Craps.

☐ Đặt đơn vị $10, thắng đặt $20, nếu thắng cất $30 tiền ăn và đặt lại $10.

☐ Nếu ta thua ở ván đầu ta đặt ván kế $15, nếu thắng ta nhồi $30, thắng ta cất $35 tiền ăn và đặt lại $10.

☐ Nếu ta thua hai ván đầu tiên ta đặt $20, nếu thắng ta nhồi luôn $40, thắng ta cất $35 tiền ăn và đặt lại $10 đồng. Cứ như vậy mà tiếp tục tăng tiền cá lên 1/2 đơn vị gốc sau mỗi ván thua liên tục là ta có một số tiền ăn kha khá.

☐ Thêm một cách đánh nhồi ba lần được áp dụng khi ta ăn hai ván và thua một ván. Đặt $10, nếu ăn thêm $10

mới đặt $30. Nếu ăn ta cất $30 tiền ăn $20 tiền vốn và đặt lại đơn vị gốc $10.

☐ Ván đầu tiên thua ván kế bạn đặt $15 thắng thêm $15 mới đặt $45 thắng cất $40 tiền vốn đặt lại $10. Dùng lối đi tiền cải tiến này tiền ăn nhiều hơn và hào hứng hơn nhiều. Ta nên dùng ở sòng chơi sáu cỗ bài nhất là khi bài cộng đang diễn tiến.

● Đánh để ăn ba ván liền (1-3-6-1)

Trong bộ môn BJ ~~hoặc BJ~~ ba ván ăn hoặc ba ván thua liên tục xẩy ra đến 12.5% tất cả ván bài chơi. Ta đặt $10 đồng nếu ăn, thêm $10 mới đặt $30 nếu ăn nhồi luôn $60 ăn xong cất $90 tiền ăn $20 tiền vốn đặt lại $10.

● Đánh để ăn hai hoặc bốn ván liền (1-3-2-6-1)

Luồng bài ăn ở sòng chơi BJ sáu bộ có điểm đặc biệt là nếu bạn đã ăn được hai ván liền bạn thường thua lại một ván nhưng nếu bạn đã ăn được ba ván liền, ván thứ tư bạn cũng thường ăn luôn hoặc tiếp nối luôn cho đến ván thứ năm! Áp dụng phương pháp 1-3-2-6-1 cho trường hợp này. Đặt đơn vị $10, ăn ta thêm $10 mới đặt $30, nếu ăn cất $40 và đặt sụt xuống $20 nếu ăn thêm $20 mới đặt $60, nếu ăn cất $110 về và đặt đơn vị căn bản $10.

Lối đánh này cho ta kết quả như sau:

☐ Nếu thua ngay ở ván đầu, ta thua $10.

☐ Nếu thua ở ván thứ 2, ta chỉ thua $20.

☐ Nếu thua ở ván thứ 3, ta vẫn còn lời $20

☐ Thua ván thứ 4, ta huề vốn.

☐ Nếu ta ăn cả 4 ván, ta ăn $140.

Cái hay của system này là ta chỉ risk $20 vốn ban đầu mà khi ăn 4 ván liền ta ăn 7 lần vốn ($140).

● Đánh ăn chắc mặc bền hay phương pháp bảo hiểm:

Mục đích của phương pháp này là làm sao ăn được một ván đầu tiên to để đủ tiền "cover" cho những ván nhỏ kế tiếp và giữ được một số tiền ăn được của ván đầu tiên kể cả khi thua lại 4, 5 ván kế.

Để thực hiện bạn phải đặt to và ăn ở ngay ván đầu tiên (10 đơn vị) sau đó bạn tiếp tục đặt rút nhỏ lại trong những ván kế đó và khi thua 3, 4 ván bạn lại đặt to một ván đủ để "cover" những ván thua nhỏ kế đó.

Phương pháp này được dân đánh kỹ Baccarat áp dụng đúng mức hoặc quý vị ăn chắc mặc bền bên BJ áp dụng.

Thí dụ:

☐ Ván đầu đặt $100, ăn được $100

☐ Ván kế đặt $50 ăn được $150.

☐ Ván kế đặt $25 ăn, được $175.

☐ Ván kế đặt $20 ăn, được $195

☐ Ván kế đặt $10 ăn, được $205

☐ Nếu ta thua ở ván đầu, ta thua $100.

☐ Nếu ta thua ở ván kế, vẫn còn ăn $50.

☐ Nếu ta chỉ thua ở ván thứ ba, vẫn còn ăn $125

☐ Nếu ta chỉ thua ở ván thứ tư, ta vẫn ăn $150.

☐ Nếu ta chỉ thua ở ván thứ năm, ta vẫn ăn $185.

System bảo hiểm này chỉ có lợi khi bài xấu thua ba, bốn ván liền nhưng khi bài tốt ta không ăn được bao nhiêu nên cũng chẳng được ưa thích và áp dụng mấy.

- **Phương pháp tổng hợp:**

Để thực hành và áp dụng những ưu khuyết điểm kể trên phương pháp cuối cùng hay là phương pháp tổng hợp được coi như là một thượng sách cho các tay chuyên nghiệp hoặc tay Baccarat áp dụng nhiều nhất:

☐ Ván đầu ta đặt đơn vị $10.

☐ Nếu thua, ta đặt $20.

☐ Nếu thua, ta đặt $30.

☐ Thua luôn, ta đặt $60...

Chuyện thua liền bốn ván rất ít khi xảy ra (chỉ có 6.5% tổng số các ván bài). Sách ăn chắc mặc bền và bảo toàn vũ khí khuyên ta nên nhịn và đứng lên nhưng ở shoe chơi sáu bộ bài nhất là khi đánh "Head-on" chuyện ăn bốn ván liền hoặc thua bốn ván liền xảy ra như cơm bửa trong trường hợp đó coi như thua $120 hay 12 đơn vị bạn đánh trở lại đơn vị căn bản $10 và nhồi như sau: Nếu ăn bạn thêm $10 vốn và đặt $30. Ăn bạn nhồi luôn $60. Thắng ba ván liền bạn cất lại $100 tiền ăn (gần đủ "cover" bốn

ván thua trước đó) và chỉ đặt $20. Tiếp tục đặt $20 cho đến khi thua lại một ván bạn trở về lại đơn vị gốc $10.

Kết quả cho ta những con số sau:.

☐ Nếu bạn thua 1 ván, ăn một ván, HUỀ. ăn $10

☐ Nếu bạn thua 2 ván, ăn một ván, HUỀ.

☐ Nếu bạn thua cả 3 ván, ăn một ván, HUỀ.

☐ Nếu bạn thua cả bốn ván, thua $110. $120

Kế đó là: ăn 1 ván, thua 1 ván ∠Ô, $20

☐ Ăn 2 ván, thua 1 ván HUỀ. ∠Ô, $20

☐ Ăn 3 ván, thua 1 ván ăn $180. ăn $80

☐ Ăn 4 ván, ăn $120, thua lại một ván vẫn ăn $100.

Kết quả trên cho ta thấy nếu số bàn ăn hoặc thua ngang nhau **ta vẫn ăn.**

10+20+30 đặt 60

☐ Nếu bạn thua 3 ván, ăn 1 ván vẫn HUỀ.

☐ Nếu bạn ăn 3 ván, thua 1 ván ăn $80.

☐ Nếu bạn thua cả 4 ván liền, thua $110. $120

☐ Nếu bạn ăn cả 4 ván liền, ăn $120.

Qua lại như thế nếu số bàn ăn thua chênh lệch chút đỉnh bạn vẫn thắng và rồi khi bank roll của bạn tăng lên gấp đôi bạn có thể tăng đơn vị gốc lên gấp đôi hoặc đứng lên ra về như một kẻ chiến thắng.

Chương X

Làm thế nào để nhân diện Winning hoặc Loosing Streak?

Một trong những yếu tố chiến thắng của bộ môn BJ là bạn phải biết nhận diện, xác định vị trí và thời gian của "winning" hoặc "loosing streak" (luồng bài ăn hoặc thua) một cách chính xác và rõ ràng.

Không có sách BJ bày bán trên thị trường viết về kinh nghiệm xương máu này, riêng bạn, phải được đánh đổi bằng vài chục lần thua may ra bạn mới giác ngộ được kỷ thuật này.

Ở một hoặc nhiều cỗ bài sau khi xào chẻ và được chia ra cho các tay chơi, số ván bài trùng hợp sẽ giống nhau như số lổ đạn đại bác bắn ra ngoài chiến trường trong hai trận thế chiến: không bao giờ có hai lổ đạn trùng hợp! Cũng như ở BJ, bạn sẽ không bao giờ thấy hai ván bài giống nhau. "Winning streak" là một luồng bài ăn của bạn - chỉ riêng mình bạn - hoặc thêm 1, 2 vị ngồi chung bàn và không bao giờ xảy ra cùng lúc cho cả sáu tay chơi.

Nhận diện "winning streak" để bạn đặt tiền cá to, nhồi tối đa hoặc đặt tới maximum cho phép của bàn bài để bạn có thể ăn 5, 7 lần bank roll trong một thời gian ngắn ngủi, sau đó bạn trở lại đơn vị căn bản lúc ban đầu. Khi "win-

ning streak" chấm dứt hoặc hữu hiệu hơn hết đứng lên cash số chips ăn và ra về như một kẻ chiến thắng.

● Luồng bài ăn là khi nào bài bạn cứ BJ, 19, 20 liên tục mệt nghỉ, hoặc bài bạn điểm 12 kéo 9, 16 kéo 5... đôi ba lần liên tục hay bài từ 12 đến 16 dằn thì cái hoắc, hoặc ăn khít nút (thí dụ bài 20 cái mặt 10 giở ra đáy 9, bài mình 18 cái mặt 10 giở ra con 7 đáy...) hoặc nhà cái mặt cứ 2 đến 6 đáy 10 kéo hoắc, hoặc mặt 10 thì đáy từ 2 đến 6 kéo thêm con 10.

"Winning streak" hai ván liền chiếm 25% trong tổng số ván bài cho ba ván liền chiếm 12.5%, 4 ván liền chiếm 6.25%...

Thành ra khi nhìn thấy cái pattern của "winning streak" xuất hiện bạn phải đánh to, đánh mạnh, nhồi tối đa rồi rút nhanh để bảo toàn số tiền ăn.

● Luồng bài thua là luồng bài nhà cái ăn liên tục, computer cho ra con số luồng bài ăn thua ngang nhau nhưng trên thực tế luồng bài thua lúc nào cũng nhiều hơn luồng bài ăn và một đôi khi nhiều gấp đôi gấp ba lần tùy theo tay chơi giỏi dở hoặc có người ra vô bất thường.

Biết nhận diện "loosing streak" giúp bạn thua từng đơn vị căn bản một trong khi đợi chờ một "winning streak" sắp đến hoặc tốt hơn hết **nhịn thua** đi bàn khác, sòng khác hoặc đi về.

Nhận diện luồng bài thua rất dễ dàng và thường xảy ra:

☐ Khi nhà cái cứ BJ đôi ba lần kế nhau khi bài họ mặt 10 liên tục 5, 3 ván và cứ giở ra đáy 10 trong khi bài của bạn điểm 12 đến 16 ba bốn ván liền và cứ kéo trúng con mười để thua trước hoặc đáng ghét hơn nữa bài 12 kéo 10, bài 13 kéo 9 để hoắc khít khao một nút bài. Hoặc nhà cái điểm 12 đến 16 thiên hạ kéo nhau dằn thì họ lại kéo từ con 9 đến con 5 cho đúng 21 ăn gọn từ trái qua phải!

☐ Hoặc khi bạn được điểm 21 ngồi tính nhẩm số tiền ăn thì mặt cái 10 giở ra đáy con Ách: (không cho bạn có dịp mua bảo hiểm!) hoặc họ cứ ăn khít nút (bài bạn 19 cái mặt 9 giở ra đáy Ách). Hoặc tệ hơn nữa bài cái mặt 6 bạn được 10, 11 double down lại kéo lên đúng con 4, con 5 trong khi cái giở ra con Ách (soft 17) hoặc bạn kéo được 20 cái giở ra mặt 6, đáy con 5 lại kéo đúng con 10 thành 21.

Thêm trường hợp đáng ghét khác cái mặt 10 cả làng đều dằn bài mình 12 đến 16 phải kéo hoắc; cái giở ra con 4, 5 đáy, kéo hoắc chung cả làng (trừ mình hoắc, thua trước đó!)

Một vài trường hợp khác như khi mình có BJ, cái mặt 10 giở ra đáy Ách huề (không cho mình có dịp xin “even money!") hoặc bài mình đôi Ách, split, lại kéo bên con hai bên con ba trong khi cái mặt 6 giở ra đáy ách (soft 17) ăn gọn! Hoặc tệ hơn hết là mình điểm 20, bài cái quờ quạng lại kéo một lúc ba, bốn con cộng lại vừa đúng 21, ăn ngẩn ngơ!

Tất cả những trường hợp kể trên có thể xảy ra ba, bốn lần liên tục và nhiều khi kéo dài đến sáu, bẩy lần là thường!

Đối với kinh nghiệm cá nhân, tôi chỉ để thua liên tục tối đa ba ván là tôi chạy làng; nhiều vị khác máu nóng hay thảy tưởng đến ván thứ 4, thứ 5 sẽ ăn bèn nhồi bằng 10, 20 đơn vị gốc bài vẫn thua (hoặc lẽ ra sẽ ăn lại có người vô kẻ ra lạc bài) và cụt vốn đứng dậy "tắm rửa sạch sẽ" nhanh chóng một cách vô lý và đáng ghét!

Khi bạn đến một sòng bài, ngồi vào một bàn nào đó **wrong time**, gặp một **wrong dealer, wrong partners** chơi một cỗ bài **wrong pattern** thượng sách vẫn là **nhịn**, đứng dậy và *"hit the door"*! Ở bộ môn Baccarat bạn có cái quyền theo phe mạnh ăn hiếp phe yếu ở BJ khi nhà cái quá mạnh **thượng sách vẫn là nên chạy làng.** Lì hoặc bực tức muốn trả thù cứ nhảy vô nhảy ra đi về phủi tay là cái vốn!

Luôn luôn tâm niệm mình nên *quân tử* trong mọi trường hợp trừ trường hợp cờ bạc, vì cờ bạc *quân tử* là *tự sát,* Mỹ gọi là "suicide" và con cháu Thái dương Thần nữ gọi là "Kamikaze!"

ooOoo

Như một tín đồ tôn giáo, như một chiến sĩ ngoài trận tuyến hay một môn sinh học đạo, tay chơi cờ bạc cũng cần phải có những điều tâm niệm để ghi nhớ và noi theo. Nhất là khi họ phải chấp nhận một trò chơi, một chiến trường mà phần lợi lúc nào cũng ngả về phe địch thủ!

Một đôi khi phần lợi đó vụt ngả về phía ta nhưng nó cũng chỉ như thoáng mây bay rồi chợt tắt. Là tay chơi BJ chuyên nghiệp, bạn phải xác nhận rõ ràng vị trí, không gian và thời gian của cái "chợt thoáng" mây bay đó để mà khai thác triệt để, thừa thắng xông lên, đánh mau, đánh mạnh và rút nhanh, rút gọn! Để đạt đến mục tiêu cuối cùng đó bạn phải tuân theo một số luật lệ khắt khe và một số "giáo điều" tâm niệm sạụ đây:

☐ Luật "comps" (complimentary) bắt dân "ăn comps" (ăn ở chùa) phải đánh minimum mỗi ván từ hai mươi lăm đồng trở lên và tối thiểu bốn tiếng mỗi ngày. Nên nhớ đi đánh bạc để ăn tiền chớ không phải để ăn comps

Tiền ăn, ở khoảng năm bẩy chục mỗi ngày đừng cố mà hì hục đánh cho đủ bốn tiếng (nhiều khi mang tiếng là chùa chứ bạn phải trả năm bẩy trăm hoặc tệ hơn nữa năm bẩy ngàn cho một ngày ăn ở là thường!) Thành ra nếu lỡ đánh trong một thời gian nào đó mà liệu không xong phải tìm đường tẩu. May mắn được ăn, phải cash chips ngay lập tức rồi ghé coffee shop, Chinese hoặc Japanese restaurant ăn thêm một mẻ để "trả thù ". Nhớ ăn uống phủ phê xong làm ơn đi sòng khác mà đánh. Đừng bao giờ ăn xong mà trở ra ngoài pit đánh tiếp vì bạn không trả tiền ngay cửa tiệm ăn bạn sẽ phải trả tiền ăn ngoài pit (bửa cơm thịnh soạn đáng giá tám chín chục bạn sẽ phải trả ngoài pit đến tám chín trăm đồng!)

☐ Đến một sòng bạc làm ơn rảo ngang qua "cashier case" một vòng, trước là để biết đường đi nước bước sau

là nhìn xem ở "cashier case" có đông người cash chips hay là đang cash check, lấy cash advance, kế nữa trước khi ngồi vào bàn đánh nên nhìn sơ cái khay đựng chips, nếu khay đầy ăm ắp mà lướt qua một vòng các tay chơi ai cũng trống trơn hoặc đang chơi "money play" thì casino đó chẳng phải là nơi để bạn chọn mặt gửi vàng!

Mọi người trong bàn đều ăn và ăn nhiều đó là dấu hiệu tốt, nhưng nên nhớ thêm một điều dị đoan là nếu hai người bên cạnh mình bài cứ 20, 21, BJ, khi nhảy vào lẽ ra mình lấy những con bài của người phía bên trái nhưng có một điều hơi lạ là khi họ quá đỏ (bài họ quá tốt) thì bao nhiêu cái tốt chạy mất hết chỉ để lại cho mình 15, 16 hoặc hoắc. Trong trường hợp đó cũng nên biết nhường nhịn để cho làng xé xác nhà cái hơn là mình vào phá thối, đứng lên đi bàn khác sòng khác.

☐ Nên bắt chước tánh kỹ lưỡng cẩn thận của người bạn Hoa Kỳ một chút. Thí dụ định đi Hawaii nghỉ hè, ngoài tiền ăn ở vé máy bay, cần hai trăm tiền mặt để mua quà cáp cho bạn bè thân quyến họ chỉ mang theo đúng hai trăm đồng và xài đúng hai trăm đồng! Dự định đi Las Vegas để học đòi thói đỏ đen, họ tính thua năm trăm đồng họ chỉ mang theo đúng năm trăm đồng, lỡ thua hết? Họ thơ thới ra về không oán hờn không cay đắng.

☐ Nên tập tánh cứng rắn như họ, nếu như lỡ có nhẹ dạ, ham vui làm ơn đừng bao giờ mang theo check book, credit cards hoặc vàng vòng, cà rá, hột xoàn... Kể cả cuốn sổ có điện thoại của người yêu và gia quyến. Vì đối với Mít ta khi hết tiền mặt sẽ có màn "cash advance" rồi cash

check" kế nữa là cầm thế và sau cùng là đến màn "collect call" để vay mượn bốn phương tám hướng!

☐ Luôn luôn tâm niệm "cash advance" trả mười tám phần trăm "fast cash" trả tiền "service charge" mệt nghỉ, returned check mười, mười lăm đồng, tiền phạt, cầm nữ trang thì 5% lời mỗi tháng hay 60% mỗi năm cộng với $3.00 tiền giấy tờ.. **Nên nhớ đời sống còn nợ nần còn vay mượn sẽ không bao giờ khá nổi!**

Các bậc tiền bối cờ bạc hay đùa dai: *"Mua vui một đêm ở đây nhiều khi trở về nhà bạn phải kéo cày trả nợ... cả đời!"* Nên người khôn đi đánh bạc làm ơn để tất cả ví bóp ở nhà trừ tiền mặt và bằng lái xe.

☐ Khi đến sòng bạc làm ơn bỏ quên bạn bè, gia đình, người yêu, kẻ thù, tình cảm, sự nghiệp, đời tư ở lại nhà. Để một trong nhóm linh tinh kể trên nó ám ảnh dằn vặt tâm hồn mình thì nên để tiền cờ bạc gửi về giúp bà con cô bác ở quê nhà đang đói rách còn có nghĩa hơn.

Nick the Greek, tay tổ cờ bạc đã từng đánh đấm chuyền tay trong suốt cuộc đời ông, ăn thua với sòng bạc hơn năm trăm triệu đồng, vô số huyền thoại của ông được lên sách báo và đang quay thành phim vậy mà khi ông ta qua đời tất cả đồ tư trang tế nhuyễn chưa đong đầy một chiếc hộp giầy! Một buổi tối nọ đánh bạc ở Las Vegas và thua $250,000, một người bạn thân của ông là văn sĩ kiêm soạn nhạc gia nổi tiếng theo dõi cuộc chơi của Nick the Greek suốt đêm. Nửa đêm bắt gặp Nick the Greek trong Night Club đang du dương với người đẹp trên sàn nhẩy

và mặt mày thì phơi phới ra cứ như chẳng có chuyện gì quan trọng! Thắc mắc người bạn bèn hỏi:

- Làm sao anh có thể tỉnh bơ khi thua hai trăm năm chục ngàn đồng vậy?

Nick the Greek mỉm cười:

- Khi cờ bạc tôi chỉ nghĩ tới cờ bạc, khi sống tôi phải sống đời sống của tôi chứ, cờ bạc đi chỗ khác chơi!

Lẽ dĩ nhiên đối với anh chàng "vua cờ bạc" ăn thua là lẽ tự nhiên của đất trời thì làm gì có chuyện:

"Nghiến răng bóp chặt chips trong tay.
Ứa gan uất hận một con bài!"

- Đang cờ bạc mà nghĩ đến giờ lên máy bay, đào đợi, vợ đi tìm, mai phải đi làm, lỡ thua hết thì sao? Chưa kể vợ dại, con đói, nợ đòi, nhà dột, xe hư... lo lắng chuyện ra tòa, chuyện lường gạt hãng bảo hiểm thì còn lòng dạ nào đâu mà đánh đấm, còn trí óc sáng suốt đâu để mà quyết định những con bài hóc hiểm?

☐ Trước khi lâm trận nên tính trước sẽ thua bao nhiêu phải ra về chứ đừng bao giờ tính sẽ ăn bao nhiêu mới lạnh cẳng.

Luôn nhớ tiền ăn bài ít khi là con số chẳn như năm ngàn, mười ngàn, hai chục ngàn... Nó lúc nào cũng là những con số tròm trèm thành ra khi "được ăn", thí dụ bốn ngàn tám trăm đồng còn hai trăm cho nó chẳn năm ngàn đồng làm ơn đứng dậy đi về. Vì cái chuyện vài đồng lẻ, vài chục lẻ hoặc vài trăm cho nó chẵn chòi ít khi xẩy

ra mà cái đoạn kết chẵn hai con số "00" rất là thường tình! Tâm niệm sau khi ăn một ván to, ăn gần đủ số chẵn hoặc lỡ thua lại một, hai ván vô duyên là đứng lên đổi chips, token cho dealer và dzọt lẹ!

Đang ăn bạc đừng đếm số tiền ăn tới lui, đừng xốc lên xốc xuống kêu xộc xạch vì xốc xốc kiểu đó tự nhiên đống chips ăn cũng mò đi trở lại khay đựng chips! Nó cũng như rung cây cho rụng trái, ngồi rung đùi thì tiền bạc cũng đi hết (kinh Phật cũng cấm chuyện rung đùi nầy!)

☐ Đánh bạc cũng giống như đi hành quân, từ lúc đi cho đến khi trở về cả đơn vị lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, thận trọng kỹ lưỡng. Đừng bao giờ vừa mới ăn vài ván đã vội ca hát, nói năng diễu cợt ồn ào hay rượu chè say sưa hoặc tệ hơn nữa là lo *"chỉ dạy người này người kia đánh kiểu này kiểu nọ."* Vì cuộc bài thì cũng giống như giòng nước, chỗ trũng nước chảy đến trước,khi đầy nó sẽ tràn sang chỗ khác. Sơ hở một, hai ván bài nó có thể kéo theo một luồng bài ác nghiệt hoặc cả hai ba shoe bài kế đó .

Đừng bao giờ quá tham mà "over bet", thống kê cho ta thấy có đến 95% các trường hợp thua bài là vì "over bet". *"Ăn ít no dai, ăn nhiều tức bụng"* hoặc *"tham thì thâm"*, cổ nhân dạy thế (234 triệu người dân Mỹ đều làm như vậy)! Nếu thảng hoặc bạn thấy có tay chơi đặt năm ngàn, mười ngàn một ván bài chém chết gì tay đó cũng là dân da vàng mũi tẹt, hoặc chủ hãng dầu ở Trung Đông hoặc nếu mắt xanh tóc "blonde" họ cũng là Mỹ gốc... Do Thái! Thống kê từ máy điện toán cho bạn các con số như

sau: Nếu bạn đặt một ván bài to nhất bằng một phần trăm "bank roll" của bạn thì chuyện double vốn mang theo lên đến chín mươi lăm phần trăm và chuyện ra về tay trắng chỉ có năm phần trăm!

Thường ván "over bet" (cũng không phải vì đánh bậy nhưng ở một cỗ bài chơi khi điểm +5, +6 có nhiều vị dám đánh hết cả "bank roll" của mình lắm chứ còn chuyện đặt lên mười, hai mươi đơn vị gốc là chuyện thường tình, chỉ tội xui mình không được 20, BJ lại chỉ được 15, 16, còn nhà cái lỡ 20 thì chạy trời đâu cho khỏi nắng? và chuyện đó cứ xẩy ra dài dài!) nó ảnh hưởng đến vốn liếng, tinh thần và cách đánh của tay chơi rất nhiều. Sau ván bài thua đó họ thường bấn loạn, đánh quờ quạng hoặc cố tình chạy đuổi theo số tiền đã thua và cái kết quả thì chính bạn cũng đã trải qua ít nhất năm, bẩy lần! (chasing money, hunches).

Trong sòng bài, dealers và tay chơi cũng giống như bạn bè trong lớp học, anh em trong gia đình hoặc vợ chồng con cái dưới một mái nhà. Có cặp thì thương yêu quấn quít như bồ câu, có cặp khi gặp nhau thì như mèo chó. Có người vừa thấy mặt là thương nhớ, có kẻ thì ghét cay ghét đắng, có kẻ thấy mặt là "ăn cơm mất ngon". Có người mình thấy là mình sợ, có kẻ thấy mình họ lại sợ, thì ra đó là luật tuần hoàn của tạo hóa, như nước với lửa, như nước với cây, như lửa với sắt mà các nhà tướng số gọi là Mệnh (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) hoặc Cung (Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài) hoặc Thập Can (Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý) hoặc tuổi (Tý, Sửu, Dần, Mẹo, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu,

Tuất, Hợi) mà các nhà tướng số ngoài đời thường ghép hai tuổi vợ chồng lại để hạ lời đoán tốt xấu hợp tan.

Đừng bao giờ ngoan cố tìm đến sòng mình thua dài dài hoặc dealer nhai mình như nhai gỏi. Vì mười lần như một vừa đến sòng bài đó, vừa gặp dealer đó là tự trong thâm tâm mình niềm lo sợ viễn vông xâm chiếm vừa lớp dị đoan, vừa lớp sợ hãi thì chém chết gì cũng bị nó chặt cho mà thê thảm! Trong quyển sổ nhật ký cờ bạc nên ghi sòng sát thủ hoặc dealer nặng vía để nhớ mà tránh, hoặc sòng yếu dealer yếu để ta đến viếng thăm, lấy xâu thường xuyên hơn.

Cờ bạc nên nhớ chỉ đánh bằng tiền mình kham nổi đánh bằng tiền để dành dụm riêng ra sau khi trang trải mọi chi phí thuường nhật. Trừ trường hợp bạn là dân chuyên nghiệp muốn chọn Las Vegas làm quê hương thứ hai để ngày ngày đi quanh quanh kiếm vài trăm trước mua vui sau làm nghĩa thì đâu có khó khăn gì. Lỡ thua vài cái "mini bank roll" lặng lẽ ra về ngày mai trở lại hoặc đi kéo cầy, dành dụm rồi trở lại mua vui tiếp.

☐ Đánh bạc mà "cash check" là dấu hiệu của suy hóa, phá sản; đánh bằng tiền mồ hôi nước mắt của mình chưa đủ còn dùng credit line, cash advance hay fast cash để phải trả lại ngân hàng bằng hai bằng ba vốn vay mượn thì chịu sao cho thấu?

☐ Đến Las Vegas chỉ để giải trí mà nhẹ dạ bỏ vàng vòng, tư trang vô tiệm cầm đồ thì cũng phải ghé thêm nhiều lần nữa chỉ để... đóng thêm tiền lời, thay giấy cầm

chứ đâu phải để chuộc ra. Đã cầm một lần cũng phải cầm thêm năm lần, bẩy lượt cho đến khi hết chuộc nổi!

Đã thua năm, ba ngàn đi quanh quanh vay mượn của bạn bè làm waiter, waitress hay Dealers chỉ được hai ba trăm để mong gỡ thì cũng như muối bỏ biển.

☐ Nhiều vị khác có công ăn việc làm có hãng sở, có tiền bạc rủng rỉnh ở ngân hàng đánh đấm ngoạn mục một vài lần sòng bài nó ưu ái cho năm, ba ngàn đồng "credit line" hoặc đánh lâu hơn nữa được một, hai chục ngàn nhiều khi nóng mũi tới luôn, một vài lần trả nợ đều đặn cuối cùng cũng phải quỵt bằng cách khai phá sản, rồi nhớ của nhớ người trở lại đây tìm sòng nhỏ đánh minimum năm, mười đồng một ván và cho đến một ngày đẹp trời nào đó họ chợt hiểu ra là mình không đủ tài đức để làm cái chuyện "đội đá vá trời" đó thì họ cũng tự động tan hàng "cố gắng" để thảng hoặc lái xe trên xa lộ nhìn thấy những bảng quảng cáo với hàng chữ *"Feel 21" Las Vegas* hoặc *"Roll into Las Vegas"* mà lòng thì nhủ lòng "Feel...Stupid!" hoặc "Roll and... die into Las Vegas!" thì than ôi đã lỡ một chuyến tàu.

Dịp Tết Tây và Tết Ta khi đi một vòng thăm dân cho biết sự tình, bạn sẽ ngạc nhiên không thấy một bóng dáng "phe ta" nào hết hoặc nếu có chỉ là các anh chị "Việt gốc Hoa" với giọng lơ lớ nói tiếng ta pha tiếng Quảng Đông, Quan Thoại còn những "high rollers" ba ngàn, năm ngàn players's hoặc hai mươi lăm, một trăm đồng slot player's đông đảo của năm nào giờ chỉ còn đếm trên... đầu ngón tay!

Chương XI

Phân loại một số sòng bạc

Trong quyển sách BJ đầu tiên tôi sắp Caesars Palace hàng đầu trong *"Top 10"* của những sòng nên chơi và viếng thăm hoặc ăn ở; thêm sòng Flamingo và Barbary Coast vì ở đó tôi đã tạt ngang đánh chơi và ăn thiệt tổng cộng lên đến gần nửa triệu. Sang năm 1988, đầu tư tiền bạc không đúng chỗ, mặt khác dùng bank roll nhỏ mà đặt to như ngày xưa và nhất là không bỏ tật tham nên tôi cũng bị họ quật cho mà khờ người.

Sau hơn một năm quần thảo với họ, tôi quyết định sửa sai những lỗi lầm cũ và những điều tôi viết trong quyển "*Las Vegas thiên đàng cay nghiệt*" (xuất bản lần đầu năm 1988, Xuân Thu, tái bản lần thứ nhất năm 1989)

● Ceasars Palace lúc bấy giờ được tôi sắp hàng đầu, là nơi lý tưởng để chơi và ở đó có "surrender", có số tiền đánh maximum cao (năm ngàn đồng, mười ngàn đồng ... hoặc một trăm ngàn đồng một ván ở bàn baccarat) ăn thua bạc trăm ngàn, bạc triệu không có nghĩa lý gì với họ (chịu ăn, chịu thua). Mặt khác họ tiếp đãi "high rollers" nồng hậu nhất. Từ nhiều năm qua bao nhiêu tay chơi tỵ nạn Việt Nam đã phơi áo nơi nầy, từ năm bẩy chục ngàn đến một hai trăm ngàn mỗi người là ít. Cho đến giờ phút nầy vào dịp cuối tuần tìm một người Việt Nam đánh lớn

khó như tìm kim đáy bể, đến nỗi mấy năm trước tiệc tân niên có ban nhạc Việt Nam, có ca sĩ Việt Nam, năm nay lại toàn ban nhạc Tàu, ca sĩ Tàu và lẽ dĩ nhiên khách đi dự cũng ... Tàu luôn! Ít có người ăn bạc ở đó hoặc ít có ai "last longer" vì tự trong sòng bài nơi đó đã toát ra một điều gì linh thiêng nó "over" và ăn gỏi các tay chơi yếu bóng vía!

Gặp nhau ai ai cũng lắc đầu le lưỡi, thỉnh thoảng có người thắng năm, bẩy chục ngàn rồi cũng trở lại làm cái chuyện "*cái gì của Caesars trả lại Caesars*"! Bao nhiêu cao thủ ở LA, Arizona, Texas, Hawaii, San Francisco, San José... đều lần lượt bị loại ra khỏi vòng chiến ở đó và một đôi khi bạn gặp lại họ ở Barbary Coast, Dunes hay Bally's đánh hai mươi lăm đồng một ván trong khi cùng ngày cùng tháng khác năm họ đặt một ván năm ngàn đồng ở cái sòng có những tượng đá, những hàng thông vươn cao và suối nước xanh phun lên khoảng trời cao ngạo nghễ!

Không biết dị đoan có ảnh hưởng gì đến cờ bạc hay không nhưng theo kinh nghiệm sống và kinh nghiệm cá nhân tôi được biết âm khí ở Caesars Palace nặng nề u ám lắm, nhất là phía trên thần Brahma Shrine bốn mặt (thỉnh từ bên Thái Lan rất linh thiêng, cùng một đền thờ trên đại lộ chánh của Thái Lan khói hương nghi ngút quanh năm tháng). Ngày xưa khi còn trụ trì mấy tháng ở Caesars Palace, tôi có lệ ra cúng vái ba lần mỗi ngày, những điều ước muốn đều trở thành sự thật đến độ tôi phải gọi đó là "phép lạ!"

Ngay cửa ra vào có một tượng Caesars hồi còn trẻ (nét mặt hao hao giống vai chính trong các phim Sparcus, Ben Hur, Quovadis. Tôi đã làm chuyện tầy trời là sau mỗi lần thua đều ra đó cung tay đấm vào lưng ngài nghe "coong" một cái. Ngài có đau hay không vì bị kẻ phàm phu tục tử hành hung nhưng tay tôi thì hơi ê ê! Ba lần hỗn láo đó cho kết quả như sau:

☐ Lần đầu còn sót lại $200, tôi ăn trở lên $35,000 trong vòng bốn tiếng!

☐ Lần kế xuống còn $700 tôi ăn lại $45,000 trong năm tiếng!

☐ Và lần chót chỉ có $2000 tôi làm bàn $55,000 trong vòng ba tiếng!

Sau mỗi lần như vậy, biết mình quấy tôi đi ra tạ lỗi, khi trở vào sòng bạc chặt tôi thê thảm lại ngay. Từ đó sau ba lần dại dột tôi biết lỗi tôi và chỉ còn cách quyết định đừng bao giờ đến đó nữa là xong!

● Barabary Coast trong năm 88 hưởng mục *"cháy nhà lượm đinh"* dân thua bài ở Caesars Palace, Bally's và Flamingo rơi đài tìm sang viếng thăm họ rất ư là ưu ái. Sau khi chán chường 6 bộ, các tay chơi đó tìm xuống sòng chơi 2 bộ để cầu mong một phép lạ xảy ra.

Để cạnh tranh, Flamingo và Bally's cũng bày ra chơi 2 bộ dù chỉ vài ba bàn lẻ tẻ cho nó đủ chanh, đường, ớt, tỏi. Ở Barbary Coast họ cho phòng dễ dàng và dù đặt năm mười đồng một ván xin "comps" ăn cũng "no problem!" (dù phải sắp hàng hơi lâu và thức ăn cũng rất ư là thường

trừ trường hợp khỏi phải đợi họ kêu tên, bạn chỉ chìa tờ giấy "comps" ra kèm theo hai đồng bạc lẻ cho chị dẫn bàn là mọi sự xong ngay!)

Chuyện có vẻ khôi hài nhưng là sự thật, có người kể lại đã từng ngất xỉu ở đó vì uống một loại rượu mùi vị là lạ (có thể họ lo cờ bạc đánh ngày đánh đêm mệt nên xỉu) hoặc có người tả lại họ hay say sóng, xây xẩm mặt mày, cảm thấy ăn mất ngon, yếu xìu hoặc ngủ mất giấc nhất là mỗi khi họ ăn chút đỉnh hay... thua đậm (thật ra khí hậu sa mạc ở Las Vegas rất độc địa, mùa đông lạnh buốt xương thịt năm nay xuống đến hai mươi mốt độ và tuyết rơi khắp thành phố, mùa hè thì nóng bức táp vào người như oven broiler). Trong sòng bạc mùa hè thì máy lạnh sè sè suốt ngày, mùa đông thì heater hừng hực suốt đêm, khí hậu lại khô quắt làm nứt môi, hơi thở thì khò khè thành ra người đâm mệt. Nếu cần ở hai, ba hôm nên đem theo một humidifier để thổi hơi nước vào không khí cho dễ thở một tí.

Ít nghe thấy ai kể chuyện ăn to ở đó và chính vợ anh phó chủ tịch cũng đã từng đùa: "Chồng em làm ở đây đã hai mươi lăm năm nó chưa từng thấy ai ăn bạc cả. Nếu có ai may mắn ăn hai chục ngàn đồng hôm nay ngày mai trở lại để thua ba chục ngàn đồng!"

Đi đánh bạc thức đêm thức hôm, ngồi ù lì không chịu ăn uống điều độ thì bố bảo ai mà không yếu cho được, lại thêm cái khí hậu độc địa của vùng sa mạc thì cũng như đang yếu mà ăn thịt vịt hoặc ăn măng cụt mà uống... "ngũ gia bì" hay bụng đói mà uống Aspirin thì làm sao mà

không rơi đài? Còn giả thuyết sòng bài bỏ hơi độc (làm bạn nervous) trong máy lạnh, heater hoặc bỏ thuốc ngủ trong nước uống cho "high rollers" là tin đồn nhảm nhí vì nếu có chuyện đó xảy ra khi bị phát giác bởi "Gamble Commissioner" hoặc FBI thì sòng bạc đó chắc phải khai phá sản vậy!

Đây cũng là lý do mà sòng bạc chỉ mở cửa ở vùng nóng lạnh (Las Vegas) giá buốt (Reno, Tahoe), quá nóng quá lạnh (Atlantic City) thay vì ở vùng ấm cúng (Hawaii) bốn mùa (San Diego) hay quanh năm ấm (Florida, Houston. Còn ở LA, San Bernardino hay San Bruno, San Francisco chỉ là "Card room" để tay chơi đến giết chóc lẫn nhau và chủ sòng chỉ làm cái việc chia bài và... lấy xâu!

☐ Sòng chơi hai bộ bài chỉ mới rộ vào hai năm 1987, 1988 trong quyển BJ đầu tiên tôi chọn sòng chơi hai bộ vì những lý do sau:

- Được chơi bốn, năm ván thay vì chỉ được chơi hai ván như ở sòng một bộ do đó mình có thể đánh nhồi lên trên mười đơn vị thay vì chỉ du di lên xuống từ một đến bốn đơn vị.

- Chơi hai cỗ: đếm bài tương đối dễ hơn ở bốn, sáu hoặc tám cỗ bài.

- Dealer thường dùng một con bài tì bằng plastic màu cắt quá phân nửa shoe bài và chỉ xào chẻ khi ván bài chót chia ra có con bài tì (ở một bộ bài nhiều khi chỉ chơi một ván đầu là dealer vội vã xào chẻ lại khi thấy bạn đặt lớn (Frontier, Stardust).

Sau một năm đánh đấm ở nhiều sòng chơi hai bộ khác nhau tôi đưa ra một nhận xét không có lời giải đáp như sau:

• Ở Barbary Coast không biết vì lẽ gì (có thể dealer dùng *Unbalanced shuffle* và *Strip shuffle* sau đó lại *Unbalanced shuffle* thêm hai lần nữa) nên bài nhà cái ra 20, 21, BJ mệt nghỉ trong khi bài nhà con cứ một con lớn một con nhỏ (giống y trường hợp ở Las Vegas Club) phải kéo trước để hoắc, hoặc khi mặt cái 2, 3, 4, 5, 6 thì đáy lại là con 9, 8, 7, 6, 5 để kéo thêm một con 10 quơ gọn từ trái sang phải, hoặc giả đáy có con 10 thì họ lại kéo con 9, 8, 7, 6, 5 thành 21 dài dài làm các tay nhà con thua ngẩn thua ngơ!

Đó là chưa kể khi mình có 20 hoặc hì hục kéo đủ 21, cái mặt 10 dở ra con Ách đáy ăn tức tối điên cuồng và một đôi khi họ cứ BJ liên tục hai, ba ván là thường, thành ra bao nhiêu tay cao thủ rơi đài ở Bally's, Caesars, Flamingo tưởng ghé sang đây "relax" và cố "quên đời" nhưng sang đấy lại diễn thêm tuồng "chó cắn áo rách". Một số khác còn lì lợm trở đi trở lại mong trả thù để rồi cuối cùng nằm gục ngã như kẻ lữ hành trong sa mạc cứ nhìn thấy ảo ảnh của suối nước ngọt mà không bao giờ đến đó được!

Riêng bộ môn Paigow Poker, họ có đến ba bàn khác nhau và maximum lên đến $3000, $5000 nhưng họ mở lâu và Dealers quá chuyên nghiệp, đã vậy khi tay con Bank bị họ lấy xâu hai lần (một lần nhà cái ăn và một lần nhà con ăn) thành ra rốt cuộc chỉ còn có ba bàn Baccarat là đông khách.

Barbary Coast được sắp trong "avoid list" của tôi và bản "*Mùa thu chết*" được sửa thành "*Từ đây mãi mãi không thấy nhau*"...

- Flamingo Hilton cũng bắt đầu dùng hai bộ xen kẻ với shoe 6 bộ. Sòng này lớn hơn nhưng vấn đề "comps" tệ lắm, nhiều khi họ chỉ cho phòng chứ không cho ăn. Xin "comps" ăn ngoài Pit thường bị "bán cái" (đợi đi tìm Shift Boss, ký giấy "comps" chán chê mình phải bỏ đi)! Đối với Việt Nam, Flamingo Hilton có cái tên sang trọng và có nhiều "package" gồm có phòng,show, ăn uống chỉ có $50 thành ra các travel agent thường "book" cho khách hàng của họ ở Hilton.

Ngoài ra, Flamingo nằm ngay "ngã tư quốc tế" góc Las Vegas Boulevard và Flamingo Dunes, chỉ đi bộ một vòng là đánh đủ một chục sòng lớn

Flamingo cũng được sắp trong "avoid list" của tôi vì ăn uống dở ẹt, luật lệ chơi cũng khắt khe, pit bosses, floor-men hay làm khó dễ và tệ nhất là những khi cuối tuần hoặc "convention" lớn toàn là dân mặc veston cà vạt, đẹp trai sang trọng nhưng... ngồi hai tay cầm bài đếm nút thấy mà phát rầu, nhiều khi lại còn dằn soft 13! (Ách, 2) hoặc double down 13 chống cái 7, hoặc split đôi 10 chống mặt cái Xì! (Trừ khi bạn chịu khó ngồi bàn $50 hay $100).

- Bally's cũng tương tự như Flamingo cũng có bàn chơi hai bộ bài có "Paigow Pokers" Super Pan 9 ăn uống tương đối ngon hơn, phòng ốc sạch sẽ hơn, Slot machines thật nhiều vì đây là Company chuyên làm và cung cấp Slot machines cho hầu hết các sòng bạc trên thế giới.

"Thịt Bally's" dai như "chicken stew", nấu cả đêm vẫn không nhừ. Bao nhiêu cao thủ Mít đều rơi như sung rụng ở đây; như chị K. (chủ nhà ăn Sài Gòn ngày xưa) bỏ lại vài trăm "xín" (chị được ban giám đốc mang bánh sinh nhật đến tận bàn BJ và hát bài... "*Happy birthday to you*"!). Chỉ có anh V. ở Texas áp dụng lối đánh "head on" thần sầu quỷ khốc của anh nên được xếp vào danh sách đầu sổ của những tay ăn được thịt của Bally's.

Rốt lại chỉ còn hai sòng được tôi liệt vào hạng chơi được, đó là Golden Nugget và Horse Shoe.

● Từ mấy tháng nay Golden Nugget muốn cạnh tranh với Horse Shoe nên đã mở vài ba bàn BJ chơi một bộ, thoạt tiên, họ cho tay chơi nhiều ưu đãi: nhìn đáy khi có con Ách kể cả con mười mặt. Sau khi split được "double down", cái phải ngừng ở soft 17 (Ách, 6). Sau đó họ hạn chế lại chuyện double down after split, maximum chỉ có $1000. Tuy nhiên với số luật lệ còn lại Golden Nugget cũng đáng là nơi cho bạn chọn mặt gửi vàng.

● Horse Shoe sau một thời gian làm ăn khấm khá bèn mua lại Mint của Del Webb ngay sát bên cạnh và đập phá bức tường thông suốt cả hai sòng thành một.

Dân địa phương nhất là một số cao thủ nữ nhi VN như chị A. ở L.A, chị K. ở San Diego, J.T. ở Indiana có mặt thường xuyên mỗi cuối tuần và đã đổ hết của cải, vốn liếng, xe nhà ở đó từ bao nhiêu năm nay.

Điểm đặc biệt của Horse Shoe là họ có đến 60 bàn chơi một cỗ bài (single deck) và không để bảng maximum

ở mỗi bàn là bao nhiêu như ở tất cả các sòng khác ở Las Vegas. Thì ra maximum ở Horse Shoe cao nhất, cao đến độ ít có ai đến đó để đặt maximum, nhất là đến một sòng bạc thuộc hạng trung ở downtown! Mấy năm trước đó thỉnh thoảng cũng có vài vị "crazy" tảng tiền của công ty mang đến để đặt một triệu đồng một ván, ăn thua qua lại đôi ba lần, cuối cùng có vị chán đời quá bèn tự sát!

Ở Horse Shoe bạn có thể tìm thấy nhiều vị đặt ván trước $5 ván sau $200 mà chỉ nghe tiếng "check" của Dealer và "go ahead" của Floor Men (có nghĩa là họ welcome dân đếm bài và chấp nhận lối đặt tiền "ăn cướp" của dân chuyên nghiệp).

Tháng giêng năm 1989, tôi ghé lại ở đó chỉ đi đánh mua vui (phía bên Mint cũ) sau khi ăn được hơn một ngàn đồng tôi bị một anh Pit Boss theo dõi và làm khó dễ. Thật ra tôi chỉ đánh khiêm nhường hai tụ, tụ thứ nhất đặt $25, tụ nhì đặt $50 hoặc $75. Bài dương +1 hoặc +2 tôi vẫn giữ nguyên đơn vị gốc bài từ +3 trở lên, tôi nhồi lên ba đơn vị ($75 và $150), thỉnh thoảng khi tụ nọ ăn thường xuyên hơn tôi xoay ra đặt tụ đầu $50 tụ thứ hai $25.

Đánh như vậy xưa nay không có sòng nào phàn nàn nhất là những sòng cũ từ Dealers đến Vice-President đều là "bạn bè thân ái" vậy mà Horse Shoe xưa nay nổi tiếng chịu chơi, được quyền đặt to ($25,000 đồng một ván) thì ở đâu lòi ra một anh Pit Boss "chậm tiến" đến để "hassel" mình: Đầu tiên hắn ra lệnh cho anh Floor Men ra bảo tôi:

- *"You have to bet same amount of money each bet"*.

Hắn muốn bảo là nếu tôi đặt ván đầu $50 thì ván thứ hai cũng đồng giá $50. Tôi đi đánh đã lâu nhưng chưa bao giờ nghe cái luật kỳ quái nầy. Thông thường ở sòng không dể dãi, ở bàn minimum $25 khi muốn chơi hai tụ bạn phải nhân đôi tiền cá ở mỗi tụ (có nghĩa là $50 một tụ nhất và $50 tụ thứ nhì, hoặc khi chơi làm ba tụ bạn phải đặt gấp ba lần số tiền minimum có nghĩa là ba ván mỗi ván tối thiểu là $75). Trong khi các bàn dễ dãi khác bạn đặt hai hoặc ba tụ vẫn giữ nguyên tiền cá $25 mỗi ván, đàng này tôi ngồi ở bàn $5 minimum, đặt $25 và $50 mà còn bị làm khó dễ thì cũng hơi bực bội.

Đánh thêm vài ván tôi rút lại chơi một tụ cũng bị cùng anh Floor men chận lại:

- If you play two hands you have to play two hands all the time!

Qua lại và trồi sụt tiền cá thêm hai ván nữa, anh Pit Boss đến bên cạnh tôi ra lệnh:

- You are a flat bet player. You have to bet the same amount of money every hand!

Đến đó thì quá lắm rồi, đâu có luật lệ kỳ quái nào bắt bạn phải đặt cùng một số tiền mỗi ván bài bao giờ đâu? Trong trường hợp đó bạn nên lặng lẽ hướng về cashier case để cash chips, đừng bao giờ mất thì giờ cắt nghĩa lôi thôi, gây gỗ thêm tức, nên nhớ "dĩ hòa vi quý", chỉ nên ghé sòng mình thường ăn nhưng cũng không nên ghé sòng không welcome mình, vì đến đó chỉ mua chuốc lấy bực

dọc và khi những tình cảm vụn vặt đó "over" mình đánh bạc khó mà ăn!

Chương XII

Đoạn đường ai có qua cầu?

Ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau đó là châm ngôn của người khôn ngoan, riêng mục cờ bạc có gì đặc biệt hay không mà thiên hạ cũng chen lấn giành giựt nhau giống như đi ăn cỗ vậy?

Mỗi cuối tuần trên liên tỉnh lộ I-15 North nhiều chục ngàn chiếc xe từ L.A. và vùng phụ cận lũ lượt kéo nhau qua ngõ Barstow, Baker trực chỉ về Las Vegas trong khi đó tại các "card room" ở L.A. thiên hạ kéo về đó để sát phạt lẫn nhau cũng phải có màn ghi danh, chen lấn và chờ đợi Floor Men gọi tên ơi ới: *"Seat open, seat open!"*

Thực ra gom tất cả mục tứ khoái "ăn, ngủ, đ., ỉa" lại chưa chắc đã bằng cái mục cờ bạc, vì đối với đàn ông (kể cả đàn bà!) cờ bạc được sắp hàng đầu trong mục *"tứ đổ tường"*: cờ bạc, rượu chè, trai gái, hút sách và ta cũng có thể sửa câu "tam khoái" của cổ nhân:

Sướng nhất là đỗ thủ khoa.
Thứ nhì vợ mới, thứ ba... ỉa đồi!

Thành ra:

Sướng nhất là trúng Lotto,
Thứ nhì Jackpot, Ke-No thứ ba!

Hay để mô tả cái ma lực khủng quái khủng khiếp của nó như thế nào, ta phải sửa lại hai chữ "tình yêu" thành **"Cờ bạc mạnh như cái chết và thua bạc ác nghiệt như... nấm mồ".**

Thế nên con số người tự tử vì tình phải ít hơn số người tự tử vì thua bạc nên Las Vegas mới được hàng đầu trong số những thành phố có cái tỷ lệ tự sát nhiều nhất trong năm mươi tiểu bang!

Hãy lắng nghe cái ma lực của cờ bạc được diễn tả như sau:

"Không biết là chỗ chết, đi vào để chết, biết là chỗ chết cũng đi vào để chết; đi vào chỗ chết thoát ra rồi... cũng lại trở vào để chết!" Thì cũng đủ biết cờ bạc ác nghiệt đến mức độ nào?

Hơn ai hết, phần đông các sòng bạc ở đây đều có một quá trình của năm mươi lăm năm dài đăng đẳng, năm mươi lăm năm để họ thử nghiệm tìm tòi và dùng số thu của mình để chứng nghiệm sự tìm tòi đó, họ đã kiện toàn và hoàn hảo cái hệ thống tinh vi, vĩ đại hầu đón tiếp mười lăm triệu người từ muôn phương đổ về đấy mỗi năm để làm cho họ sướng điên người lên khi "hit" một cái "Jack Pot", mừng rú lên khi được một cái "Royal Flush" (suốt đồng hoa, năm con bài liên tục cùng màu từ 10, Bồi, Đầm, Già, Ách) hoặc vỗ tay reo mừng khi trúng một ván bài BJ để rồi chỉ một thiểu số thật nhỏ còn giữ được nụ cười lúc ban đầu mới tới, và đa số còn lại, trở về với túi tiền rỗng tuếch, với tâm hồn tan nát, tưởng như chỉ có cái chết mới làm họ nguôi ngoai sầu thảm.

Thật ra có ai muốn cờ bạc đâu nào? Nhưng bỏ ra ba đồng kẻm kéo một cái "thay đổi cả cuộc đời" (quảng cáo của slot machine Megabucks; đêm 2 tháng 7, 1989 tôi vừa bỏ đi ngủ 15 phút sau cái máy Megabucks tôi hay chơi ở Barbary Coast có vị hên hit cái Jack Pot 2.5 triệu!) thì ai mà không ham, bỏ ra năm cái quarters hit một cái Royal Flush Progressive nhiều khi lên tới mấy nghìn bạc sướng khoái còn gì bằng hoặc giả đặt một đồng trúng $150 ở Sicbo, một đồng trúng $40 ở Big Wheel, một đồng trúng $36 ở Roulette, một đồng trúng $8 đặt Tie ở Baccarat hoặc một đồng trúng hai đồng đặt Field ở Craps thì có ai chê bao giờ đâu?

Thiên hạ quên rằng, sòng bài là ngư ông, một đồng trúng hai, trúng tám, trúng ba mươi sáu, bốn mươi, một trăm năm mươi hoặc một triệu đồng đó là miếng mồi thơm móc trong chiếc lưỡi câu sắc bén và nhọn hoắc. Những con cá "players" tranh dành nhau đến đó để cố cắn miếng mồi thơm ảo tưởng, để cùng nhau *"roll and die into Las Vegas!"* và rồi cá con này chết thì cá con khác lên thay, cũng như tre tàn măng mọc để cái sân khấu cũ cho những diễn viên mới diễn nốt vỡ tuồng nhàm chán đó lớp này có sáng mắt ra biến nhanh lặn kỹ thì có lớp mới khác mọc lên để nối tiếp cái chuyện dài "nhân dân tự vận" đó!

Hãy nghe lời tâm sự của những kẻ đoạn trường ai có qua cầu mới hay, ông X. một chuyên viên tê mê Mỹ ở L.A. kể:

- Không ai ăn bạc ở Las Vegas được, nếu may mắn hit một cái "Royal Flush" hoặc một cái "Jack Pot" rồi thôi, không bao giờ chơi nữa.

ăn bạc nhiều lần có ngày cũng bỏ xác ngoài sa mạc. Tôi thua gần nửa triệu bạc và mười lăm năm đi đi về về ở đó rồi!

☐ Tâm sự của cựu "nữ hoàng Bally's", chị K. giờ lặn kỹ ở Chicago: "Mấy năm trước nó tiếp đãi mình như vua chúa. Trong ngày sinh nhật của mình nó mang bánh sinh nhật, đèn cầy cho mình thổi tắt và chúc tụng. Mình bỏ lại đó hơn bốn trăm ngàn. Giờ lên đây ghé Holiday Inn mua vui đánh $25 một ván nếu may mắn ăn được nghìn bạc là... dzọt!"

☐ Hoặc giả: "Ngày xưa, mình ngu dại đánh thua đến đồng bạc cuối cùng, còn mấy quarter lẻ cũng bỏ nốt vào máy cho nó hết nhẵn. Giờ đánh còn lại ít chục lẻ cũng biết nhịn, giữ lại biết đâu... lại làm nên sự nghiệp!"

☐ Ngay cả chính tôi những ngày huy hoàng ở Caesars Palace token (cho tips) dealers một, hai ngàn trung bình mỗi ngày, gặp nhau ở đâu cũng *"Hi, Mr. B"* vồn vã, sáu tháng không ghé đó tạt ngang thì cũng chỉ được một nụ cười xã giao!

Đoạn đường "chiến binh" đó có nhiều vị hát câu "*ngậm đắng nuốt cay đã nhiều rồi*", đã đổ hết của cải sự nghiệp mồ hôi, nước mắt, đã mưu mẹo lọc lừa, đã bán hết ân tình sâu đậm, đã tán gia bại sản, đã thân bại danh liệt, đã khóc thầm hoặc khóc hù hụ hoặc ngậm ngùi nơi chín suối. Tất cả cũng chỉ vì một chữ **THAM**, chỉ vì mê say một trò chơi cay nghiệt mà cam đành chấp nhận muôn điều thua thiệt. Cũng như biết rượu là liều thuốc độc đốt cháy tim gan mà vẫn uống, biết đàn bà là con dao sắc cắt mòn xương tủy

mà vẫn mê, biết ma túy là luồng điện cực mạnh hủy hoại trí não mà vẫn phê, thì chuyện biết cờ bạc sẽ thua mà vẫn chơi đâu có gì là lạ. Bởi vì tận cùng trong thâm tâm của mỗi người chúng ta còn nuôi dưỡng và vun tưới cây "hy vọng". Biết đâu có ngày mình sẽ thắng, cũng như chuyện mua giấy số biết đâu có ngày đến... phiên mình? Thật ra **biết đâu** đó là **guess work** là sẽ là chuyện **tương lai.**

Làm việc mà đoán mò, không biết người, biết ta thì làm sao mà được việc? Đến như cờ bạc, biết người biết ta rõ ràng mồn một mà "thiếu đức" hoặc không hạp ý trời nhiều khi cũng chết thảm.

Đọc hồi ký là đọc chuyện ngày hôm qua, đọc kỷ niệm, thành bại của tác giả. Tin hay không hoặc nhớ hay quên là quyền của độc giả. Đọc sách *"How to"* hay *"Làm thế nào để..."* là tính chuyện ngày mai, trong đó tác giả đưa ra một khuôn khổ, một phương pháp hay một hệ thống để bắt ta phải làm theo còn chuyện thành bại cũng là chuyện của chính mình!

Đối với tôi, ngày hôm qua và kỷ niệm đẹp cũng như hương thơm, chỉ thỉnh thoảng giở ra để ngửi lấy mùi rồi thôi và để nó chìm trong quên lãng còn chuyện buồn, người xấu không đến được gần mình thì làm gì có chuyện "hurt" mình, vì đầu óc con người thì cũng như cái K của máy điện toán, 64K là 64K, 128K là 128K, không thêm không bớt, program vào đủ rồi thôi. Đầu óc mình người tốt chuyện vui còn không đủ chỗ chứa lấy đâu chỗ trống cho chuyện buồn cho người bẩn. Rebecca Penney, em ca sĩ Mỹ còn hơn tôi một bực, chuyện buồn người xấu không

đến gần em được mà ngay cả sách báo, phim ảnh, hoặc chuyện chiến tranh, bắn giết, chết chóc lừa đảo, tai họa em cũng xếp vào loại "depressed" và cũng không thích nhắc tới: (*Killing Field, Deer Hunter, Hà Nội Hilton Platoon* hay *Full Metal Jacket*... không bao giờ có em!) Nụ cười lúc nào cũng nở trên môi em kể cả khi tôi thua bạc hay khi em check mail với một đống bills... past due! Tôi học của bác Vũ Tài Lục trong *Tướng mệnh khảo luận* một kinh nghiệm sống mà ít người trong chúng ta có thể làm được : dù tai họa, dù khổ sở, nghèo đói... tâm hồn vẫn cứ thênh thang, nụ cười vẫn giữ trên môi và khí sắc vẫn tươi mát thì mọi sự đều hanh thông!

Một người em, một người bạn và là một partner trong Team play của tôi, cô J. thấy tôi cứ "phơi phới" ra nên đâm ghét và thường gọi đùa tôi là... cô Berette! (chuyện cô hàng sữa happy tung tăng nhảy nhót quá làm đổ bể thùng sữa trên đường mang ra chợ bán trong sách nhi đồng Phú-Lang-Sa ngày xưa). Một người thân của tôi suốt đời buồn vì chỉ sống cho ngày hôm qua, ngay cả một triệu người tị nạn trên khắp cùng thế giới cũng là một triệu người tị nạn buồn vì ai ai cũng thương nhớ ngày hôm qua, họ thương nhớ Sàigòn, Huế, Hà Nội, thương nhớ Nha Trang, Đà Nẵng, Cần Thơ, Đà Lạt... Ít có ai chịu khó tìm ra nơi mình đang sống hiện tại, đang kéo dài cuộc sống gọi là "kiếp tha hương" là đẹp là thú vị thì làm sao mà ăn ngon miệng ngủ ngon giấc? Mình đã không làm điều ích lợi gì được cho mình thì còn làm điều ích lợi gì cho ai, đừng nói đến chuyện cho nhà cho nước!

Thực ra thì quá khứ cũng như vết chém, khi lành lặn cũng còn hằn chút sẹo, có tài giỏi như bác sĩ thẩm mỹ ghép da, lấy mỡ làm cho lành lặn đi thì vết thương cũ vẫn còn âm ỷ trong đầu óc mình, cũng như sau một tai nạn xe cộ, cho dù xương có lành, chân có khỏe, xe có kéo ra sơn phết ngay ngắn, khi đi qua chỗ mình thoát chết đó cái âm hưởng của tử thần vẫn vang dội vào con tim mình, cái xương đã lành cũng nghe như đau nhói ở bên trong. Bao nhiêu khách giang hồ đã gác kiếm, đã thân bại danh liệt đã khai phá sản để rũ hết nợ nần, nhưng khi đi qua cái sòng bạc đã "nhai gỏi" mình, thấy cái xe đẹp của mình người khác đang lái, cái tiệm cũ của mình người khác đang làm chủ thì cũng như thấy con đào mình thương yêu bị người khác cuỗm thì làm sao mà không nhức nhối tim gan?

Khi viết ra quyển sách cờ bạc đầu tiên, tôi chỉ muốn dành cho bạn bè đọc chơi cho vui hoặc nghe qua rồi bỏ và chính tôi cũng chẳng có điều lợi lộc gì cả (in hai ngàn quyển sách bán vài trăm đủ trả tiền giấy mực in trong khi mình đã từng đánh một ván bài đủ mua nửa căn nhà, mua một chiếc xe đắt giá hoặc ấn tống năm chục ngàn quyển sách... phát không cho bá tánh) thực ra rất ít độc giả hoặc bằng hữu hiểu rõ điều tôi muốn nói với họ vẫn là:

"Đường vào Casino
có trăm lần thua có... một lần huề!"

hoặc giả:

"Cờ bạc là bác thằng bần,
Cửa nhà bán hết tra chân vào cùm!"

Để họ hiểu rõ việc họ đã, đang hoặc sắp làm, để họ thua ít đi hoặc ăn chút đỉnh rồi chạy, chứ tôi không bao giờ xảo ngôn như bao nhiêu sách Mỹ dạy thiên hạ *"Beat the dealers", "Turn the tables in Las Vegas", "How to win in BJ", "Million dollars BJ"* hoặc *"BJ as a business", "BJ way to get rich"...*

Làm sao mà hạ dealers nổi, làm sao mà trở cờ ở sòng bài được? Trầy vi tróc vẩy mới thắng được vài trăm bạc chứ nói chi đến chuyện tiền triệu; làm sao mà bỏ nghề mình đang làm để "apply' cái job trên hỏa tinh? Ngay cả chính bản thân tôi đã bỏ tiền ra học một cái *"Seminar BJ"*, sách cờ bạc đọc chừng một bồ, software ba, bốn cái, tập dượt và xuất trận mỗi ngày, đã từng ăn thua tiền triệu và có cái quá khứ cờ bạc bồng bềnh hơn ba chục năm, vậy mà nhiều khi không dằn máu tham, quên sách vở thánh hiền hay tới luôn cũng thua phơi áo, thua trắng máu ra; chứ còn mới học đòi cờ bạc, mới đọc xong một, hai quyển sách căn bản mà đã toan tính mua một góc trời Las Vegas thì than ôi chuyện "Ớt nè... cưởng" hoặc làm "con mồng", "thầy cúng" để trả tiền điện nước, nhân viên hoặc cất thêm phòng cho casino đâu có gì là mới lạ?

Nhưng nếu bạn đã hiểu rõ cuộc chơi, biết rõ xác xuất thắng bại của từng môn chơi, tập dượt kỹ lưỡng, đánh đấm cẩn thận, biết kềm chế, biết tự chủ thì chuyện ăn thua vài trăm bạc cho một vụ nghĩ hè cuối tuần với bà xã, với người yêu, được xem một, hai shows hay "miễn phí", được ăn vài bữa gourmet ngon lành "chùa" lại thêm cái cảm giác "exiting, thrilling" của sòng bạc thì coi như "...nhất trên đời" rồi!

Thêm ngón nghề khéo léo, khôn ngoan, thành thục, lên xuống đều đặn tới lui nhịp nhàng đúng kiểu, đúng cách, biết ăn đủ, thua đủ thì ngoài cái chuyện được ăn, ở chùa còn "bới đem theo" (ăn bạc) là chuyện thường tình.

Và rồi Las Vegas hay bất cứ một nơi cờ bạc nào đó trên hành tinh này cũng sẽ như là một giòng suối nước ngọt để bạn "dùng" lâu dài mỗi khi khô miệng, như một vườn cam sai trái sau nhà để bạn nhâm nhi vài quả ngọt hoặc chia sớt với người thân với bạn bè thì "sống trên đời" còn thú vị hơn thưa bạn?

Chỉ có bạn mới trả lời được câu hỏi đó, chỉ có bạn và chính bạn mới làm được việc làm đó mà thôi.

Chúc đẹp và lẽ dĩ nhiên chúc bạn gặp nhiều may mắn.

• **Mai Lộc, 1989**

• Mục lục

• **Thay lời tựa:**
Vài hàng viết cho Mai Lộc ..... trang 7

• **Chương I:** Bản trắc nghiệm về
bộ môn BJ ở Las Vegas ..... trang 13

• **Chương II:**
Cờ bạc nước ta, nước người ..... trang 27

• **Chương III:** Làm thế nào tôi thắng $325,000
ở Caesars Palace ..... trang 43

• **Chương IV:**
Las Vegas, Địa Ngục Rực Rỡ ..... trang 73

• **Chương V:**
Đánh Head-On (Đánh tay đôi) ..... trang 101

• **Chương VI:** Những điều tâm niệm
Những điều nên tránh hay đừng bao giờ ..... trang 121

• **Chương VII:**
Team Play hay Đánh hội đồng ..... trang 129

• **Chương VIII:**
Kỹ thuật xào, chẻ, kinh bài ..... trang 135

• **Chương IX:**
Kỹ thuật đi tiền ..... trang 143

• **Chương X:** Làm thế nào
để nhận diện Winning hoặc Loosing Streak ..... trang 151

• **Chương XI:**
Phân loại một số sòng bạc ..... trang 163

• **Chương XII:**
Đoạn đường ai có qua cầu ..... trang 175

• **Mục lục**
..... trang 185

Las Vegas, Địa Ngục Rực Rỡ
của Mai Lộc
Xuân Thu xuất bản lần đầu năm 1989

Tác giả giữ bản quyền.

Hình bìa: Mai Lộc
Trình bày: Ngọc Hoài Phương
Kỹ thuật: Khúc Lan & Vũ H. Anh
Typesetting: Thế Giới
Xử dụng bộ chữ VNI/Xerox Ventura Publishing
Times Roman và Century Font
World Graphics:
(714) 839-5844

Thực hiện và phát hành

Nhà xuất bản Xuân Thu
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720

TỐ NỮ KINH

Nếu ai hỏi rằng: Trên thế giới ngày nay có pho sách nào nói lên chuyện *ái ân* đến độ rung cảm nhất, kích động nhất, bổ ích và cần thiết nhất cho đời sống vợ chồng thì phải nói đó là pho **KINH TỐ NỮ**

Nếu bảo rằng: Kama Sutra của Ấn Độ, pho kinh nổi tiếng về "*nghệ thuật yêu đương*" tình tứ nhất đã khiến người đọc phải bàng hoàng háo hức, nhưng vẫn còn chưa đủ so với **TỐ NỮ KINH**, pho sách quí đến ngàn vàng chưa sánh kịp.

Nếu bảo rằng: "Chứng bất lực" khó lòng chửa trị đối với tây y thì phải nói rằng "nó chẳng là cái gì cả" đối với phương vị và cách chửa trị của Đông Y, được ghi nhận là phương thuốc "thần sầu" đem trở lại niềm vui chăn gối đến bạc đầu được gói ghém từ hàng ngàn năm trong pho **KINH TỐ NỮ** ...

Và ngay cả *Chứng Lãnh Cảm* của người phụ nữ đã khiến cho bao nhiêu mái ấm phải chia lìa, tan vỡ, chỉ vì niềm vui hạnh phúc không còn...mãi đến ngày nay Tây y còn vô phương chửa trị thì có biết đâu phương thuốc hóa giải chứng nan y ấy đã có từ hàng mười thế kỷ xa xưa nằm trong *Pho Kinh Tố Nữ?*

Nếu bảo *"Nghệ thuật ái ân"* của Tây phương nóng bỏng nhất, hấp dẫn mê ly nhất, nhưng nếu đem so với "cung cách cho nhau" của người Đông phương trong *Kinh Tố Nữ,* hướng dẫn người đọc đi vào "rừng hoa ân ái" thì tây phương vẫn còn chưa thấm vào đâu. Đọc **TỐ NỮ KINH** thì...chỉ một lần đủ nhớ mãi trăm năm.

Bạn đã đọc và nghiền ngẫm Kama Sutra với những mẫu chuyện đầy đam mê kích thích? Vẫn còn chưa đủ. Vẫn còn chưa sánh nổi so với những chuyện nồng say mùi ong bướm trong đời sống "gối chăn" của những ông hoàng bà chúa nơi xứ sở lắm chuyện như nước Tàu...

Hãy tìm đọc **TỐ NỮ KINH** , nó không phải là Pho Kinh "bướm lả ong lơi" mà là một hướng đi, một lẻ sống. Nó là kim chỉ nam, là một nhà thiên văn ưu việt, một viên cố vấn tuyệt vời cho đời sống lứa đôi đến "răng long đầu bạc"...

Đọc **TỐ NỮ KINH** để giữ trọn vẹn được "Niềm vui hạnh phúc" của gia đình.

XƯƠNG TRẮNG TRƯỜNG SƠN

hồi ký vượt Trường Sơn của **Xuân Vũ**

tức *Đường Đi Không Đến tập II*

Xương Trắng Trường Sơn có nghĩa là xương phơi trắng dãy Trường Sơn hay là Trường Sơn dày đặc xương phơi trắng? Thế nào cũng đến thế cả. Bởi vì trên con đường mòn này mỗi một bước đi là một lóng xương phơi, mỗi một đoạn đường là một dãy mộ vô thừa nhận.

Mười bảy năm trước, hồi ký *Đường Đi Không Đến*, đã ra mắt độc giả ở Sàigòn, làm kinh ngạc người đọc về sự tàn khốc của đường mòn Hồ Chí Minh. Một viên chức cộng sản cao cấp, sau khi đọc xong quyển Đường Đi Không Đến đã nói với Bác sĩ B.D.T. : "Chẳng ăn thua gì so với sự thật! Thực tế còn thảm khốc gấp trăm lần". Có thể như thế, bởi vì Đường Đi Không Đến chỉ mới là chặng đầu của con đường lót bằng xương trắng nầy. Sự thảm khốc sẽ tăng vụt lên theo luật "nhảy vọt" sau ba mươi ngày leo núi: không có gạo, không có thuốc men, sốt rét, phù thủng, rắn độc, B52... và trên hết tất cả những thứ đó là cán binh nãn lòng công khai chửi rủa lãnh đạo đem con bỏ chợ hoặc đào ngũ trốn trở về Bắc, hoặc tệ hại hơn nữa là tự bắn mình bị thương, có không ít người tự sát.

Bộ hồi ký Đường Đi Không Đến gồm năm tập. Đến đây tác giả chỉ mới hoàn thành tập hai: Xương Trắng Trường Sơn. Và đang viết lại tập ba: Mạng Người Lá Rụng (đã bị mất bản thảo lúc đang chạy giặc).

Nhà xuất bản Xuân Thu sẽ lần lượt cho ra mắt độc giả toàn bộ để đánh dấu một con đường vấn nạn chưa từng có trong lịch sử dân tộc.

Nhà xuất bản Xuân Thu California U.S.A.

Sau *Xương Trắng Trường Sơn* tức *Đường Đi Không Đến II* Nhà xuất bản **Xuân Thu** sẽ cho ra mắt bạn đọc:

MẠNG NGƯỜI LÁ RỤNG

(Đường Đi Không Đến tập III)

Hồi ký vượt trường sơn của **Xuân Vũ**

Những chuyện kỳ hoặc đời không biết và cũng không tưởng tượng ra nổi. Những chuyện bị chôn vùi bởi thời gian trong một vùng đất hoang dại mang tên Trường Sơn. Một vùng đất lót bằng xương trắng của hàng triệu sinh mạng, nạn nhân của cuồng vọng Hồ Chí Minh. Một vùng đất có con đường mòn vạch qua như con rắn độc mang tên của con ác quỉ đã đẻ ra nó. Những chuyện vô cùng khủng khiếp của Trường Sơn ngày nay đã bị vùi lấp dưới những lớp lá mục mỗi ngày cứ dày thêm lên như tội ác của Hà Nội, nhưng trong lịch sử dân tộc và lịch sử nhân loại, mỗi lóng xương bị hoang phí trên con đường này là một gào thét, một chất vấn đòi Hà Nội phải trả lời.

Sau khi cho ra mắt quyển **Đường Đi Không Đến** — một quyển sách đã được tái bản ngay ở quốc nội và đã tái bản đến lần thứ tám tại hải ngoại— nhà văn Xuân Vũ vẽ tiếp đoạn đường ấy trong **Xương Trắng Trường Sơn.** Tiếp sau đó là những chặng đường mới trong **Mạng Người Lá Rụng** càng rùng rợn hơn so với những chặng trước.

Đường đi nắng sớm mưa chiều
Bao nhiêu lá rụng bấy nhiêu mạng người.

Nhà xuất bản Xuân Thu
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720 USA

CÁI CHẾT CỦA NAM VIỆT NAM

Những trận đánh cuối cùng

Phạm Kim Vinh

Cuốn sách này cung cấp cho độc giả cái nhìn đầy đủ nhất, trung thực nhất cũng như thẳng thắn nhất về cái chết của miền Nam tự do qua ngòi bút của bình luận gia Phạm Kim Vinh, tác giả viết nhiều sách về Việt Nam nhất tại hải ngoại từ năm 1975. Đó là cây viết luôn luôn nói thẳng, nói thật, và chưa bao giờ bị tình cảm ủy mị và áp lực của phe nhóm chi phối, chưa bao giờ vì áp lực mà viết, và cũng chưa bao giờ ngưng viết vì áp lực, do chủ trương quyết liệt "người cầm bút không cần hậu thuẩn và không cần thế lực." Cây viết lúc nào cũng tha thiết với công cuộc bảo vệ uy tín và danh dự cả Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, nhưng không phải là lối bảo vệ mù quáng và thiển cận.

Phần chính của sách này viết về những trận đánh cuối cùng của miền Nam Việt Nam từ đầu năm 1975 cho đến ngày 30 tháng 4 năm 1975. Phần chính này sẽ ghi nhận và nhận định về các trận đánh sau đây: trận Phước Long, trận Ban Mê Thuột, cuộc triệt thoái Cao Nguyên, cuộc triệt thoái vùng I, trận duyên hải gần Sàigòn, trận Xuân Lộc gần Sàigòn, và chót hết là trận đánh tử biệt của những người lính Việt Nam Cộng Hòa tại trung tâm thủ đô Sàigòn. Trước khi tác giả trình bày cảm nghĩ thay phần kết luận của sách, độc giả sẽ được mời đọc những nhận định của một số quan sát viên quốc tế về sự sụp đổ của Nam Việt Nam.

Mỗi trận đánh được trình bày một cách trung thực, theo hình thức đối chiếu để người đọc có chất liệu phê phán về ưu điểm cũng như khuyết điểm của mỗi bên tham chiến, với những con số, những bản đồ, và sau mỗi trận đánh là phần nhận định của tác giả. Nếu sách có phê bình thì sự phê bình sẽ nhắm vào cấp lãnh đạo quân sự và chánh trị cao nhất của miền Nam Việt Nam.

Nhà Xuất Bản XUÂN THU
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720 U.S.A.

Đón đọc

VIỆT NAM NHÂN CHỨNG

(1945—1975)

Hồi ký của *Trần Văn Đôn*

Đón đọc *VIỆT NAM NHÂN CHỨNG* để biết:

- *Những bí ẩn về vua Duy Tân với sự ủng hộ của Thủ Tướng Pháp De Gaulle trên đường về Việt Nam, sau Thế Chiến Thứ Hai,*
- *Những bí ẩn về cuộc tiếp xúc giữa ông Ngô Đình Nhu, cố vấn chánh trị của Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Phạm Hùng, người lãnh đạo cuộc tấn chiếm miền Nam Việt Nam của Cộng Sản,*
- *Những bí ẩn về cuộc tranh chấp của các Tướng Lãnh sau ngày chánh biến 1-11-1963, chỉnh lý 30-1-1964, và tham vọng của các Tướng Nguyễn Khánh và Trần Thiện Khiêm,*

■ Tất cả đã được kể lại với những bằng chứng cụ thể qua ngòi bút chân thành của ông *Trần Văn Đôn*, nguyên Trung Tướng Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa, nguyên Nghị Sĩ Thượng Viện Quốc Hội Đệ Nhị Cộng Hòa, một người đã từng tham gia và chứng kiến nhiều biến cố lịch sử cận đại từ 1945 đến năm 1975.

■ Đọc *VIỆT NAM NHÂN CHỨNG* để sống lại từng ngày của một giai đoạn lịch sử, để hiểu rõ hơn tại sao lịch sử lại xảy ra như thế, và để rút tỉa bài học lịch sử cho tương lai.

do Nhà Xuất Bản **Xuân Thu** ấn loát và phát hành

NGHỆ THUẬT YÊU ĐƯƠNG

Tố Nữ Kinh tân giải

Trung Hoa có nhiều chuyện gợi trí tò mò của thiên hạ, ngoài pho dịch lý — kho tàng vô giá của Đông Phương— Trung Hoa còn có "Tố Nữ Kinh", pho sách nói lên cái tuyệt vời của chuyện lứa đôi vượt hẳn Kama Sutra — pho kinh điển về nghệ thuật yêu đương của xứ Ấn Độ.

Tiếc thay, người xưa cố chấp, mang nặng tinh thần bảo thủ khăng khăng cho rằng thố lộ chuyện ái ân là hành động làm đồi phong bại tục, phạm điều răn cấm của thánh hiền! Bởi quan niệm hẹp hòi như vậy mà Tố Nữ Kinh bị dấu kín ở Viện Bảo Tàng đến cả hàng ngàn năm chẳng mấy ai biết đến. (Ngoại trừ các bậc vua chúa, hàng vương tôn và các quyền thần ở triều nội dành độc quyền hưởng thụ).

Trong khi đó thì thế giới Tây phương quan niệm ngược lại, cho rằng sinh lý cũng là một trong những nhu cầu cần thiết như đói ăn, khát uống, như không khí và sự sống hàng ngày không thể thiếu được.

Thế thì mang vấn đề sinh lý ra luận bàn ngoài đại chúng cũng như đưa vào học đường đâu phải là sự xấu? Nếu có xấu chăng là bởi ta lạm dụng quá đáng, vượt cả vòng kỷ cương làm thương tổn đến luân thừng đạo lý...

Lâu nay nhiều người khắc khe cho rằng Tố Nữ Kinh là tập sách trăng hoa dâm dật, hướng dẫn con người đi đến hành động bất chính. Ôi! thật là một điều lầm lẩn đáng tiếc, họ có biết đâu rằng chính vì sự thiếu hiểu biết về nghệ thuật ái ân mà bao nhiêu gia đình phải tan vỡ. Tố Nữ Kinh không phải là một pho kinh bướm lả ong lơi" mà chính nó là một hướng đi, một lẽ sống. Nó cũng vừa là kim chỉ nam, là vị lương y tài ba lỗi lạc, một nhà Thiên văn ưu việt, một nhà cố vấn tuyệt vời cho đời sống lứa đôi đến răng long đầu bạc.

Nhà xuất bản XuânThu P.O. Box 97 Los Alamitos CA 90720

VIỆT NAM MÁU LỬA

Nghiêm Kế Tổ

□

Việt Nam đã là một lò lửa từ 1945. Ở đấy lửa cháy liên tiếp trong những năm dài, thiêu tàn sức sống của muôn vật, ở đấy những con người nối đuôi nhau dài vô tận: chết âm thầm, đau đớn.

Cuộc đổ máu ở Việt Nam đã trường kỳ nhứt, gay go nhất, huyền ảo nhất:

Trường kỳ, bởi vì người Việt Nam đã chống lại chế độ của người ngoại quốc từ thế kỷ nay.

Gay go, bởi vì đã có bao nhiêu anh hùng liệt sĩ Việt Nam phải bỏ mình và đã có ngay bao nhiêu mầm non của đất nước tiếp tục sự nghiệp đấu tranh.

Huyền ảo, bởi vì ở Việt Nam, lòng tin tưởng thường chọi nhau với tù đày, trí cương quyết thường chọi nhau với sức tàn sát, những cánh tay gầy thường chọi nhau với những súng ống tối tân...

Thực ra không phải người Việt Nam chỉ mới chiến đấu từ 1945, không phải chỉ mới nổi dậy từ khi mặt trận Việt Nam độc lập Đồng Minh thành lập. Người Việt Nam đã chiến đấu từ trước năm 1930 khi ở Việt Nam các đảng phái cách mạng thành lập, hơn nữa người Việt Nam đã chiến đấu từ lâu rồi, âm thầm chiến đấu, nối tiếp chiến đấu... Và còn chiến đấu cho đến khi nước nhà độc lập, nước nhà thống nhất, nước nhà tự do trong hòa bình tiến bộ, trong nhân loại thái bình.

XUÂN THU
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720

Hãy tìm hiểu:

Định Mạng và Con Người

của chính mình — của người yêu — bạn bè — vợ chồng — con cái — sếp — nhân viên.

TỬ VI TRỌN ĐỜI TÂY PHƯƠNG
HOROSCOPE của ZOLAR và GOODMAN

Một cuốn sách đầy đủ chi tiết:

Tánh nết

Khả năng

Khuynh hướng

Sự nghiệp

Tình yêu

Những liên hệ hợp, xung.

Nhà xuất bản **Xuân Thu**
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720

Nhà xuất bản **Xuân Thu** trân trọng giới thiệu một tác phẩm mới nhất của nhà văn ***Nguyễn Ngọc Ngạn***

NGÀY BUỒN CŨNG QUA MAU

truyện dài

Giới phê bình từ mọi phía đều đồng ý với nhau, trong văn chương hải ngoại, ***Nguyễn Ngọc Ngạn*** là nhà văn được đọc nhiều nhất. Đài VOA gọi ông là một hiện tượng, bởi ông có lối viết hết sức lôi cuốn. Mạch văn cực kỳ sống động, đề tài trải rộng phong phú, đối thoại duyên dáng và nhất là ngòi bút sắc sảo lách sâu vào những nét tâm lý nhỏ nhặt của từng nhân vật.

NGÀY BUỒN CŨNG QUA MAU là tác phẩm thứ mười bốn của nhà văn ***Nguyễn Ngọc Ngạn***, đánh dấu đúng mười năm cầm bút của tác giả tại hải ngoại. Truyện kể về những người con gái ở lứa tuổi đôi mươi bất chợt đối diện cuộc sống mới tại xứ người, va chạm với những cuộc tình vội vã, phấn đấu để giữ lại một chút gì Việt Nam trong tâm hồn.

Với ***Nguyễn Ngọc Ngạn***,
đề tài nào cũng mới,
tác phẩm nào cũng đáng đọc.

Nhà xuất bản Xuân Thu
P.O. Box 97
Los Alamitos CA 90720

Tìm mua ngay

■ Cuốn băng Vidéo độc đáo do D&L Promotion thực hiện để dùng kèm với hai quyển sách:

Las Vegas, thiên đàng cai nghiệt
Las Vegas, địa ngục rực rỡ

trong loạt băng:

TẠI SAO BẠN THUA BẠC?

tape 1: Nghệ Thuật đánh Black Jack

- Để thấu triệt kỹ thuật đếm bài
- Kỹ thuật coi con bài đáy nhà cái
- Nhận diện luồng bài ăn thua để tiến tới luôn hoặc... chạy làng!
- Hiểu rõ luật că bản và nguyên tắc thay đổi luật căn bản để đi tiền trúng cách
- Biết cách ăn ở miễn phí dù chỉ đánh nhỏ.
- Biết chọn bàn bài, chọn Dealer và chọn sòng có lợi cho tay con.
- và cuối cùng biết phải làm gì khi thua bạc?

Giúp bạn tiết kiệm hàng trăm, hàng ngàn bạc tiền ăn ở, thua bài. Giúp bạn đòi lại những ân oán giang hồ với các sòng bạc trong quá khứ và biến những lần viếng thăm casino với bà xã, người yêu... là những vụ nghĩ hè ngoạn mục và miễn phí.

Sách giá $14.00 mỗi cuốn, băng giá $19.00

Hỏi mua tại các nhà sách hoặc nhà Tổng phát hành
Xuân Thu P.O. Box 97 Los Alamitos CA 90720

Giá: $14.00